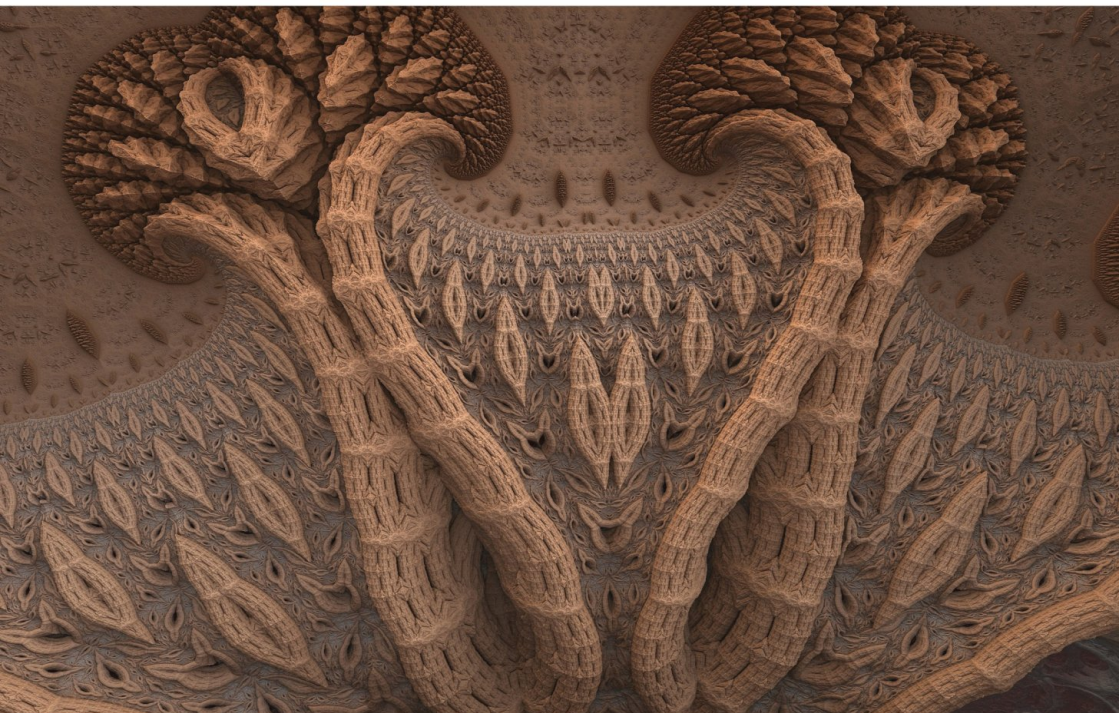

Městská knihovna v Praze

Boletus arcanus

Miloš Urban

Praha

2018

e-kniha

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

41 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Městská knihovna v Praze

Boletus arcanus

Miloš Urban

Znění tohoto textu vychází z díla [Boletus arcanus](#) tak, jak bylo vydáno v Praze nakladatelstvím Argo v roce 2011.

§

Text díla (Miloš Urban: Boletus arcanus), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 6. 2. 2018.

OBSAH

<i>Výhled z okna mi předpověděl</i>	<i>7</i>
<i>Byl to galavečer</i>	<i>110</i>

Každý zázrak se musí vysvětlit. Jinak je nesrozumitelný.

Karel Čapek

Jistě byly to věci, na něž lépe jest nedívat se.

Jaroslav Durych

Počítejte s tím, že vrah bude psát vytříbeným stylem.

Vladimir Nabokov

Výhled z okna mi předpověděl počasí na celý dlouhý den: slunce se nebude schovávat za mraky, nakonec zapadne, nastane tma.

Žhavý kruh stoupal nad léčebnu šedobílou oblohou, odpoledne dostanou pacienti vycházku, ti klidnější.

Letní žlutá neděle, zárodečné ráno touženého dne. Shlížel jsem mezerami mezi žaluziemi na osvětlený asfalt bohnického sídliště. Počítal jsem muže, co jako já nevlastnili chatu ani chalupu, a neodjeli tudíž s rodinami už v pátek; a včera, v sobotu, přece jen dvakrát varovně zapršelo. A tak teď chvatně připevňovali odpružené bicykly na své motorové vozy. Šest kombíků, jedno jeté SUV, jedno orientální MPV. Chlapům to šlo náramně, já bych to těžko zvládal, rvát kolo na střechu auta. Očividně se těšili na vyjížďku a opojný koktejl, který jim namíchají nadledvinky. Odhadli počasí snadno, podobně jako já, jenom o něco dřív. Kolik lidí vyrazí ze sídliště na houby, se odhadnout nedalo.

Ale auta jsou takhle shora krásná. Líbí se mi ta symetrie a úhlednost. Takhle je vidí kluk, co si hraje s autíčky.

Jakmile je člověk za volantem, radost z dětství a symetrie je pryč, zůstává jen odpovědnost, anebo agresivita, anebo oboje.

Volant a sedadlo řidiče by měly být uprostřed. Takový automobil by měl najeto pár metrů k dokonalosti.

Snědl jsem kukuřičné lupínky s jogurtem, zapil je půllitrem čaje, oblékl staré plátáky a zelené triko s reklamou na dávný filmový propadák *Mists of Avalon*. Do jedné kapsy jsem zastrčil plochý zavírací nůž, do druhé složený papírový pytlík z hypermarketu, zavázal nízké terénní boty a zamkl za sebou dveře pronajatého bytu v šestém patře. Knoflík P jsem ve výtahu zmáčkl klíčkem od auta. Kolo jsem nechal ve sklepě. Od začátku sezóny jsem na něm nevyjel ani jednou.

Nijak jsem do lesů na severu nespíchal, nechtěl jsem vyladěným fiatem provokovat fabie ani octavie, peugeoty ani renaulty, passaty už vůbec ne. Tohle byla neděle a má noha na plynovém pedálu spočívala lehce. Ostatní letěli po dálnici jako piloti kamikaze.

Nejdřív okreska přes Zdiby, pak dálnice, pak hladká silnice Kokořínským dolem, nakonec silnička samý výmol, přecházející v cestu, kde se auta jen stěží vyhnou. Kolem úzké rybníky, zelené louky a černé stráně.

Vyhnul jsem se džípu, jel prostředkem a já se musel uklidit až k potoku a málem tam zahučel. Zastavil jsem na parkovišti pod hospodou. Bylo tu jenom pár aut, všechna s pražskou značkou. Všude je odtud daleko, houbaři nejradši parkují v lese.

Zamkl jsem zpátečku řadicí páky a pokolikáté si pomyslel, že fiata mi v téhle zemi možná vykradou, když nechám něco na sedadle, ale nikdo mi ho neodveze za hranice ani k rozřezání v tajné garáži. Ale zamkl jsem ji.

Vešel jsem do lesa jednou z dvaapadesáti zdejších dolin. Je to tu jiné než na horách. Krása krasu je dole, pod úrovní fádni, obdělávané země. Divočina pod hladinou normálu, přírodní propadliště, rozeklaná jáma po obřím pravěkém stromě.

Zarostlým, dávno nepoužívaným úvozem jsem vyšel do polou kopce a tam vstoupil do obory. Plaňkoví bylo na některých místech už vyvalené, stačilo je překročit, vedly přes ně zvířecí a houbařské stezky.

Zvolnil jsem krok, uklidňoval krev tlukoucí ve spáncích, zvážil růžový prášek proti migréně a pak ho nechal v kapse. Rozehnal jsem mrak mušek a rozhlédl se, kolem samé borůvčí, to není pro houby dobré, a pak jsem pod borovicí zahlédl první kousek. Holubinka révová – nejspíš. Vyloupil jsem ji ze země a uhryzl kousek klobouku, trpkost byla slabá jako v zeleném čaji, vůně upomínala na vlašské ořechy a lesní ovoce. S přesným určením jsem se nenamáhal, byla dobrá, a tak jsem ji snědl skoro celou. Bylo k polednímu.

O kousek níž byla studánka. Voda chutnala tvrdě, minerálka bez bublin. Holubinka révová, *russula xerampelina*, kterou jsem právě s požitkem syrovou snědl, patří k nejbezpečnějším pochoutkám. Ale žádné

další jsem v lese neviděl. Půda byla málo vlhká a příliš teplá, dělalo se horko. Mrtvá hodina, kdy vzrostlé houby přecházejí do stavu neviditelnosti, slunce filtrované korunami stromů dopadalo na zem téměř kolmo. Bylo třeba vylézt oborou ještě výš a držet se hned pod hranou sva-hu. Tam budou. Ale nakonec jsem tam nedošel.

Mezi trojicí černých, mechem porostlých špičatých skalek, nebo spíš dlouhých, prstům podobných kamenů, rostl v napadaném jehličí hřib. Největší radost lovce přichází teď – když vidí kořist. Odlovit ji už je jen rutina. Přesto jsem k houbě pospíchal, jako by se tu někde za stromem schovával jiný houbař, který by mi ji mohl vyfouknout před nosem. Borovice a pár bříz, všechny plně vzrostlé, pár nezralých doubků, opodál buk a dva modříny, borůvčí a trav pomálu, a ve dvou skvrnách asi metr od houby smaragdový mech. Půda přívětivě vlhká, žádný úporný praskot pod podrážkami bot. Byl jsem zvědavý, jaký druh hříbu na mě mezi kameny čeká, a modlil jsem se, aby nebyl rozežraný.

Houba byla menší, než se zdálo při prvním zhlédnutí, velká asi jako dlaň, ale v jejím hnědém, jen napůl rozvinutém klobouku nebyl jediný výhryzek od zvěře. Vyrýpl jsem ji nožem a obrátil. Třeň byl duhově zbarvený, převládala červená, to mohlo znamenat určitý stupeň jedovatosti. Byl taky zcela čistý, nikde žádný otravný brouček nebo slimák. Možná si ten respekt vydobyl ostrou vůní upomínající na lanýž.

Poodstoupil jsem od kamenů na místo, kam dopadalo slunce, a prohlížel si ten divně zbarvený třeň. Síťka podobná punčoše byla dole nachová, pak zrzavě červená až do oranžova, výš žlutá až bílá, přecházející do zelenkavé. Těsně pod přechodem do šíře hlavy se po dotyku rychle barvila do modra, stejně jako sirně žluté ústí rourek. Jako by z nitra houby prosakoval inkoust.

Plodnice ještě nebyla dospělá, i když k plnému rozvinutí už měla blízko. Uloupil jsem jak z hnědého svrchního pláště, tak ze žlutého sporoví a ochutnal jsem.

Chuť byla překvapivě jemná až mdlá. Lanýžové aroma se mísilo se stopou citronové trpkosti, ale spíš v buketu, v houbovém éteru, co zůstává po spolknutém soustu. Zatočila se mi z toho hlava. Chuť a vůně se

po chvíli nezvykle prolnuly, najednou jsem na patře ucítil tuhé syrové maso. Kdyby uloupnutý kousek houby nebyl tak hladký a slizký, byl bych podlehl dojmu, že na jazyku převaluji sousto za studena uzeného hovězího jazyka.

Skousl jsem a otrásl se odporem, páliło to. Vyplivl jsem sousto a sáhl si na zátylek, měl jsem tam najednou horké vlhké místo a rychle je otřel dlaní. Ulpěly na ní kapky potu. Podíval jsem se na houbu, znova k ní přitiskl nos. A zaváhal, nemám-li strčit do jícnu prst, a přestože jsem nepozřel ani kousek houbové materie, vydávat aspoň kontaminované šťávy.

Dumal jsem, co to může být za hřib. Hádal bych na satana, nebýt té probarvené hlavy, ale *boletus satanas* roste o měsíc později, až od července, a nehledal bych ho rozhodně na sever od Prahy a už vůbec ne tady, v roklinách pod hradem se směšným jménem Houska. *Boletus erythropus*? Starý dobrý kovář, to by mohl být on, nebo *calopus*, kříšť, ale tady mě mátlá ta zpočátku příjemná chuť a následná palčivost, také to divoké zbarvení nohy. Takže *luridus* řečený koloděj – ten, nebo přece jen kovář, nějaká vzácná varieta. Ty přece rostou už od května. Když se slunce střídá s deštěm a vcelku vyrovnanou denní a noční teplotou – sám jsem jich v květnu našel spousty.

Rozkrojil jsem hřib vejpůl odshora dolů. Okamžitě zmodral od hlavy po kořen a palčivě žluté, pronikavě vonící rourky postupně, pomalu zelenaly do barvy zoxidované mědi. S kovářem i kolodějem musel být příbuzný, ale vzdáleně – takhle rozdováděné barvy jsem v životě u žádné houby neviděl. Taky se zdálo, že jedna polovina hříbu se začala chovat jinak než druhá. Pořádně jsem si prohlédl zavírací nožík a zjistil, že levá část čepele není zcela čistá; v drážce pro nehet bylo staré svinstvo. Jedna půlka začala na okrajích rychle schnout a uprostřed černat. Ta druhá, seřízlá čistou částí čepele, vypadala až na prudké zmodrání úplně čerstvá.

Bylo třeba odvézt úlovek do Prahy a zkusit ho přesně pojmenovat. Vložil jsem mezi poloviny houby mech, aby se vzájemně nekontaminovaly, a uložil sendvič do papírového sáčku. Pro tento den jsem byl spo-

kojen, chuť na smaženici byla zažehnána, odnášel jsem si něco lepšího a hořel zvědavostí, co že to vlastně je.

Pak jsem se zastavil a čekal. Úbočím stoupal člověk. Šel mým směrem, rázně a odhodlaně, jako by měl právě se mnou nějaké lesní vyřizování. Rozhlédl jsem se, kudy by bylo nejsnazší zdrhnout; snažil jsem se rozpomenout, kde všude je plot obory provalený. Čekal bych lesníka, kdo jiný by tudy teď mohl jít? Ale není to tak, že pokud plot v lese leží, smí se za něj vstoupit? Někde jsem četl, že ohrady se dělají jen na několik let a pak samy od sebe zaniknou...

Ale tohle byla žena, a podivně oblečená. Lehké černé šaty kousek pod kolena, možná jsem zahlédl i nějakou tu krajku, ano, černé punčochy se síťovaným vzorem, co drží na stehnech samy.

Teď už jsem nikam nespěchal.

Černé lakové lodičky, které se až po patu zapichují. Černá lesklá kabelka, házející do lhostejného lesa drahá prasátka velkých písmen D & G tvořících přezku. Na hlavě černý klobouk, s mělkým kulatým dýnkem a širošírou kardinálskou krempou natříkrát zprohýbanou. Mladou tvář pod ní ještě víc skrývaly sluneční brýle s velkými okuláry, zelenavě temnými jako dva vypnuté, zaobleně hranaté televizory ze šedesátých let.

Napadlo mě, že je to halucinace, že tam ta ženská není, nikam nejde, nijak nevypadá, neexistuje. Pak ale prošla ani ne pět metrů ode mě. Vůbec si mě nevšimla, dál odhodlaně pochodovala nahoru do stráně. Její pot i parfém jsem ucítil najednou. Slyšel jsem, jak oddychuje. Viděl jsem, jak nervózně sahá do kabelky, potěžkává něco v ruce, a aniž se zastaví, vytáhne malý černý revolver, zvedne si ho před černé brýle, pootočí válečkem s náboji, ujistí se o nich, a pak zbraň zase pustí do kabelky a mašíruje dál. Lýtka pod černým silonem se napínala, podpatky propichovaly zem.

Zmizela nahoře mezi stromy. Špičaté lodičky zanechaly v zemi stopu nevidaného lesního zvířete. Vůně parfému ještě chvíli zůstala v sluncem prohřátém lese a pak se rozplynula.

Stál jsem tam jako omráčený, myslel na Sophii Loren, tu dávnou filmovou hvězdu, a divil se tomu, že se mi tak zvláště uhnízdila v paměti a teď si vynutila, abych ji potkal v lese. Pak vůni parfému nahradil ostrý pach ulovené houby, já se probral a šel dál. Sestoupil jsem do kulaté úžlabiny podobné velké naběračce, na jejímž dně zůstalo něco polévky. Uprostřed rokle se černala napůl vyschlá tůň se zasmrádlou vodou. Spíš bahnem, ale důležité teď bylo, že kolem se prostírala houbová plantáž. Kam jsem se podíval, tam prorážel loňským listím hřib s hnědou hlavou a nádherně bílou nohou, bylo jich dobrých pětatřicet a dva tři největší měly hlavu jako talíř. Otevřel jsem nůž a řezal to stádo hlava nehlava. Když bylo po nich, uvědomil jsem si, že je nemám v čem odnést. V papírovém pytlíku byl ten zvláštní hřib, k němu jsem nic z těchto obyčejných kousků přidávat nechtěl. Vyndal jsem z batohu větrovku, svázal rukávy dohromady, vyrobil z ní jakýs takýs vak a ten svým úlovkem naplnil. Do otvorů jsem strčil velké kusy kůry, aby se nezavíraly, a konečně si vše odnesl k autu.

Smažené houby nikdy nechutnaly lépe než ten večer, ale byl jsem nezvykle unavený a jídlo mi kazilo ještě něco: vzadu v hlavě se mi usadila zavlá bolest a já jsem měl dojem, že tu bolest cítím i nosem, protože má specifickou vůni – vůni lanýžů. Po jídle jsem se věnoval studiu všeho, co jsem o houbách doma našel. Uspokojivé odpovědi na otázku, co by ten podivný hřib mohl být zač, jsem se nedobral. Nebyl to *luridus* ani *erythropus* a ani *boletus rhodoxanthus* se s ním zcela neshodoval, hřib nachový nemá duhový, spíš žlutavý třen a síťka je pouze červená. Popisovaná vůně a zbarvení klobouku by odpovídaly, ale to bylo k určení málo. Mikroskop ke zkoumání výtrusů jsem neměl, a tak jsem houbu alespoň položil pod přímý svit lampičky. Mechové drnky, kterými jsem části v lese oddělil, jsem chtěl vyhodit, ale jak jsem se nahnul nad odpadkový koš, zatočila se mi hlava a musel jsem se zachytit desky pracovního stolu, abych neupadl. Jehličky suchého mechu mi ulpěly na prstech. S překvapením jsem zjistil, že mám zpocené dlaně.

Šel jsem se osprchovat, abych se trochu probral, ale moc to nepomohlo, bolest v zátylku zůstávala – i její pronikavá houbová vůně. Vypláchl jsem si nos. Marně.

Vrátil jsem se k houbě. Poloviny byly teď každá úplně jiná. Jedna se ošklivě zvrásnila a ztratila tvar, sama do sebe propadlá, zatímco druhá zvlhla a nabobtnala, dužnina dokonce vyronila pár kapek vody. Něco takového, takovou citlivost na čistotu nože, jsem u jiné houby nepozoroval. Rozhodl jsem se, že vyhledám mykologa a zaplatím mu za to, aby mi to vysvětlil a určil druh hříbu. A aby mi sdělil, jestli se dá, nebo nedá jíst.

Napůl seschlý žmolek jsem strčil do trouby a nastavil teplotu na padesát stupňů, aby se pod plátěnou utěrkou dosušil. Druhou část, tu nabobtnalou, jsem uložil do dózy s prodyšným víčkem a nechal na noc v chladničce.

Pak jsem šel do postele, bylo směšných devět hodin a já se sotva vlekl. Spal jsem překvapivě dobře a probudil se až s rozbřeskem. Bolest i vtíravá vůně byly pryč, cítil jsem obrovský nával energie do svalů a nevěděl, co s ním.

Bylo půl páté ráno. Začal jsem dělat kliky v sériích po padesáti, po šesté jsem se převlékl do sportovního a šel si zaběhat. Vydržel jsem venku dvě hodiny a ani pak se mi domů nechtělo.

* * *

„Nikdy je neochutnávejte, pokud si nejste jist. To dělají jenom idioti.“

Přikývl jsem. Stařec nebyl mou návštěvou potěšen, aspoň zpočátku. Páchlo mu z úst, těžké brýle mu pomalu sklouzávaly z rudého nosu a on si je vždycky natlačil k očím až v poslední chvíli. Byly ušmudlané a uprostřed slepené izolepou. „Neochutnal jste, že ne? Protože to bych se s vámi opravdu nezdržoval a rovnou vás poslal na Karlák na vyšetření. Ale vy jste ochutnal, co? Není vám špatně? Pocení? Závratě?“ Zavrtěl jsem hlavou. Díval se na mě úkosem, umolousané brýle se duhově leskly. Sundal si je, začal je čistit cípem kostkované košile, vrátil si je na nos.

„Co byste rád, pane...?“

„Jmenuju se Gregor Marty.“

„Vy jste Maďar?“

„Ne.“

„Tak po kom máte to jméno?“

Odkášlal jsem si. „Četl jsem vaše knihy, pane Smolo, mám oba vaše atlasy. Na internetu jsem –“

„Na internetu?“

„Ano, na stránkách České mykologické společnosti jsem se dočetl, že poskytujete ve výjimečných a naléhavých případech konzultace. Neotravoval bych vás, kdyby –“

„Tak co jste přinesl? Sem s tím,“ přerušil mě a tlustými prsty si odhrábl z čela mastné šedé vlasy. Na to, jak byl starý, jich měl hodně.

Vybalil jsem obě poloviny houby. Jedna se podobala suchému fíku, druhá se nadouvala vláhou a silně zavoněla lesem.

Smola sebou trhl, natáhl rozechvěle ruku, potěžkal zdravou polovinu houby a sáhl po scvrklotině.

Pak ke mně zvedl oči: „Četl jste Paquina?“

Přikývl jsem. „Mám jeden výtisk z antikvariátu.“

„Tak to jste měl štěstí. Kdo to má, ten to neprodá.“

„Dal jsem si objednávku a čekal jsem na něj víc než rok. Pak mi zavolali a já ho šel hned koupit.“

„Kolik jste za něj dal?“

„Tisícovku.“

„Hm. Vzdělání nějaké máte?“ vyptával se Smola a tu a tam sklouzl zrakem k houbě.

„Ano, ale nejsem přírodovědec.“

„To vidím. Čím se živíte?“

„Pracuju v nakladatelství. Ale botanice se u nás nevěnujeme. Děláme romány, překlady i původní. A taky historii, společenské vědy... Tohle dělám. Jsem jenom zaměstnanec, jeden z mnoha.“

„A říkáte, že jste za Paquinův atlas dal tisíc korun?“

Pokrčil jsem rameny. „Já toho nelituju, mám knížek o houbách plnou knihovnu – kupuju všechny, nové i staré, když se mi je podaří sehnat.“

„Takže Paquinův atlas vám nepřipadá ničím zvláštní?“

Nechtěl jsem odpovídat. Neurčitě jsem zavrtěl hlavou. „Víte, kolik stál v době vydání?“ pokračoval Smola.

„Přesně ne. Sto padesát korun?“

„Sedmdesát pět,“ usmál se. „A tuhle houbu jste tam nenašel?“ Ukázal na hřib.

„V Paquinově atlasu hub?“ podivil jsem se. „Nenašel. Nevšiml jsem si, že by tam o ní byla zmínka.“

„Vy jste mi tedy badatel. Jestli by vám v tom antikvariátu prodali vybrakovaný výtisk, ani byste to nepoznal, co?“

Chvilí jsem na něj zíral a sumíroval v hlavě, co o tom polozapomenutém atlase vím. Moc toho nebylo a dědek evidentně chtěl dělat chytrého. Čekal jsem ještě minutu dvě, ticho se prodlužovalo. Ale můj odhad byl správný: samolibý stařec se rozpovídal, jak kdyby ho pozvali do televize.

„Paquin měl tu smůlu, že to nevydal dřív. Já ho dobře znal a říkal jsem mu, ať neotálí. On to měl celé hotové, víte?“

„Byl původem Francouz, pokud vím.“

„Nikdy jím nepřestal být, ale oženil se tu a naučil se česky. V tom byl fenomenální, víte? Když jsem se s ním seznámil, vůbec jsem netušil, že není Čech, museli mi to říct jeho kolegové. Dostal místo v Akademii věd, pravda, směšně placené, ale prý měl nějaké své vlastní zdroje peněz a režimu to bylo milé. A rok s rokem se sešel a on chystal svůj opus – Philippe Paquin: *Praktický atlas hub*. Neměl z toho vyjít velký atlas, ale ani nic kapesního. A mělo to mít obrovský efekt pro nakladatelství Panorama – sto třicet tisíc výtisků při prvním vydání, pak dotisky a už tehdy zvažované vydání rozšířené a doplněné – na tom jsem se měl podílet i já jako poradce a jakýsi oponent. Kolik lidí mu závidělo, to byste nevěřil. Nějak se s tím ale pak zdržel, příliš dlouho to dokončoval a nechtěl to dát z ruky, plánovali to na jaro roku pětasedmdesát, aby se stihla houbařská sezóna, ale přišel osmdesátý šestý – jaro. Léto, podzim.“ Odmlčel se, ztracený ve vzpomínkách.

„No a?“

Udiveně se na mě podíval, vytáhl kapesník a otřel si brýle. „Bylo tehdy málo papíru, knížky měly zpoždění i několik let oproti původnímu termínu vydání, nic zvláštního, když se to vezme kolem a kolem. Ale on tyhle problémy neznal. Měl známé, ostatně ještě ve Francii – krátce předtím, než se přišel sem – vstoupil do komunistické strany. Pochopitelně mu pak tady nikdo problémy nedělal.“

„Ale říkal jste, že se vydání zdrželo.“

„Ano. Přípravy se táhly až do podzimu osmdesát šest a pak se to zastavilo, slyšel jsem, že na jeho vlastní popud. Nějaký čas bylo ticho po pěšině a pak to najednou bez ohlášení vyšlo na jaře osmdesát sedm.“

„Jenomže on se v tom roce náhle vrátil domů, vzal s sebou i manželku a veškeré materiály ke svým výzkumům,“ dodal jsem za něj. Tohle se vědělo a dobře jsem si na to vzpomínal. Vědec, zpočátku s počtami přijatý socialistickým státem jako renegát z nesnesitelných podmínek života na Západě, si najednou sbalí fidlátka a vrátí se domů. Byl jsem tehdy teenager, ale pamatuju si vědce Paquina jako negativní celebritu té doby. Staroch vypadal potěšeně jako gymnaziální kantor.

„Nebylo to ale tak jednoduché,“ zašermoval Smola ukazovákem a jedním tahem setřel pot z čela a spánků.

„Ani pro něj, ani pro nás, kteří jsme neměli jeho pohodlné zázemí. Paquin měl za manželku Češku, to víte. Sám Francouz, co tady žil za bolševika dobrovolně, i takoví byli, ale mohl se kdykoliv vrátit domů na Západ, a on to udělal, jenomže v tu nejnePOCHOPITELNĚJŠÍ chvíli, jakou si mohl vybrat. Mluvil jsem s Philippem, on chtěl žít tady kvůli své ženě a samozřejmě i jejímu otci, což byl ultrakomouš z ústředního výboru strany a šel zeťákovi na ruku. Ale pravý důvod, pane Marty – pravý důvod Paquinova dobrého bydla v Československé socialistické republice se nacházel ve zdejší lesní mykoflóře. On byl nejen vědec, ale pravý houbový fanatik. Jak to tehdy říkal...? Ano. Tvrdil, že sem zasahuje karpatský biozonální vliv, což je, mezi námi, kravina, s kterou jsem se nikde jinde než u něj nesetkal, ale on se o něm zmiňoval často, dokonce i ve svých pojednáních. Podívejte se, Francouzi si můžou z teplo-milných druhů vybírat, ale on? On byl umanutý na zdejší prostředí

a ten atlas byl rukavicí hozenou české mykologii. Měl tam houby nalezené u nás, které ovšem žádný český mykolog neznal. Nebylo jich moc, ale stačilo to. A pak utekl, i když to útek nebyl – prostě odjel do své vlasti a manželku si odvezl s sebou. Předtím se tu se všemi rozhádal, najednou se úplně změnil. Přerušil veškeré styky i korespondenci s botanickým ústavem akademií věd, zavřela se nad ním voda – konec zvonec. Všechny neprodané výtisky byly z prodeje staženy a skartovány. Ale protože měl dobré styky „nahore“, jestli mi rozumíte, kdo k tomu mohl dát příkaz?“

„Něco jsem slyšel,“ přikývl jsem, „ale ne to, co od vás. Prý se stal obětí režimu, s kterým se zpočátku náramně kamarádlil, nebo ne? Nějak ten režim podvedl. Dokonce čtenáře svého atlasu podvedl.“

„Ono se tehdy povídalo, že to možná zařídil sám a na své nemalé náklady. Ale tomu se mi nechtělo věřit. Nemá to žádný precedens.“

„Prý měl v tom atlase to, co jste už zmínil – nějaké houby, co ve skutečnosti neexistují, a on si je vymyslel jako houbový fabulátor. Když to na něj prasklo, opustil republiku.“

„Zajímavé. Ale všechny jeho objevené druhy, nebo spíš variety, později potvrdili a popsali i jiní mykologové včetně mě,“ zasmál se Smola chraplavě a chvíli lapal po dechu, jako by na něj přišla srdeční slabost. Když se vzpamatoval, řekl: „Tedy až na jeden. Byl to hřib, z kterého se u nás v oboru stala taková menší legenda. Měl duhové zbarvení a choval se v lese jako chameleon.“

„Mluvíte o téhle houbě,“ ukázal jsem na stůl. „To je ona?“

Přikývl. Jeho samolibost, jeho pýcha na znalosti začala kulminovat. „*Boletus Paqueni*.“

„Tak se jmenuje?“ zakoktal jsem. „Našel jsem tedy Paquinův hřib?“

„Asi ano. Paquin.“

„A je strašně vzácný, říkáte.“

„Pokud je to on.“

„A je?“

„Vypadá tak,“ přisvědčil Smola a oči mu ujely stranou. „Říká se mu ale spíš *Boletus arcanus*, jméno Paquin tu dodnes nemá zvuk a není

divu, když téměř celý náklad *Praktického atlasu* šel v sedmaosmdesátém z tiskárny rovnou do stoupy. Nemyslete si, bylo hodně těch, kteří to vítali. Tady v ústavu, v akademii vůbec, na univerzitě. Cizinec přišel a zase se vypařil, my zůstáváme v klidu a pohodě, dále si bádáme, ha ha, o jednoho konkurenta míň. A silného konkurenta, to můžu potvrdit. O to podivnější je, že po svém návratu do Francie přestal publikovat. Vlastně jako by zmizel.“

„Člověk by čekal... Nevím. Co se mu mohlo stát?“

„Jako kdyby ho někdo zabil, že, pane Marty?“

„Zabil?“ Nevěděl jsem, kam tím míří. „Ale je to tak důležité?“

Kývl směrem k houbě. „Ten atlas důležitý je.“

„Hm. Ale nějaké výtisky se přece do prodeje dostaly?“

„Uvažujete správně. Ale ve svém výtisku jste popis *boletu arcanu* nemohl najít. Ani ve většině ostatních. Co se dostalo do prodeje, bylo někým na něčí příkaz zmrzačeno. Měl jste si všimnout, že vám tam chybí list. Nezlobte se na mě, ale od nakladatelského redaktora bych očekával jinačí přístup.“

„Asi nejsem dobrý redaktor.“

„Asi ne.“

„Nevěděl jsem, na co se mám soustředit. Knih o houbách je přece tolik.“

„Takže četl jste rejstřík, nebo ne?“

„Ne,“ přiznal jsem zahanbeně.

„Tak vidíte.“ Podal mi nějakou knihu a byla to ona. Philippe Paquin: *Praktický atlas hub*.

„Rejstřík se obvykle nepročítá,“ zabručel jsem a vyhnul se jeho posměšnému pohledu. Zalistoval jsem atlasem. Třída *basidiomycetes*, stopkovýtrusé, řád *boletales*, hřibotvaré, čeled' *boletaceae*, hřibovité, rod *boletus* – hřib. Řada známých i vzácných druhů. A taky... *Boletus Paqueni*, na straně 224 hlavní odkaz, pět zmínek v dalším textu. Rychle jsem obracel stránky; tady. Přečetl jsem si charakteristiku. Téměř se nelišila od popisu hřibu kováře, hřibu siného a hřibu koloděje, ale informací tu bylo o poznání méně a obrázek byl pouhá skica. Chyběla

typická místa výskytu, o čase růstu plodnic tu nestálo víc než „letní období, ale pravděpodobný též podzim; mimořádná odolnost k výkyvům teploty vzduchu“. A pak zvláštní douška: „Druh vykazuje vlastnosti zvířat, bránících se před predátory svým mimikry, navíc vykazuje dosud nepozorované sklony k symbióze.“ Na konci stati byla připojena poznámka, že po chemické stránce není houba uspokojivě prozkoumána a její účinky na lidské zdraví jsou nevyzpytatelné. Autor ji nedoporučuje ke sběru už proto, že je extrémně vzácná, a žádá případné nálezce, aby její výskyt neprodleně ohlásili v mykologické poradně nebo na přírodovědecké fakultě. A v poznámce pod čarou ještě jedna mimořádná poznámka: „Materiál v nedostatečném množství, výsledky nejednoznačné, volatilita znepokojivá.“

„Tak to bychom měli,“ řekl jsem. „Tenhle list v mém výtisku opravdu chybí.“

„Jako ve většině těch, co se zachránily,“ podotkl Smola a sápal se po svém exempláři. „Nevyřezaných zbylo jen pár.“

„Proč to udělali?“

„To zmrzačení? Můžeme se pouze jen domýšlet. Důvodem mohl být Paquinův nenadálý odchod z republiky, ale možná ne. Možná za tím byla ta houba sama. Někdo nechtěl, aby se o ní vědělo, a někdo jiný chtěl třeba opak.“

„Kdo?“

„Znal jsem se s člověkem, který tehdy ukradl ze stoupy deset kusů. Nedotčených. Prostě nesnesl pomyšlení, že vydanou knihu nemá nikdo vidět. A tak je odnesl a rozdál. Tohle je jeden z těch výtisků. Víc vám k tomu neřeknu. Ne že bych nechtěl, ale víc prostě nevím.“

Vstal jsem a začal balit obě poloviny houby do papíru. „Takže *Boletus Paqueni*. Děkuju vám, bylo to velmi zajímavé. Kolik jsem dlužen?“

„My tady nejsme od toho, abychom za poradenství vybírali od lidí peníze,“ ohradil se Smola téměř uraženě. „Samozřejmě můžete přispět dobrovolným dárkem na chod poradny, bývá to symbolické.“

„Sto korun?“ nadhodil jsem, a když jsem viděl ten úšklebek: „Dvě stě. Ostatně pochybuju, že vám tady houbaři nechávají víc než padesátku za to, že jste jim řekl, aby to, co vám přinesli ukázat, určitě nejedli.“

Usmíval se, mlčel. Nakonec řekl: „Peníze si nechte od cesty. Chci od vás tu houbu.“

„To má být vtíp? Je to můj hřib. Můj paquiňák.“

„Já vám ho nesním. Ale vy máte povinnost ho odevzdat, když už jste ho sebral, to nevíte?“

Nevěřil jsem mu. Chtěl jsem houbu zabalit a odejít, ale vzal mě za rameno.

„Klid. Do zítřka. Na zkoumání. Budu na tom dělat celou noc.“ Zarazil jsem se, on kul své želízko. „Nebojte se o něj. Paquiňák – to jste ho nazval hezky – bude u mě v bezpečí. Zítra si pro něj přijdete. Vždyť víte, kdo jsem, vidíte, že je mi přes sedmdesát, kam bych vám asi tak mohl utéct?“

„To nepřichází v úvahu,“ zavrtěl jsem hlavou.

I s tímhle asi počítal, poněvadž nevzrušivě vedl svou: „Mohl bych vám navrhnout, abyste mi kousek, docela malý, odřízl a šel si po svých. Ale to by vám asi taky vadilo, že?“

„Uhodl jste.“

„Vždyť jsem si to myslel. Beztak by to byla škoda, když máme dva tak pěkné velké kousky. Potřebuju zjistit, proč ten krasavec dopadl takhle. Proč zmodral dočerna, proč se na něm projevuje ta zhoubná cyanóza.“ Ukázal na seschlý škvarek a pak opatrně vzal do rukou pěkně zbarvenou zdravou polovičku. „A proč tenhle kus modrá zdravě – podívejte, tady začaly skvrny opět blednout a tady – vidíte? Tady se klobouk začíná opět zavínovat k třeni. U plodnice, která už neroste a je v podstatě mrtvá, jsem něco takového nikdy nepozoroval.“

Měl pravdu. Tahle část hříbu vypadala menší a mladší než včera, zatímco tamta připomínala něco, co vytáhli z prastarého sarkofágu.

„Co s tím chcete dělat?“ zeptal jsem se.

„Chemickou analýzu. Extrakci alkaloidů. A vyzkouším přítomnost kyseliny ibotenové a hlavně psilocinu a psilocybinu – přece jenom je

zvláštní, že se toho bolševici tak báli, ne? Jako kdyby hřib byl nějaká lysohlávka, o kterých se samozřejmě tehdy psát nesmělo. A jistě, dám to pod mikroskop. Kousíček tkáně odebrat musím, ale ani to nepoznáte. Stačí mi pár milimetrů a nějaké výtrusy.“

„Proč to tehdy neudělal Paquin? Analýzu, rozbor na mikročástice?“

„Čert ví,“ pokrčil rameny. Všiml jsem si, že v podpaží jeho šedého svetru zeje díra. „Třeba to nakonec i udělal, ale nechtěl to zveřejnit. Anebo neměl čas. Co my víme.“

„A vám čas do zítřka stačí?“

„Bohatě. Stejně špatně spím. Budu v laboratoři celou noc a ráno, až přijdete, vám uvařím kafe a seznámím vás se vším, co jsem zjistil. Tak co?“

„Nevím. Nechce se mi to dávat z ruky.“

„Vy máte potřebné chemikálie doma?“

„Nemám.“

„A mikroskop?“

„Taky ne.“

„Tak vidíte. Vy houby jenom jíte, že? Nic proti tomu, ale je to vědecký paradox, že se tenhle nejvzácnější klenot mezi hříby dostal pod kudlu zrovna vám.“

Měl pravdu. Přikývl jsem a souhlasil, že mu tam houbu do druhého dne nechám. Ale podej čertovi prst...

„A kde jste hřib vlastně našel?“

To je dotaz, na který houbař houbaři neodpovídá. Ale Smolu jsem měl za neškodného vědce v důchodu, a tak jsem mu to řekl. „Pod Houskou.“

„Pod Houskou, aha. Ale kde?“

„Vlastně ne přímo pod hradem,“ začal jsem se vytáčet a on to viděl a hned věděl, která bije. Ale povzbudivě zvedal huňaté obočí a nespouštěl ze mě oči. „Směrem na Mšeno, víte? Kousek od parkoviště, žádné zvláštní místo to nebylo. Prostě les. Asi bych to už ani nenašel.“

Odmlčel jsem se, on chvíli čekal a nakonec mi podal ruku. „Tak zítra, pane Marty. Děkuju vám za důvěru, uvidíte, že ji nezklamou.“

„V kolik se tu otvírá?“

„Většinou v deset, dřív lidi nechodí. Ale vy můžete. Jak už jsem řekl, budu tady celou noc. Tak na shledanou zítra. A ještě jednou díky.“

Dvě části houby položil na skleněnou misku a odnesl do vedlejší místnosti. Nakoukl jsem tam, byla to laboratoř. Zdálo se, že Smola už na mě zapomněl. Tancoval kolem zkumavek a křivulí a chystal si laboratorní kahan.

* * *

Mám někdy pocit, jako by mi chyběla osobnost. Všechny vlivy do sebe nasávám jako houba, ale sama se nijak neprojevuje. Rád bych proti své pasivitě něco dělal, ale je mi vepsaná do útroby. Když jsem byl mladý, chtěl jsem psát knížky. Chyběla mi k tomu odvaha a nápady. Stal jsem se redaktorem v jednom nakladatelství, pak ve druhém, tam už jsem zůstal. Abych mohl být s knížkami od rána do večera. Aspoň toho jsem dosáhl, o moc víc toho nebylo. Už jsem se s tím smířil.

Pro práci redaktora se dobře hodím. Nakladatelští redaktoři neprožívají naplno život, ale sami sebe skrz texty, na kterých zrovna pracují – do těch se vpíjejí jako do kořalky a falešně jimi žijí. Podobně to mají překladatelé. Spisovatelé ne, ti jsou o patro výš. Řekl bych, že překladatelé jsou o něco výš než redaktoři, protože daný cizí text si můžou přisvojit aspoň v jazyce, do něhož ho převlékají. Ale autoři, ti jsou až nahoře. Na autorství čehokoli jsem nikdy nepomýšlel. Býval jsem ženatý, chtěli jsme děti, ona je chtěla, mně to bylo fuk. Dítě nepřišlo, přišli milenci a milenky, rozešli jsme se. Zůstaly mi knížky, říkal jsem si. Ale byly to knížky jiných autorů.

Podívat se hned po probuzení do zrcadla je známkou masochismu. Nejdřív na záchod, pak vypít sklenici vody, pak se opláchnout co nejstudenější vodou a pak ten pohled. Vzáít vlastní obličej do prstů a zatahnout dozadu, vypadat chvíli o dvacet let mladší – až na ty rudě prožilkované oči. Pak kůži pustit a hodně rychle ty oči zavřít.

Vycenit zuby. Vidět ty mezery nahoře, dole ten zubní kámen, dáseň občas spustí červenou. Pak si zuby co nejpečlivěji vyčistit a nechat téct vodu, aby se mi z plivaných pastovitých slin neudělalo hned po ránu zle.

Pak druhý neúprosný pohled, teď už veselejší, odulý obličej se pomalu vyhlazuje, tváře se propadají, ale ty kapsy pod očima jako by byly plné vody. Pomocť si krémem proti vráskám kolem očí, maličká tubička za tisícovku, a podívat se, jak se pak natřená kůže nepřírozeně leskne. Otrít krém ručníkem, aplikovat jiný krém, z modré skleněné dózy, a rovnou na celý obličej. Ten se pak nepřírozeně leskne celý. Znova ho otřít ručníkem, ale něco tam nechat, aby se kůže nezačala vysoušet a odpadávat.

Třetí pohled až po oblečení. Rozcuchat nakrátko střižené vlasy, ať nevypadám usedle jako redaktor. Vetřít do nich gel, pak si ho zase vytřít ručníkem, aby vlasy tak blbě nestály. Opatrně se přicuchat. Stáhnout břicho koženým opaskem.

Když se mnou ještě byla má žena, říkala, že jí to nevadí. Jak vypadám. Ale mně to vadilo, stejně jako to, že už nevypadá, jako když jsme spolu začínali.

Potom mi jedno úterý nechala na monitoru vzkaz, že odchází, ale můžu jí zavolat na novou adresu. Neudělal jsem to. Čtrnáct dní jsem to nechával být. Až to nevydržela ona a napsala mi e-mail. Aniž bych se jí na to ptal nebo ji o to žádal, sdělila mi, co jí v našem vztahu fatálně chybělo: „Spokojenost. Ty ji nemáš, nehledáš, nechceš. Já tě ke spokojenosti přinutit nemůžu.“

Ne že bychom se od té doby neviděli, dokonce jsme se spolu po čtvrt roce dvakrát v jednom týdnu vyspali, ale já se potom začal kontaktu vyhýbat a ani ona se kdovíjak nesnažila. Zjistil jsem, že nejvíc mi po těch třech měsících chybělo její tělo, pak konverzace. Sex jsme odbyli v několika minutách, ale předtím jsme si v hospodě povídali dvě hodiny.

Stál jsem v koupelně před zrcadlem, dlaní si přejížděl po strništi na bradě a tahal se za tučnou kůži pod čelistí. Jak by mě někdo ještě mohl chtít? A má dávná žena odněkud skrze to zrcadlo dodala: Proč by tě někdo měl chtít, když sám o nikoho nestojíš?

Byl bych jí řekl, že se mýlí. Ale se zrcadlem jsem si povídat nechtěl.

* * *

Vyšel jsem před dům ve chvíli, kdy spadly první kapky deště. Sáhl jsem pro deštník a rozevřel ho nad hlavou. Široký klobouk přezrálého hříbu.

Zaklepal jsem v ústavu v deset a pět minut, nikdo zevnitř neodpověděl ani neotevřel. Posadil jsem se na červenou koženkovou lavici na chodbě a čekal. Smola se neobjevil ani v půl jedenácté, po chodbě nikdo neprošel. Zvedl jsem se a zmáčkl kliku dveří od místnosti, kde jsem s ním včera mluvil. Zamčeno nebylo. Vstoupil jsem a tiše za sebou zavřel. Počítač vrněl, jinak tu bylo ticho.

Prohlížel jsem si knihy, co měl v polici, vzal do rukou Paquinův atlas a prolistoval ho.

Obešel jsem místnost dvakrát dokola. Zatuchlo a nezdravě teplo, jako by tu někdo něco kutil až do ranních hodin. Nikde na nábytku ani přístrojích neleželo smítko prachu, zato ve vzduchu vířilo mračno, patrně z podlahy. Na dřevěném parapetu zamřížovaného okna ležely odřezky z nějaké houby, snad muchomůrky, to byl můj odhad. Začínaly tlít. A co jestli někde hnije i Smola, napadlo mě.

Přežral se houbou. Mým nálezem. Nebo touhle muchomůrkou.

Posbíral jsem kousky do dlaně a přičichl k nim. Měl jsem dojem, že cítím slabý odér zasmrádlých brambor. Byl tam i cípek ze světlé, žlutozelené hlavy, se zažloutlým žebrovaním vespod. *Amanita mappa*, muchomůrka citronová? Ta by nezabila ani kojence. Tak kde je Smola?

Podíval jsem se na hodinky. Do jedenácté zbývalo sedm a půl minuty. Sedl jsem si za stůl, zhoupl se na židli, oživil monitor, ale objevil se jen google. Zkusil jsem historii brouzdání po netu, ale nic se neukázalo. Sáhl jsem po vrchní pravé zásuvce stolu a už už ji otvíral, když se ozvalo zaklepání a já řekl „dále“.

Dveře se pomalu otevřely a v nich stál duch.

Ta ženská, kterou jsem potkal v lese. Přišla. Sem. Nesla v ruce papírový sáček a jak na mě zacílily okuláry černých brýlí, schovala ho za zády.

Opřel jsem se lokty o stůl, spojil prsty před obličejem a řekl „Tak co nám nesete?“

Černý klobouk teď neměla. Tmavé vlasy byly vzadu stažené. Vstoupila do místnosti jen napůl a tvářila se, že je to omyl, ta její přítomnost, že se mi jistě jen zdá. Báł jsem se, že stačí mrknout, a ona zmizí. Držel jsem oči vši silou otevřené, začaly pálit a jistě i červenat.

„Docent Smola?“ začala nejistě, ale hned se opravila. „To vy nejste, že ne.“

„Co myslíte?“

„Už jsem vás viděla.“

„Já vím.“

„V tom lese včera.“

„Myslel jsem, že mě vůbec nevnímáte.“

„Nevěděla jsem, kdo jste. Měla jsem strach...“ Zarazila se. „Kde je Smola? Je to jeho kancelář? Poradna?“

„Chodíte do lesa v městských šatech,“ řekl jsem. „Společenských. A v lodičkách. To jsem v životě neviděl.“

„Kdy přijde? Má tady být.“

Pokrčil jsem rameny. „Můžeme na něj počkat společně.“

„Co tady děláte?“ zaútočila na mě plechovým tónem, ale zůstávala u dveří. „Co jste mu udělal?“ dodala už tišeji.

„Uklidněte se. Pan Smola má něco, co mi patří. Až mi to vrátí, odejdu, už se tu neukážu a vy ho budete mít sama pro sebe.“

Poškrábala se na krku rozehvělou rukou. Udělal jsem chybu, že jsem vstal. Ruka zmizela v kabelce a hned se objevila znova, tentokrát dlouhá, tvrdá, kovová. Nemířila na mě, ale na běžové linoleum přede mnou.

Díval jsem se na pistoli zepředu i shora.

Malá a lesklá, kompaktně temnojasná, stejná jako včera; takové ty roztomilé zbraně bývají. Smrtky ukazovátko. Dámský zabijáček.

„Vy se bez toho neobejdete, co?“ řekl jsem.

„Běžte k oknu,“ řekla žena v černých brýlích a nejistě mávla revolverem. Beze slova jsem poslechl. „Teď tam stůjte a ani se nehněte.“ Udělal

jsem, co řekla. Zastavil jsem se u radiátoru a vyhlédl z okna do zahrady. Nebylo tu nic, čím bych ji mohl odzbrojit nebo zneškodnit, neměl jsem to ani v úmyslu. Slyšel jsem, jak za mými zády přešla místností, v dostatečném odstupu, aby měla čas zareagovat, kdybych po ní skočil. Zotvírala zásuvky psacího stolu. Pak nejspíš listovala fascikly, sundávala z police a zase je tam s klepnutím vracela, zaťukala na klávesnici počítače, nakonec odsunula skleněná dvířka knihovničky; pár svazků dopadlo na zem.

„Hledáte ten Paquinův atlas.“

„Ticho. Zůstaňte, kde jste, a mlčte.“ Po chvíli jsem zaslechl šátřavý zvuk a rychle se ohlédl. Skláněla se u knihovny, v jedné ruce ochable držela zbraň a druhou hmatala za zelenými a žlutými svazky nějakých ročenek. Zvedla ke mně hlavu a já se zas čelem nalepil na okno.

„Já bych vám řekl, kde by mohl být, budete to mít jednodušší –“

Přerušilo mě tříštící se sklo a já stál tváří k ní. Střepy se sypaly nikoli z okna, ale z knihovny, jejíž posuvná dvířka ve vzteku rozbila zbraní. „Kde to má schované?“ vykřikla a já pochopil, že to, co hledá, není Paquinův atlas. Ale jak může vědět, že jsem to přinesl? V tu chvíli si sundala brýle a pohlédla na mě tmavýma očima plnýma zoufalství. Jako by patřily lesnímu zvířeti, zcela vyplňovaly očnice; pro jinou barvu než černě tam nebylo místo.

Na chodbě vrzly dveře a ona se opět schovala za brýlemi. Strčila revolver do kapsy a vyšla z místnosti. Venku se patrně s někým srazila, zazněly chvatné kroky, klapání podpatků. Pak chvíle ticha a do pracovny vešel holohlavý muž ve vytahaném svetru.

„Kdo jste? Co se to tady proboha děje?“

Rozpráhl jsem ruce a nechal je klesnout. „Nemáte tady někde ledničku?“

„Kde je pan docent?“

„Vy tady pracujete?“

„Ano, zato vy ne. Co to provádíte? Zavolám ostrahu.“

„Smola mi vzal houbu. Zvláštní druh. Přišel jsem si pro ni.“

„Aha, tak to jste vy.“ Sklonil se ke střepům a začal je opatrně sbírat.

„Hledám ledničku, myslím, že ta houba by mohla být tam.“

„Něco tu měl, ale pochybuju, že to tu ještě je.“

„Nemohl byste se podívat?“

„Chladnička je u mě a laborka je dnes zavřená,“ řekl a vhodil sklo do odpadkového koše. „Proč jste to rozbil?“

„Zeptejte se té dámy. Já nejsem žádný zloděj. Měl jsem tu se Smolou schůzku, ale nepřišel. Přišla ta ženská, ohrožovala mě pistolí, rozbila to sklo. Pak utekla.“

„V tom případě byste měl jít.“

Poslechl jsem. Ale když jsem byl na chodbě, viděl jsem, že protější dveře jsou pootevřené. Vstoupil jsem a rozhlédl se. Místnost byla větší než Smolova a v rohu stála vysoká chladnička s mrazákem. Otevřel jsem ji. Bylo tam na miskách deset, možná dvanáct hub. Poznal jsem zběžně ryzce (*Lactarius*), babku (*Xerocomus*), čechratku (*Paxillus*) a cho-roš (*Polyporus*), ostatní ne, ale ani jeden kousek nebyl rozříznut vedví. Podíval jsem se do mrazáku. Až na vzorky zplihlých, jedovatě vypadajících bledých muchomůrek byl prázdný.

Pak mi někdo poklepal na rameno – byl to ten plešatec. „Co vy si dovolujete, to jsem ještě nezažil.“

„Má moji houbu,“ řekl jsem. „Ukradl mi ji.“

„To by neudělal.“

„Určitě?“

„Pokud by to ovšem nebyl nějaký zvlášť nebezpečný druh. Ten by vám zpět už nevydal.“

„Tohle byl hřib.“

„Hřib? Ach tak.“

„Hřiby přece nejsou nebezpečné.“

„To byste se divil. Na shledanou. Přijďte, až tu pan docent bude.“

„Ale kdy tady bude?“

„To já nevím.“

* * *

Vyhýbám se oficialitám. V nakladatelství, kde jsem skoro dvacet let, jsem se vypracoval ke stejným dovednostem jako po prvních dvou letech.

Redaktor chodí na oběd s jinými redaktory. Jezdí na knižní veletrhy, schází se s agenty velkých i malých autorů, s autory samotnými (s těmi je konverzace buď otravná, nebo úplně vyloučená). Párkrát jsem tam byl. Zpočátku. Pak už jsem dělal všechno pro to, abych tam víckrát nemusel. Prochází mi to.

Nemám rád nakladatele ani spisovatele. Mám rád texty, některé. Je jich čím dál méně.

Nerad se seznamuju s cizími lidmi. Jenomže seznamování se známými lidmi není možné. Nesnáším zdvořilé úsměvy vrhané na lidi, kteří snad nejsou špatní, ale mně jsou lhostejní. Nenávidím literární agentky s hlubokými dekolty, které mi nabízejí nové texty. Říkám jim: „O tom by se v našem nakladatelství dalo uvažovat.“

A tak se mi povedlo udržet si místo, ale zůstat stranou. Jsem na vedlejší, slepé koleji. Nicméně si mě v nakladatelství nechávají. Můj názor berou vážně, když se jim to hodí. Většinou se zachovají podle svého vlastního úsudku. Ale není to pro mě špatné, takhle jsem to asi chtěl. A kdybych o to stál, vůbec bych do práce chodit nemusel. Všechno se dá dělat i z domova, pokud někoho neřídíte a nemáte potřebu na něj dohlížet. Já nechci nikoho řídit ani dohlížet. Stačilo mi, že jsem se jakž takž naučil řídit sám sebe. Ale ke spokojenosti mi pořád něco chybí.

Občas se odvážím na literární večírek. Tak třikrát do roka, být ve společnosti literátů častěji by mi způsobilo depresi. Mám jenom jeden oblek, je z novozélandské vlny. Dvacátého června, pár dní po incidentu v lese a v mykologické poradně, jsem ho toho roku oblékl poprvé.

Natáhl jsem si kalhoty z tmavošedé vlny a zjistil, že nejdou zapnout v pase. Leda že bych zatáhl břicho a skoro nedýchal a hlavně si nikde nesesal.

Zase jsem je svlékl a natáhl si džíny. Půjdu na tu akci v džínách a vlněném saku. Nakladatelský večírek snese horší modely.

Na YouTube jsem si nastavil skladbu *Creep*. Zvuk jsem dal na hlasito a šel se oholit. Jenom jsem si měl předtím svléknout bílou košili. Pěna ji potřísnila, vypadala na látce žlutě.

Má bývalá žena by mi řekla, že když na ten večírek nechci, tak ať tam nechodím. Vzal jsem si pod sako černé tričko. Levou polobotku jsem přeštil o pravé, pravou o levé lýtko.

Večírek začínal v pět, konal se každý rok v Pálffyho paláci, naposledy jsem na něm byl předloni. Zrcadlová síň byla plná nakladatelů, redaktorů, autorů, překladatelů, kritiků, akademiků a podobných lidí.

Přišel jsem těsně před začátkem oficiální části programu. Z podnosu procházející servírky v zebrovitě pruhované zástěře jsem sňal sklenku sektu a postavil se k zadní stěně sálu, za poslední řadu modře čalouněných, bíle a zlatě lakovaných židlí. Očima jsem sledoval projev předsedy svazu nakladatelů, v uších mi zněla ta otravná písnička z YouTube. Stejně bylo jasné, o čem mluví. Knižní trh rok od roku upadá, úpadek hlásí alarmující počet malých nakladatelů. Nakonec mu ten mikrofon museli skoro vyrvat z rukou. Předávaly se literární ceny. Dopil jsem šampus, rozhlédl se po dalším a hezká zebra mi ho sama přinesla. Vzádu se otevřely dveře, uviděl jsem stoly s bohatě nazdobenými studenými mísami. Na nějaký úpadek trhu to najednou nevypadalo. Počkal jsem, až poslední laureát doděkuje, a pak vyrazil ke stolům. Všude chlebíčky, ten mastný mor českých trachtací, rozličné šunky, nářez jakéhosi vysušeného vepřového, všelijaké paštiky a vejce ukrytá pod brusinkami, hořčicí a majonézou. Taky spousta ovoce a salátů, které nikdo nebude jíst. Vybral jsem si kulatou, temně rudou jahodu, hodil si ji do skleničky a prodral se houfem žvýkajících, konverzujících literátů do foyer.

Hrála tu hudba, čtveřice udatně šmidlajících studentů konzervatoře. Čekal bych tady Mozarta nebo Myslivečka, ale tohle byla čirá tonální psychóza. Když cellista na chvíli ustal, přitočil jsem se k němu s otázkou, co to vlastně hraje. Nevrlé odpověděl, že Stravinského, a podíval se na mě jako na nedouka, že to nepoznám. Ujistil jsem ho, že jsem tu jediným oddaným posluchačem jejich souboru, a ukázal kolem sebe;

nikdo si muzikantů nevšímal. Chtěl jsem vědět, proč bylo vybráno něco tak enervujícího, jestli to snad má evokovat současnou literaturu, ale už zase začal hrát.

Očistil jsem si jahodové prsty papírovým kapesníkem, aniž bych odložil skleničku. Pak jsem si všiml dvou dívek u východu, byly v koktejlových šatech, jaké na těchto večírcích nebývají vidět, jedna v černých s krajkou, druhá v růžovo-černých hladkých, obě s podobně podtočenými tmavými vlasy. Obě krásné. Obcházel jsem debužující literáty a oklikou se k nim blížil, na chvíli mi zmizely z dohledu, došel jsem až tam, kde předtím stály, ale teď už tu byl někdo jiný. Opustil jsem Zrcadlovou síň a na chodbě se rozhlédl. Scházely po schodišti, mezi nimi šel světlovlasý obr v letním obleku. Poznal jsem v něm herce, který byl zároveň úspěšným dramatikem a nedávno napsal prozaickou prvotinu, nad kterou kritika křepčila radostí, prý konečně román pro nové tisíciletí.

Chtěl jsem se vrátit zpátky a zároveň bojoval s nutkáním okamžitě odejít domů, když se mi do cesty připletla vyhublá servírka v zebrované zástěře, s velkým nosem a plným podnosem jednohubek s hrubě nakýdaným falešným kaviárem, který jako by ani nemohla unést. Trochu se pod tou tíhou hrbila a vypadala ztraceně. Tak jsem jí táč vzal, kývl na ni a roznesl ho místo ní, pochoutky šly na dračku. Tu poslední jsem ochutnal, byla strašně slaná. Celou tu dobu šla za mnou. Vrátil jsem jí podnos a zeptal se, jestli ji můžu někam pozvat – kam, zeptala se překvapeně; pryč odtud, pryč z malostranského kýče, odpověděl jsem. Nos měla příliš velký, tváře protáhlé, bradu vystouplou, oči nejisté. Za všechno vděčná druhá kategorie. Zprudka se začervenala, ale vydrželo jí to jen na okamžik, pak zase chorobně zbledla. Neodmítla a koktavě vysvětlovala, že končí až po odchodu posledního hosta, což může být za dvě, ale třeba i za čtyři hodiny.

Měl jsem chuť to vzdát, otočit se a jít domů. Jenomže jsem jí řekl, že budu v osm v baru 007 na Karlově náměstí, tak ať tam přijde, a když váhavě opáčila, proč by to měla dělat, opravil jsem se, že od půl osmé budu čekat tady před Pálffyho palácem, a kdyby jí to jen trochu vyšlo, budu moc rád, když spolu strávíme večer, mám chuť jít na večeři, ale

nechci být sám a byl bych jí vděčný, kdyby mi dělala společnost. A dal jsem jí, já zoufalý, své číslo na mobil.

Ten požitek sledovat, jak najednou neví, co má dělat. Muka rozhodování, to je má každodenní řehole, a já teď s požitkem sledoval, jak s tím zápasí někdo tak mladý jako ona. Ale mobil si vzala a odnesla a zadek se jí odkroutil mezi hosty spokojeně a uvolněně, jako by splnil nějaký úkol, a ve mně zahlodala stará známá pochybnost: Má to vůbec cenu?

* * *

Nosatá dívka, jež obsluhovala v Pálffyho paláci, se jmenovala Kristina. Posledním rokem studovala hotelovou školu, řekla mi pak, na té narychlo domluvené schůzce. Jíst nic nechtěla, pila střík a upírala na mě pohled, kterému stačilo málo. Nepřál jsem si v něm vidět sebe ani ji, ale nic lepšího než ji jsem na práci už neměl, a od doby, kdy jsem byl s nějakou holkou naposledy, uběhlo moře času.

Vzal jsem ji k sobě, přestože jsem věděl, že to není moudré řešení mého balicího snažení. Ale vydávat peníze za hotel se mi nechtělo, stejně jako táhnout ji někam ven, přestože večer byl příjemně vlhý a noc se netvářila o nic hůř. Když jsme dorazili do bytu, hned jsem nám oběma nalil. Sako jsem přehodil přes židli, chvíli jsem čekal, než vyjde z koupelny, pak si s ní přitůkl v ložnici. Halenku měla napůl rozepnutou a ruka jí ustrnula na ramínku podprsenky a pak pokračovala ve svlékací rutině. Napadlo mě, že si to začala rozmýšlet. Navrhl jsem, že jestli chce jenom přespát a nic víc, vůbec to nevádí, já ji k ničemu nenutím. Obličej se jí stáhl, jenom ten nos pořád trčel ven. Na šetrná slova jsem neměl trpělivost. Obrátil jsem do sebe panáka jednosladové whisky a flašku pro jistotu nechal v ložnici. S pocitem špatně obsazeného herce jsem ji pohlídl po vlasech a ona se rozbřečela; přestala si dělat násilí. „Kristina, to je přece královské jméno,“ prohodil jsem a připadal si jako penzionovaný vůl. Objal jsem ji, dokonce nadzvedl, i když tím si nejsem jistý. Povalil jsem ji na postel, dorozepínal ty nesmyslně malé knoflíčky. Aspoň že byla mladá.

Nemůžu říct, že to bylo špatné. Kolem druhé jsem se pomalu, ale jistě propíjel k otupělému spánku.

Probudil jsem se před osmou, už byla oblečená. Do knihy, kterou jsem měl otevřenou na stole, mi vepsala své telefonní číslo. Byl to Paquinův atlas.

* * *

Práce v redakci stabilního nakladatelského domu má své výhody i nevýhody. Redaktorů je nás víc, šéfredaktor jeden. Kariérní postup neexistuje. Pokud už je šéfredaktor vyměněn, přijde k nám z jiného nakladatelství. Já sám ale tyhle ambice nemám. Vážím si výhod, které ta nepříliš dobře placená práce nabízí. Možnost pracovat dva až tři dny v nakladatelství, zbytek doma. Pokud redaktor chce, může pracovat s texty on-line, ale ještě lepší je vypnout mobil i počítač s internetem a redigovat ručně, tužkou do papíru, jako za starých časů. Tak to mám nejraději. Já si nosím redigování cizích textů domů vždy v úterý. Nejlepší na tom je, že mě nikdo nemůže kontrolovat. Má práce stojí na důvěře mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem a já si toho s přibývajícím věkem vážím čím dál víc.

Nebo jsem si toho vážil. Donedávna.

Práci pro práci jsem si odbyl brzy ráno. Ale pak říkali v rádiu, že teplota v Praze nepřesáhla třiadvacet stupňů, ve tři v noci ukazoval teploměr šestnáct. I na prohrátém letním sídlišti byla po většinu dne cítit vlhkost, z lodžie v šestém patře jsem zahlédl pod břízami u dětského hřiště bělat se žampion. V úterý po snídani, krátce po desáté, jsem vyrazil na houby.

Krátký úsek za Prahou, kde je povolená devadesátka, jsem projel stodvacítkou, ve Zdíbech zpomalil na předepsaných padesát, to dělám v obcích vždycky, co kdyby tam někdo šel. Minul jsem tři domečková sídliště a za kruhovým objezdem se napojil na severní dálnici. Tam jsem si držel svých stabilních sto šedesát, ve dvou táhlých klesáních sto sedmdesát tři, na víc se modrý fiátek nezmohl. Nejel jsem nijak agresivně, když mi někdo v levém pruhu překážel, trpělivě jsem čekal, až se

zařadí doprava. Nikdy bych zbytečně nesvítil a neblikal, a už vůbec bych se na něj nelepil jako nějaké esúvéčko, jejichž móda beztak brzy pomine. Užíval jsem si svobody pohybu vyznačeným prostorem.

Kolony v Praze, málo aut od Prahy. Já jel tím lepším směrem, a i proto jsem si po pár minutách ve zpětném zrcátku všiml černého Volkswagenu Passat, který se držel v závěsu za mým fiatem, aniž by zrychloval nebo zpomaloval. Zvolnil jsem na sto třicet a čekal, co bude. Nebylo nic. Až do poslední odbočky na Mělník jsme v pravém pruhu jeli celou dobu takhle, kolem proplula laguna a lehce bouraný superb, dokonce i volvo, které jsem předjel na hranici Prahy, si nadále frčelo svou bezpečnou stočtyřicítkou. Zatočil jsem na okresku, chvíli jel podle předpisů a pak lačně vyrazil kupředu; spotřeba benzínu vyletěla na šestnáct litrů a já ho žíznivě lokál spolu s autem.

Za další zatačkou jsem opět prudce brzdil, bylo to jen tak tak. Dál jsem jel na nesmyslnou dvojku, sotva třicítkou, v brumlavě vysokých otáčkách. Přede mnou si to šinul kombajn. Nebylo zřejmé, kam má ten moloch namířeno, pšenice na polích ještě zdaleka nebyla zlatá. Jasná byla dvojitá bílá čára uprostřed silnice. To ona způsobila, že se mi ve zpětném zrcátku znova zjevil černý passat, klidný, trpělivý a neodbytný jako smrt.

Nechal jsem tam dvojku, šlápl na plyn a vtrhl do levého pruhu. Hned jsem se zase vrátil, v protisměru troubila červená fabia a hned za ní stříbrná piksla, značku jsem nepoznal. Pak jsem to zopakoval, s motůrkem vytočeným do vývrtky předletěl zdánlivě stojící kombajn a vřít se do další zatačky, tentokrát levé. Cítil jsem, jak mě odstředivá síla vynáší na okraj k příkopu, za nímž se zelenala mokrá louka a vražedné kmeny topolů u potoka, ale oddrolil jsem to jenom po krajnici, zachránilo mě sklopení vozovky, a tak jsem zařadil čtyřku a plavně se nechal vynést na rovný úsek a ke značce ohlašující začátek obce. Riskl jsem devadesátku, snad nebudou měřit. Nikde ani noha, a tak jsem hned za vesnicí dal pětku a tradá klikatou silničkou na Kokořínský důl.

Když jsem byl pod Houskou, zastavil jsem na parkovišti u hospody, pak jsem si to rozmyslel a pokračoval o kus dál. Nechal jsem auto na

lesní cestě ve stínu smrků a modřínů, dobrých třicet metrů od vozovky, tady mě jen tak někdo nevyčmchá.

Vyšplhal jsem strání a překročil vyvrácený plot staré školky. Na dálku jsem viděl to šikmé černání skalek podobných prstům a hnal se k nim v očekávání přinejmenším takového úlovku jako posledně.

Došel jsem k ostrůvku smaragdového mechu, tvarem se podobal mapě Skandinávie a mohl mít sedm na pět metrů. Když jsem se vydýchal, spatřil jsem zvláštní tmavá stébla, kterých jsem si povšiml už minule. Ta nejvyšší mi dosahovala skoro po kolena, z mechu rašily nové malé stvolý podobné klasům. Tohle ale byly houby. Jednu jsem vytrhl, byla tenoučká, s roztrepeným kořenem na jedné a protáhlou makovičkou na druhé straně. Housenice, poznal jsem ji. *Cordyceps*, vzácný exot. Ale odkdy roste v téhle vegetativní oblasti?

Lovil jsem v paměti, co všechno o housenici vím. Žije na mrtvolách, hlavně na chcíplém hmyzu. Prohlížel jsem si kořínky houby a nožem z něj odstraňoval hlínu. A skutečně – byl tam zamotaný nějaký brouk, dokonce dva, prorostlí houbou skrz naskrz. Dvě plesnivé hmyzí chcíplotiny, které jsem nedokázal určit. Mohli to být střevlíci, byli tmaví a odporní jako všichni brouci, ale když jsem vyškrábl z hlíny asi o metr dál další housenici, abych se přesvědčil, že vyrostla z těla stejné potvory, žádný hmyz jsem pod ní nenašel, pode dvěma dalšími taky ne, zato pod pátou ano: seschlou, na dvě půlky rozlomenou vosu.

Zavrtěl jsem nad tím hlavou a pomyslel na globální oteplování. A pak jsem je zahlédl: tři bělavé hlavičky těsně přerůstající mech, jedna větší, skoro jako golfový míček, a dvě docela malé, asi jako kuličky na hraní, jakými jsme kdysi dávno v hlubokém dětství cvrnkali v parku na Karlově náměstí. Nebyly úplně bílé, spíš smetanové až do okrova, ty dvě malé paradoxně tmavší než ta starší.

Opatrnými kroky jsem se k nim přiblížil, obešel je a snesl se k nim jako vrah. Opatrně jsem kolem nich nožičkem vyznačil kruh a pak je vyrýpl. Držel jsem ten posvátný drn a zvedl ho k očím. Nebylo pochyb – duhově zbarvené nohy hlásily, že jde o tři nádherné, několik hodin staré exempláře Paquinova hříbu.

Shlédl jsem na důlek, co po nich zbyl, a uviděl celou lokalitu jinak. Mělká jamka, kde se ještě před chvílí kulatily hřibové hlavičky, se nacházela na tenkém konci oválného mechového pole. Právě z něj vyrůstal hustý trs černých vláken – výhonků cizopasně housenice. Přišlo mi to přinejmenším zvláštní, dvě tak rozdílné houby tak blízko sebe. Přičichl jsem k hříbkům, ucítil štiplavý, houbově kořenný pach a odolal pokušení ochutnat. Slyšel jsem o lidech, kteří jedí všechny nalezené houby přímo v lese. Často jsou to magoři, kteří si nemůžou pomoci, ale většinou svou krmi dobře znají. Slyšel jsem i o těch, kteří hledají lysohlávky, *psilocybe*, a snědí na místě vše, co se jim třeba i vzdáleně podobá. Pro takové lidi jsem měl vždycky jen pohrdání, neboť oni, na rozdíl ode mě, nejdou po chuti a vůni, ale jen po účinku. Sympatičtější mi jsou fajnšmekři, kteří si lysohlávky nakládají do medu, a mám pochopení i pro lidi, co v některých houbách vidí afrodiziakum. Myslel jsem si, že u nich je přání otcem myšlenky, ale teď si tím nejsem jist. Ty hříbky voněly líbezně a palčivě zároveň. Něco mi připomínaly.

Zabalil jsem je do plátěné tašky a vydal se posbírat ryzce, které jsem zahlédl cestou. Opravdu natěšený jsem byl ale na to, jak si doma Paquinovy hříby osmažím na kmíně a budu si užívat to sladké provinění, že se zbůhdarma cpu něčím tak vzácným a tak málo známým, že to není ani na seznamu chráněných druhů.

Sešel jsem z pěšiny mezi smrčí, mladé jeřáby a drápavé maliní. Tady jsem narazil na plot obory, a ten zde neležel, ale stál. Křoví bylo po obou stranách příliš husté, než aby se dalo pohodlně projít, a vracet se nahoru ke skalkám se mi nechtělo. Tak jsem se do starého plotu opřel, abych zkusil jeho pevnost. Mrtvé dřevo zaskřípalo a v živém lese dole pod ním se ozvalo jedno zřetelné, v rozčilení šeptlé „Ticho!“.

Ani jsem nedutal a snažil se dýchat tak, abych sám sebe neslyšel. Skulinami mezi plaňkami bylo vidět smrky pod oborou, nic se tam nehýbalo a nic se neozývalo. V korunách stromů tu a tam zazpíval pták, ale to bylo daleko, jako by si v blízkém okolí vetřelců, tedy mé osoby, toho zaniklého a přece rezonujícího slova, jeho autora i adresáta, i oni dávali pozor na zobák. Lokální ticho trvalo dvě, možná tři minuty. Po-

tom jsem zaslechl odspoda od silnice bručení přesluhujícího motoru, trápil se na silniče vinoucí se do prudkého svahu, hádal jsem na těžce ojetý Ford Focus nebo Opela Astru předminulé generace, mívají takový zvuk, možná je to dokonce letitý kadett.

Podivil jsem se, jak blízko ta silnička je. Znamená cestu do civilizace a tím pádem do bezpečí. Ale já byl pořád v lese.

Oklepal jsem se, promnul si ramena a zakroutil hlavou, až mi zalupalo pod zátylkem. Pak jsem mezi plačkami zahlédl pohyb a nanovo znehybněl. O nějakých patnáct metrů dál vyšel ze stínu smrků muž v černé košili a černých brýlích. Oprášil si vyžehlené džíny a jakoby v zamyšlení si zapálil cigaretu. Ze skrýše za vyvráceným stromem se vylouppl druhý chlap. Pomalu, ostražitě se k prvnímu loudal. Na sobě měl kostkovanou košili a plandavé manšestráky, obličej nevýrazný, jakoby nedotvořený.

Udělal k černokošiláči několik nemotorných kroků, něco prohodil, podíval se do houštin přímo na mě, a aniž by mě viděl, vyřkl větu, z níž jsem zaslechl jen: „přelézat plot.“ Ten v brýlích se nepřítomně rozhlédl. Bylo mi divné, že vůbec něco vidí. Pak podal partákovi pistoli a já si musel vzpomnout na tu ženskou, co se jen kousek odtud promenovala s revolverem v ruce. Nato poodešli stranou, jejich hlasy se pomalu vzdalovaly.

Když byly z doslechu, zkusil jsem přelézt zchátralý plot. Vyhoupl jsem se nahoru a přehmátl na druhou stranu, celá konstrukce se vyvrátila – jedna celá plaňková brána o délce pěti metrů se zřítila do malin a já letěl s ní.

Při prvním dobrodružství nakladatelského redaktora nešlo o život, ale o zdraví určitě: ležel jsem břichem dolů na vyvráceném plotě, svíral plaňky, uvědomoval si staré šedé třísky, co se mi zapichovaly do dlaní, stejně jako malinové trní, které mi škrábalo předloktí, ramena a hlavu. Dřevěné sáně měly spojovací břevna na špatné straně, té horní, a proto svištěly po jehličí, dokud nezpomalily a samy se nezastavily v borůvčí. Odřel jsem si bradu, prsty byly samá tříska. Potom jsem v houštinách uslyšel praskání a hádající se mužské hlasy. Ujistil jsem se, že houby

jsou jakž takž v pořádku, a rozběhl se. Pomohlo to. Neslyšel jsem teď nic než své dusající kroky a zrychlený dech.

Konečně jsem byl dole, na písčité cestě kousek od svého fiata a na dohled silničky, po níž právě projelo velké šedé auto. Ohlédl jsem se. Stráž byla tichá a nic se v dohledu nehýbalo. Šel jsem ke svému vozu a pak uviděl jiný: za fiatem se krčil černý passat, manažerská limuzína lehkovážně odstavená na okraji lesa.

Kola byla obézní, vybral jsem levé přední, arogantně vytočené kolmo k blatníku. Rozpřáhl jsem se a bodl do dezénu, čepel se jenom odrazila. Píchl jsem znova, teď z boku, pomalu a zešikma, jako když doktor zapouští koňskou injekci. A vida, čepel pronikla kaučukem až po střenku. Zakvedlal jsem s ní a vypustil z kola gumově páchnoucí vzduch.

Když jsem nastartoval fiata, na cestě přede mnou stál ten s bradkou. Brýle měl teď na čele a jeho hejskovské oblečení bylo příšerně zmačkané, z levé nohavice džínů koukalo krvavé koleno. Špičaté polobotky, předtím tak lesklé, teď vypadaly jako křusky bezdomovce.

Zvedl ruce, jako by se vzdával, což bylo k smíchu, protože já neměl zbraň. Zacouval jsem a dupl na brzdu, lehce vrazil do passatu, popojel dopředu, znova se obrátil tělem i hlavou vzad a vytočil hranatý půlkruh kolem černého auta. Měl jsem dojem, že chlap na mě něco volá, pak se vedle něj objevil ten druhý. Běželi za mnou, já couval a smál se jim do vztekem a zmatkem zrůzněných ksichtů, na silniče předvedl půloblouk vzad, zařadil jedničku a vzápětí dvojku a s řevem obstarožní šestnáctiventilové jednačtyřky je očoudil pětadevadesátioktanovým smogem.

Ujížděl jsem jim v euforii, dokud jsem si nespočítal, že musejí vědět, kde bydlím – jistě za mnou jeli od začátku, už ze sídliště, už od mého paneláku. A je tedy jedno, že musí vyměnit zničené kolo, to mají hotovo za chvilku. Když budou chtít, můžou si na mě počkat kdykoli a kdekoli.

Ale teď aspoň ne.

Zastavil jsem u benzínky a koupil si tři plechovky s ledovým kafem. Když jsem je postavil na pult u pokladny, byly od krve. Podíval jsem se na své oblečení a pak na ženskou za pultem. Koukala na mě trochu vyplašeně.

„Proč bych měl vypadat jinak?“ zeptal jsem se jí. „Vracím se z lesa mezi lidi. V lese je to nebezpečné. Zuří tam houbařské války.“

„To určitě.“

„Ale ano, jed'te se podívat a nezapomeňte si zbraň.“

„Mně je fuk, odkud jedete, pane. Ale měl byste se aspoň umýt.“

* * *

Pomalu jsem dopíjel večerní láhev červeného, bylo tři čtvrtě na dvanáct a dlaněmi a bradou mi šhubala palčivá bolest.

Dlaně a předloktí i bradu jsem vydezinfikoval slivovicí, ošetřil heřmánkovou mastí. Ruce jsem ovázal obinadlem z lékárničky. Pálilo to hůř, než když jsem přijel. Hříbky odpočívaly v chladničce, přestály to až na jeden bez úhony. Ten prostředně velký vypadal jako promáčkнутý čokoládový bonbon. Přírodní výběr.

Whisky, hovězí z konzervy a víno mi dopřály jakés takés uvolnění, experimentovat s houbami jsem toho večera nechtěl. Dvě hodiny jsem na sportovním kanále netečně sledoval golf a pak začal plážový volejbal žen, byl to zápas dávno rozehraný, Brazilký hrály s Francouzskými a měly navrch, i když ne o moc. Chtěl jsem to konečně vypnout a jít spát, když se jedna ze snědých holek podívala přímo do kamery. Nebylo v těch očích vítězství, které bych u té bezstarostné krasavice z Copacabany s jistotou čekal. Byla tam úzkost z toho, že by o to vítězství mohla Brazílie snadno přijít.

Vyčistil jsem si zuby, došel si na záchod a pak sáhl po klice dveří od ložnice. Za sklem byla tma, ale když jsem otevřel, ozářilo mě aseptické žluté světlo. V ruce jsem neměl kliku, ale madlo od dvířek chladničky. Hleděl jsem na tři hříbky, jeden pomačkaný a dva neporušené. Sáhl jsem po tuku a pomyslel na to, že s právě vyčištěnými zuby se jíst nemá. Já vlastně ani jíst nechtěl. Jenom jsem sáhl po másle, odkrojil z něj asi půlcentimetrový plátek, hodil ho do pánvičky a na sporáku zmáčkl knoflík elektrické jiskry.

Rozpálený olej zřídil a zavlnil se, položil jsem do něj nerozkrájenou houbu a sledoval, jak to kolem ní začíná bublat. Jak byla vlhká, zapraska-

lo to a já ucukl rukou. Jemně jsem ji posolil, vytáhl dózu s kmínem, rozsemenil ho a vrátil do skříňky.

Dolil jsem si víno a vidličkou přemístil malé kousky houby, které se smažením ještě zmenšily, na nesmyslně velký talíř. Ten jsem si odnesl ke stolu k pozdní večeři. Rozkrojil jsem ta skromná sousta a ochutnal.

Běžná hříbovitá chuť, ta přišla první, rozvinula se v ústech a v charakteristické vůni stoupla do nosohltanu. Potom se přihlásila lahodnost lesa, amalgám chuti a vůně, která se pohybuje někde mezi lískovým oříškem a ogrilovanou borovicovou šiškou, s příděchem lesních trav.

A najednou bylo sousto pryč. Bez váhání jsem zapíchl vidličku do toho, co zbývalo na talíři. Když jsem to rozžvýkal a spolkl, zapochyboval jsem, jestli to je opravdu tak světoborné pochutnání, ale to je už moje chyba – moc o všem pochybuju. Pak byly všechny příjemné pocity pryč, měl jsem těžké nohy, olověné ruce a asi stokilovou hlavu. Opřel jsem ji o něčí předloktí a zjistil, že patří mně, pak ležela na stole, všem a všemu napospas. Skutálela se po desce tak, že viděla na hodiny. Ukazovaly půl deváté ráno, byt byl plný slunce a lampa nad kuchyňským stolem chabě nasvěcovala den.

Musel jsem do práce, po jednom celém proflákaném dnu mi nezbylo než trčet v redakci až do večera. Naplánoval jsem si aspoň dvě pochůzky během prodloužené polední pauzy, jednu za Smolou do poradny – kdo ví, mohl by se už objevit – a druhou za Kristinou, jejíž tělo jsem si chtěl dopřát i napodruhé; třeba to teď bude lepší. Zavolal jsem jí, řekla, že se učí, ale ať přijedu.

Nakonec jsem ten den podnikl ještě jednu pochůzku, třetí, nedobrovolnou, nečekanou a těžko pochopitelnou. Nedá se na ni zapomenout.

Ale možná jsem tam už byl, už dávno v tom lítal, a přitom netušil, kam to povede.

Musel jsem do práce, předat na sazbu v potu tváře zredigovaný rukopis fantasy nazvané *Včelí vosk*. Trvalo to. Odskočil jsem si na záchod, pak jsem šel chodbou kolem kanceláře propagace, stočil jsem hlavu do strany a řekl „čau“ holce, která k nám nastoupila před čtvrt rokem a vypadala jako velký pes. Teď se poprvé dívala přímo na mě, jako by

věděla, že v obdélníku dveří někdo půjde a byla na něj z nějakého svého důvodu zvědavá. Moje „čau“ nijak neopětovala, jen čučela šedomodrýma očima, ruce zamrzlé na klávesnici počítače, hlavu na stranu.

Platí to mně? Ohlédl jsem se, jestli to opravdu já ji takhle rozptyluju. Nikdo jiný tam nebyl.

„Co je?“

Možná ty ovázané ruce, ta olepená, zarudle podebraná čelist.

„Nic. Nemohla jsem tě poznat.“

„Jak, nemohla?“

„Myslela jsem, že jsi někdo cizí.“

„A kdo?“

„Promiň. Kašli na to.“ Ruce jí opět zahrály po klávesnici.

Vrátil jsem se na toaletu a zkoumal se v zrcadle.

Cosí mě zarazilo. Vlasy, co potřebují ostříhat, a strniště vousů, které bych měl odírat břitvičkami holicího strojku o něco častěji, na to jsem zvyklý. Ale čekal jsem unavený obličej pravidelného pijáka vína a chronického nespavce těsně po čtyřicítce, a v tomhle směru mě zrcadlo uvedlo v menší zmatek. Rysy nebyly spadlé dolů, maso se nedělilo od kostí, kůže zářila jako kutikula dozrávajícího jonagoldu a brada byla lehčí, vyrýsovaná a pevně obtažená. Brada populárního herce. Mám dobrý den, tělo se konečně vzchopilo k jakés takés regeneraci, mohl bych si pomyslet, mávnout nad tím rukou a jít si po své práci, kdyby nebylo očí, které jsem poznával i nepoznával zároveň.

Promnul jsem si je, protože ani ony nebyly moje. Chyběly kolem nich kruhy, v posledních letech nabývající třetí rozměr v půlkulatých váčcích plných tekutiny, kterou jsem si vysvětloval jako nevypłakané slzy. V očích samotných ubyla ošklivá textura, ta červená síťka, co nemizela ráno ani večer, ale teď byla pryč. Navíc mi někdo černě podmaloval okraje očních víček, zkoušel jsem to smazat, drželo to, byly to mladé husté řasy modelky na obálce Vogue. Uprostřed těch ušlechtilé tvarovaných průzorů svítily zelené terče s černými středy, velkými jako špendlíková hlavička.

Odstoupil jsem od zrcadla, propleskal si tváře, podrbal se na čele, několikrát křečovitě zamrkal a pak se podíval znova. Nebyl tam jeliman ani cizinec. Díval se na mě mladý Gregor Marty, ale tak pohledný, jak ve svém skutečném mládí nikdy nebyl. Tenkrát mi obličej krabatily pochybnosti. Teď jsem měl před očima veškerou přitažlivost pevné sebedůvěry.

Zastavil jsem se u Volfa, našeho šéfredaktora, s nějakou smlouvou k podpisu, a dočkal jsem se udiveného pohledu; málem mě nepoznal. Zlepšilo mi to náladu ještě víc.

Když nadešel čas polední pauzy, kterou jsem posunul na druhou hodinu, zajel jsem do mykologické poradny docenta Smoly na Albertově. Nečekal jsem, že tam bude, a taky nebyl. V jeho kanceláři se zabydlel plešatec, s nímž jsem mluvil posledně, a choval se ke mně s typickou směsicí ochoty, nejistoty a nevraživosti. „Ne, pan docent už nepřijde, poradna ho vyčerpávala a on se necítí zdráv... Nepřišel osobně, proč vás to zajímá, vzkázal telefonem, bude na několik týdnů nepohyblivý... Samozřejmě, že je to pravda, nemám žádné pochybnosti, pan doktor je jednou z nejrespektovanějších vědeckých osobností... Ano, můžete ho navštívit u něho doma, proč ne, ovšem já vám adresu neposkytnu, protože k tomu nemám mandát, ústav ctí soukromí svých pracovníků, ovšem u pana docenta je to trochu jinak, protože definitivně rozvázal pracovní poměr a odebral se do penze, nicméně ani tak vám kontakt nedám.“

Koukal jsem, jak se zabydleně roztahuje za stolem věhlasného mykologa, který podle všeho už nikdy tápajícím houbařům neporadí.

„Je mrtvý, že jo?“ řekl jsem, jako bych to věděl a jen se ujišťoval, a on začal vydávat podivné kvokavé zvuky. Zeptal jsem se, jestli teď vede mykologickou poradnu on, a pokud ano, chci znát jeho jméno.

Kroutvor, vypadlo z něho. A ano, zastupuje pana docenta.

Chvilí jsem mlčel, pozoroval jeho plešatou hlavu s oraništěm nad obočím a oči těkající po obrazovce počítače, jenom aby se nemusely upřít na mě. „Nepověděl vám docent Smola něco o té houbě? O té, kterou mi vzal?“

Kroutvorův pohled pozoroval na monitoru něco hluboce statického. Pak se ke mně odhodlaně pozvedl a hned se zas přísál na rozsvícené

elcédéčko. „O ničem takovém nevím, pane Marty.“ Zkusil jsem mu praštit dlaní do stolu a povedlo se: efektně to bouchlo a mě zbolela celá ruka. Kroutvor vyskočil jako na pérkách a bez dalšího slova utekl.

Nevracel se pět ani deset minut. Nevracel se vůbec. Zvedl jsem se k odchodu, ale svůj první nález Paquinova hříbu jsem bez boje obětovat nemínil.

* * *

Pak jsem jel za Kristinou. Chtěl jsem tam zajet.

Na náměstí I. P. Pavlova jsem koupil rudé růže, vypadaly přezrále a sametově, docela jako umělé květiny na hrob, co nikdy nezvadnou, scházely jen třpytivé kapky pryskyřičné rosy. Přičichl jsem k nim, zklamaně kytici zase svěsil, protože sladkost z ní vyvanula někdy brzy ráno, a v tu chvíli na tom místě se to stalo, přepadl mě jiný pach a věci se daly do pohybu. Ve všem tom smogu a kraválu a mezi davy spěchajícími, mobilujícími sem a tam, do minulosti i budoucnosti, mě metr za přechodem praštila do nosu boxerka fantaskní vůně, proměnila se v dva upíří prsty a zaryla se mi do mozku. Byla ostrá a intenzivní a nesla s sebou obraz ženy krácející lesem v krátkých černých šatech a širokém černém klobouku. Dal jsem se do pohybu a byl to spíš úprk, jinak to nešlo, jen rychle. A já byl v pohybu, k vlastnímu překvapení křepkém a energickém. Vůni už jsem necítil, protože člověk necítí sám sebe, měl jsem ji v hlavě místo kompasu a neomylně šílel za ní.

Začalo nečekaně pršet, stál jsem před obyčejným domem v Mánesově ulici, naproti parku a mezi velkými nablýskanými auty, do jejichž střech, kapot a skel teď zapleskala voda plná prachu. Jednu kapku jsem prostředníkem setřel ze střechy nejbližšího mercedesu. Voda z nebe byla sirně žlutá.

Přistoupil jsem ke zdobeným dveřím s okýnky z bílého leptaného skla. Hledal jsem v levém i pravém sloupci jmenovek u zvonků a pak si uvědomil, že tohle není Kristinina adresa... Přišel jsem někam úplně jinam. Po tváři mi z vlasů stékala dešťovka, měl jsem ji za krkem a na ramenou, na stehnech promáčených kalhot a hlavně v polobotkách,

tam nohy čvachtaly jako v těsném brouzdališti. Chladno ale nebylo. Naopak.

Najednou se domovní dveře otevřely, vyšel z nich chlap v proužkovaném obleku, a než roztáhl deštník, zeptal se s patou zapřenou mezi veřejemi, jestli jdu dovnitř. Měl východní přízvuk, rozpoznal jsem gentlemana bez předsudků a vklouzl do domu. Rus to nebyl, spíš Rumun nebo Makedonec.

Panebože, co tady dělám, říkal jsem si, ale neochvějně stoupal po schodech. To, co mě sem vedlo, teď skoro nebylo cítit, na rozdíl od mých promáčených šatů. Na odpočívadle ve druhém patře vedly do levé i pravé stěny jednoduché a do té čelní dvoukřídle dveře. Za těmi bylo to, za čím jsem přišel. Zmáčkl jsem zvonek z pradávného bakelitu. Na jmenovce stálo E. Prus.

Pak, aniž by padl dotaz na totožnost zvonícího, se jedno z křídel dveří otevřelo a za ním stála ta žena.

Tmavé brýle ani klobouk teď neměla, naštěstí ani revolver. Oblečená byla do černých volných kalhot a černé halenky, zapnuté jen na tři spodní knoflíky. Na zlatém řetízku kolem krku se houpal kroužek. Ne prsten, ale přívěsek. V něm nic, jen holá kůže a pod ní žlábek mezi ňadry. Zvedl jsem pohled do roviny očí a držel ho tam.

Netvářila se překvapeně ani vyplašeně, ani našťvaně ne. Možná že to, co se jí v těch zorníčkách tak černě chvělo, bylo pobavení, ale mohlo to být i jinak a já v to doufal.

Nerozuměl jsem ničemu, jen jsem natáhl ruku se zmoklou kyticí. Sprcha růžím prospěla, voněly silně a temně.

Namísto květin uchopila můj rukáv, vtáhla mě do dveří a rychle je zavřela.

„E. Prus?“ řekl jsem a vychrchlal trochu smíchu. „Gregor Marty.“

Přijala ode mě růže a usmála se. „E je Emilie a Prus je Prusová. Pro tebe Emilie, Gregore. Takže jsi ochutnal, když jsi tady. Nový úlovek. Já to věděla.“

Jako bych v té předané kytce náhle ztratil oporu, zatočila se mi hlava a chodba se přede mnou celá zkroutila do strany. Ale podepřelo mě

pevné rameno a drobná paže mě objala v pase. Proti poslednímu setkání příjemná změna.

Emilie mě od vedla do útrob šerého bytu. Těžké tmavožluté závěsy, se vzorem vztyčených i obrácených pyramid, tlumily i to málo světla, které za oknem vinou deště skomíralo. V rohu pokoje stála bezhlavá, bezruká a beznohá krejčovská panna na tyči, přes ramena jí visely košile a sukně a šátky a různé jiné kusy ošacení. Na krku seděly tři klobouky, dýnko v dýnku. Čalounění pohovky, na kterou jsem byl usazen, vypadalo draze a zlatavě se lesklo. Stejná látka byla i na křeslech a polstrování židlí u velkého jídelního stolu. Ten byl z černého dřeva a měl oválnou desku, kterou pokrýval zlato-bíle pruhovaný ubrus.

Přinesla mi sklenici, byla v ní ne zcela čirá minerálka, ale měl jsem žízeň a hned jsem si řekl o další. Zatímco jsem upíjel tu kamenitou vodu, díval jsem se po stěnách, kde viselo aspoň dvacet malých i velkých obrazů, většina ve starých rámech, většinou zátiší s květinami, ale na jednom plátně se váleli ve stříbrné míse zastřelení zajáci a na jiném viselo z háků ulovené lesní ptactvo, bažanti a křepelky, ale taky pár bílých sov a nějaký malý dravec se zkrvaveným peřím.

„Co je to za vodu?“ zeptal jsem se a špatně potlačil řihnutí.

„Z hor,“ odpověděla Emilie. Z karafy z taženého skla nalila pohárek nějakého likéru a vybídla mě, ať ho vypiju. Chutnal po anýzu a jiných bylinách, byl příjemně sladký. Bez ptaní mi nalila druhou dávku a jednu sobě, postavila sklenky na stůl a vybídla mě, ať se vysvléknu z promočených šatů. Ukázala na nadýchanou deku čokoládové barvy, do té se mám zabalit.

Sundal jsem si boty a pak se svlékl a podal tu provlhlou textilní hroudu Emilii. Odnesla ji do koupelny a tvářila se spokojeně, jako kdyby od rána věděla, že den bude probíhat takhle. Zabalil jsem se do deky a s pohledem těkajícím po obrazech jsem usrkával palčivý likér.

„Máš někoho?“ zeptala se a já se musel zasmát.

„Tobě na tom záleží?“

„Vidím, že tobě ne,“ řekla a začala se svlékat. Spodní prádlo neměla.

„Jak jsi věděla, že přijdu? Vypadáš nějak... nachystaně.“

„Chtěla bych, aby se ti to líbilo, Gregore,“ usmála se. Sklonila se ke mně, nechala se stáhnout na koberec.

Průnik je jenom průnik, tohle trvalo hodně krátce, ale bylo to intenzivní, přesné a cílevědomé uspokojení. Naposled jsem takhle byl s Kristinou, ale to byl tak třetí odvar tohohle milování. A „milování“ bylo to správné slovo – připadalo mi, že Emilii znám, její duši i tělo, a ona zas moje propriety, že jsem s ní chodil a zamiloval se do ní a líbal jí tajně ruku na premiéře v Divadle komedie, a přitom jsem ji předtím viděl jen dvakrát a v obou případech měla v ruce revolver.

V poslední chvíli jsem vycouval, aby v ní nic neskončilo, a ona tlumeně, protože jsem jí ramenem nechtěně ucpával ústa, a taky poněkud odměřeně prohlásila, že je vděčná za moji ohleduplnost. Potom se začala smát a já s ní, vděčný za to uvolnění. Ale hned jsem to pokazil.

„Kolik ti je?“

Přestala se smát a zatvářila se otráveně. „Souvisí to nějak s tím, co právě bylo?“

„Zajímá mě to. Neměl bych se ptát.“

„Ale ptáš se!“

„Třicet?“ dotíral jsem. „Sedmadvacet.“

„Tak to ti děkuju. Dvacet osm – dejme tomu.“

„Říkám si,“ odhrnul jsem jí z obličeje pramen vlasů, „že když je mezi námi ideální věkový rozdíl, co kdybych tady zůstal na noc?“

„V koupelně máš mokré šaty,“ zakývala prstem ze strany na stranu. „Nemůžeš nikam chodit.“

Začal jsem ji líbat, ale odstrčila mě. „Počkej, Gregore. Nejdřív od tebe dostanu tamto. Jedeš v tom taky. Kolik jsi toho vzal?“

„Vzal?“ Posadil jsem se.

„Kolik těch houbiček jsi snědl?“

„To nejsou houbičky.“

„To vím. Je to asi tisíckrát lepší.“

„To nemůžu posoudit.“

„Copak tys nic nepozoroval?“

„Ne. Nevím. Možná.“

„Přines mi pár gramů a dáme si je spolu.“

„Pfff.“ Byli jsme u jádra věci, ale já si nebyl jistý, jestli se mi takový vývoj událostí líbí. Pobaveně mě pozorovala.

„Naučím tě *arcanus* brát, Gregore. Není to těžké, ale mohl bys to přehnat, to potom pámbu s tebou. Nevím, jak to, žes našel zdroj zrovna ty. Mně se to podařilo za všechny ty šílené roky párkrát.“

„Jaké roky?“

„Jak vypadám?“

„Co?“

„Jak vypadám?“

„Vypadáš nádherně.“

„A taky si to zasloužím. Stejně jako ty.“

„Já ti nerozumím, Emilie.“

„Já ti pomůžu porozumět. Musíš jen chtít. Naučím tě chtít, chceš?“
Zasmála se jako samolibý stařec.

Nemohl jsem uvěřit, že jsem byl ještě před chvílí v jejím těle. To vědomí mnou otřásl, a nejhorší bylo, že jsem tam chtěl skončit znova.

Viděla to. Už se nesmála ani neusmívala.

„Podívej, Gregore. Za všechno, co mám, krvavě platím. Neumíš si představit, čím vším jsem prošla. A najednou se tu objeví čtyřicetiletý jeliman, jako jsi ty, a má toho na rozdávání. Máš štěstí, že nejsi ženská. Zabíla bych tě. Posledně v tom lese. Ale líbil ses mi.“

Zacpal jsem si uši. Zapálila si cigaretu, popel klepala na koberec a čekala, až zase svésím ruce. Což se nakonec stalo.

„Komunita je z tebe vedle,“ řekla a já měl chuť vrátit si prsty do uší.
„Tvůj věhlas se šíří, všichni očekávají další výsledky.“

„Promiň, ale ani náhodou nevypadáš jako feťačka.“

„Houba se občas najde – ta pravá. Ale hrozně málokdy. Mám ještě malou zásobu, ale ta brzy dojde, potřebuju nový materiál, víš? Sama jsem za život našla tak sedm hřibů. Za život, rozumíš? Můj život.“

„Myslíš ten Paquinův hřib.“

„Jo. Dělá to z člověka závisláka?“

„Těžko. Já nevím. V tom jsou snad látky, co je pak člověk chce zas a znova?“

„Byls na heroinu?“

„Ne.“

„Tak vidíš – nevíš, o co jde. Dnes už mám peníze, mohla bych si houby kupovat, ovšem problém je v tom, že tu neexistuje trh. Já na to kašlu, chci ji jenom pro sebe, tak metrák – s tím bych se spokojila a víckrát bys o mně neslyšel. Bohužel jsou tu lidi, co chtějí trh rozjet. Nezbyvá než se s tím smířit.“

Znova jsem si sedl a vzal hlavu do dlaní. „Nerozumím. Nechci rozumět. Je to nesmysl a já se sem jen tak připlétl.“

„Ale oni na tebe čekali.“

Vyjeveně jsem na ni pohlédl a ona se přestala usmívat a vysvětlovala. „A já vlastně taky. Potřebujeme nové hledače. Tys ted' našel dvakrát za sebou. To se už dvacet let nikomu nepodařilo.“

„Já nejsem hledač. Co to plácáš?“

„Ted' nejsi, ale budeš, je to otázka měsíců. Ber to tak, žes našel jednou – to se stane kdekomu, kdo o víkendu jede na houby, zdejší houbaři jsou po Rusech, Rumunech a Ukrajincích evropská špička. Ale najít to podruhé, potřetí... Co by tě bavilo, Gregore? Když to nepokazíš, za pár týdnů si budeš moct koupit, co budeš chtít.“

Tentokrát jsem se zasmál já, ale jí na tom nic vtipného nepřišlo.

„Tak co by sis přál?“

„Já nevím.“

„Tak třeba vilu.“

„Žiju sám. Co bych dělal s vilou?“

„A proč žiješ sám?“

„Já nevím. Nikdo se mnou nevydrží.“

„A ty s někým vydržíš?“

„Dlouho ne.“

„Chceš ženu a děti?“

„Ty bych si koupil těžko.“

„Naopak.“

„Hm. Tak asi spíš auto.“ Nechtělo se mi to přiznávat, ale auto bych bral.

„Mercedes.“

„Originální volba. Jaký mercedes?“

„Sportovní.“

„Tak vidíš.“

„Ale já bydlím v paneláku. Představ si, že bych před domem parkoval sportovní mercedes.“

„To je fakt. Takže peníze? Je to nejjednodušší.“

„Peníze... Nikdy jich nebylo víc než tak na víno a na složenky.“

„Ale to se změní.“

„Třeba nechci peníze, já nevím.“

„A co chceš?“

„Psát knížky,“ vyhrkl jsem a ani toho nestačil litovat.

„To nechceš. Blbost. To už bys dávno dělal.“

„Nedělal. Myslíš, že je to jednoduché? Chtěl jsem to vždycky, ale nemám k tomu odvahu.“

„Tak aspoň pracuješ v nakladatelství.“

„No.“

„Děláš na knížkách jiných spisovatelů.“

„Ano.“

„A ty bys chtěl být jako oni.“

„Nechápu, proč se o tom bavíme.“

Pohladila mě po ruce. „Mně chlapi vždycky všechno řeknou. Ale neboj, ono ti to vyjde. Tak nebo onak.“

Šla se osprchovat. Dostal jsem hlad. V kuchyni jsem si z chladničky vybral natenko krájenou španělskou šunku, tři plátky namotal na ukazovák a prostředník v podobě masitého dvouprstenu, vecpal si ho do úst a přidal k němu pět miniaturních keříkových rajčat, lžící rozličných hub v ostrém nálevu a jednu nakyselo nakládanou červenou čilipapričku, s pečivem jsem se jako obvykle neobtěžoval a do očí mi vhrkly pálivé slzy, až jsem je musel zamrkat zpět. Ta ženská měla dobroty, kterým muži málokdy odolají, jako by tu s ní nějaký žil. Ale cizích samčích stop

jsem si v bytě nepovšiml. Vybral jsem si z pochutin ty houby a dojedl je. Vysmolenou ústní dutinu jsem zrovna plnil nealkoholickým pivem, když se z obývacího pokoje ozvala hudba a já se zaposlouchal. Tu árii jsem znal z nějaké reklamy, ale neuměl ji pojmenovat – dva ženské hlasy v nejkřehčím souznění. Zavřel jsem oči před nápadem vyjít celou chladničku. Když jsem je otevřel, stála ve dveřích Emilie v těžkém šarlatovém županu a černýma očima se mi dívala do žaludku.

„Doufám, žes mi nesnědl všechno? Zabíla bych tě.“

Shlédl jsem na své rozevřené dlaně; z prstů vycházely paprsky sinavého světla.

„Říkal jsem si, jestli mezi těmi nakládanými houbičkami není trocha paqiňáku. Na chuti jsem to nepoznal.“

„Byl tam přimíchaný jeden malý. Pokud sis opravdu dal, pak bys měl chtít znova. Nedá se tomu odolat, že?“

Manipulovala mnou, bylo to příjemné, opět jsme byli v sobě. Tentokrát to trvalo déle, já jsem byl klidný, vědomý si cíle a prožitku. Župan si nesvlékla, vlnil se pod námi jako kouzelný koberec.

Pak jsem ji donesl na pohovku a padl tam i se svým břemenem, nohy a ruce jsme si proplekli strachem, že se jeden druhému zase vzdálíme, což bylo nevyhnutelné. Nevím, jak dlouho jsme spali, možná pár minut, nebo jen vteřin, nebo dobré dvě hodiny.

Ve vedlejším pokoji se ustrojila do krátkých černých šatů, v kterých jsem ji viděl poprvé, tehdy v lese, kousek od hradu Houska. Klobouk i brýle nechala být. Hodila na sebe světlešedý přšiplášť.

„Můžeme jít.“ Nastala doba placení. Bylo nad slunce jasnější, co bude chtít.

Sešli jsme po schodech, v tmavé chodbě se vzali za ruce. Venku lilo. Před domem zablikaly reflektory tmavého BMW. Emilie nastoupila a ukázala na sedadlo spolujezdce.

„Další limuzína,“ řekl jsem a posadil se. „Minule passat, teď bavorák. Něco mi říká, že konečně pronikám mezi střední vrstvu.“

„Passat?“ zvedla obočí a zmáčkla knoflík startéru.

„Začínají se mi lepit na paty lidi v limuzínách,“ řekl jsem na vysvětlenou. Vyjeli jsme na Vinohradskou a mlčeli, ona si mou odpověď evidentně přebírala v hlavě, a když jsme vjeli na poloprázdnou magistrálu, poznamenala: „Takže passat. Patrně ses tedy potkal s Konstantinem. Gratuluju ke vztahu na celý život.“

„Pěkně děkuju. Jmenuje se Konstantin?“

„Konstantin McRoupolos.“

„To zní nějak uměle.“

„On je celý umělý.“

„Spíš vyumělkovaný. Má takové ty nemožné fousky, co se musí každý den zastříhovat?“

„To je on. A brýle.“

„A jezdí velkým naleštěným autem. A chodí po lese ve světlém obleku stejně samozřejmě, jako tam jiní lidé chodí v černých šatech. Falešný hráč.“

„Co tím chceš říct?“

„Není to tvůj bratr?“

„Nech toho.“

„Nebo jiný příbuzný?“

„To není vtipné, Gregore.“

„Já vím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Zase tak podobní si nejste.“

Vyprávěl jsem jí o včerejším dobrodružství pod Houskou. Poznamenala, že setkání s McRoupolosem bylo nevyhnutelné, ale ať si na toho parchanta dávám pozor.

Sáhl jsem jí na tvář, pomalu, aby neucukla, a přešel jí bříšky prstů od spánku po čelist. Kůže byla hedvábně bílá a hebká, v přítomí kabiny bez viditelného kazu. Vyzařovalo z ní slabé, ale neutuchající světlo, nebo mi to tak aspoň připadalo.

Natáhla pravou ruku, vyklopila sluneční clonu a já se uviděl v obdélníkovém kosmetickém zrcátku – jen oči a kořen nosu.

Oči byly čisté a jasné, přestože moje. Kůže kolem víček jemná, jako u dítěte. Zaklonil jsem hlavu a prohlédl si okolí úst. Pevnost a odhodlání, sebevědomý úsměv a překvapivě bílé a pravidelné zuby.

Kde zůstal neurotik, co toužil psát romány, ale do čtyřicítky redigoval průměrné texty cizích lidí v komerčně zaměřeném nakladatelství?

„Nemůžeš se té tváře nabažit,“ poznamenala. „Jenom se do sebe nezamiluj.“

„Do sebe? To nehrozí.“

Věnovala mi krátký vážný pohled. „Je to jenom flirt. Může to kdykoli skončit. Musíš to žít, Gregore.“

Měl jsem pocit, že vím, co tím myslí.

Zastrčila do zdířky USB a zesílila zvuk. Z reproduktorů, které musely být všude kolem nás, zaburácel symfonický orchestr, jako bychom byli uprostřed rozlehlé koncertní síně s kvalitní akustikou. Náhle se nástroje ztišily a zazněl ženský hlas. Poznal jsem ho, byl to jeden z duetů, který jsem slyšel v Emiliině bytě.

Skladba dozněla. „Líbilo se ti to?“

„Kdyby ‚krása‘ nebyla tak pitomé slovo, řekl bych o tomhle, že je to krása.“

„Tak použij jiná vhodná slova.“

„To neumím. Třeba jiná nejsou.“

„Ale jsou. Akorát je neumíš hledat.“

„Co to bylo za kus?“

„*Al pensar en el dueño de mis amores*,“ řekla s úsměvem a další můj dotaz umlčela gestem, pěvkyně se přihlásila znova a my poslouchali. Když skončila a my vyjížděli do kopce na pravé straně řeky, zeptala se Emilie: „Ta holka, cos za ní dneska šel, je kdo?“

„Kristina?“

„Nevím. Asi Kristina. Záleží ti na ní?“

„Teď už ne.“

„Pěkně se učíš lhát.“

„Já nevím – něco na ní je. Je milé, jak se snaží.“

„Nesnáším ji.“

„Ty máš tak proč žárlit. Namísto k ní jsem došel k tobě, ne?“

„Víš, co jsem hrála? Duet květin z opery *Lakmé*.“ Pohladila mě. „Tomu se nedá odolat, Gregore. Zpěvačka je se jmenuje Elina Sarkana.“

„Zvláštní jméno.“

„Je z Lotyšska. Máme stejný vkus, ty a já. Poddej se mu.“ Byli jsme u mě.

První, čeho si všimla, byl pořádek v bytě – prý mám všechno tak srovnané – a modely barevných autíček ve vitrině. Řekl jsem, že už je dávno nesbírám, a pokud jde o pořádek, jsem trochu posedlý symetrií, proto ta čistota a zarovnávání do pravých úhlů. Nabídl jsem jí cokoli z otevřeného i neotevřeného alkoholu, který jsem doma našel, ale nechtěla nic, jen sklenici vody. Pak jsem na talířku přinesl z chladničky oba dva hříbky. Byly trochu seschlé, jinak vypadaly dobře.

Světlo stojací lampy se jí odráželo v očích i na zubech mezi pootevřenými rty. Zvedla sklenku a já si všiml, jak se jí třese ruka. Položil jsem talířek na stůl a pokynul, aby si vzala.

„Věděla jsem to,“ řekla a odložila sklenici. „Ty jsi z těch, kteří se dělí. Ne jako ostatní.“ Z koutků očí se vysmekly dvě slzy, které hned setřela, ale oči a kůže kolem zůstaly vlhké.

„Kteří ostatní?“ zeptal jsem se. „McRoupolos? Kdo ještě?“

Zamyšleně vytáhla kapesník, hlučně se vysmrkala a pak bez dalšího slova sáhla po menším z hříbků a bez okolků si ho strčila do úst. Jako by tam odedávna patřil.

Způsob, jak se při tom podívala po tom zbývajícím, mě přiměl k tomu ji urychleně napodobit. Jakmile za houbou sklapla čelist, Emilie se uklidnila, zavřela oči, opřela se v křesle a začala pomalu kousat.

„Kolik myslíš, že mám teď tady,“ ukázala si po chvíli na pravou tvář.

Polkl jsem svou porci houbové žvýkačky a nalil si sklenici bourbonu. Necítil jsem nic zvláštního, hříbek byl mdlý, mezi stoličkami mi zaskřípal kamínek nebo zrnko písku.

„Kdybych to teď vyplivla a odvezla lidem, co znám,“ píchla se ukazovákem do tváře, „dostala bych pořádný balík.“

„Blbost.“

„A pořád by mi zbylo to, co už mi tkání proniklo do krve,“ zasmála se. „To už mi nikdo nevezme.“

To, co říkala, mě mátlo, a zároveň mě to naplňovalo radostí. Stál jsem uprostřed pokoje a připadal si obrovský, jako strom, co kořeny v panelu pod sebou a větvemi chce prorazit betonový strop. „Já jsem vyrostl,“ řekl jsem a oba se smáli, ona i ten chlap, co seděl naproti ní a vypadal a tvářil se stejně pitomě jako já. Šel jsem se na něj podívat a mé kroky otřásaly domem. Sklonil jsem se k němu a on se lekl a polil se bourbonem, byl jsem to já, kdo měl mokro v klíně, odložil jsem sklenku a chabě se nadzvedl, ale veškerou sílu jsem měl teď v očích, přímo mi lezly z důlků. Zamrkal jsem a vyskočil na nohy ve snaze postavit se stromochlapovi, ale schoval se za vypínač a já zjistil, že stojím na konferenčním stolku a nehty škrábu omítku na stropě.

„Jsme tady dva stejní,“ řekl jsem norsky, nebo to možná bylo lotyšsky anebo anglicky. „Řekni mi, prosím, kdo jsem já a kdo on.“ Emilie nic neříkala. Smála se jako osel, lezla po podlaze a šlapala si dlaněmi po vlasech.

Seskočil jsem ze stolku, popadl ji za nohy a stáhl jí boty. Ona už rozepla pásek i zip u džín a s mou pomocí se z nich soukala ven, černé kalhotky se s denimem svezly do půli stehén.

Byli jsme na ni dva a mě to vzrušovalo i odpuzovalo zároveň.

Nevyšlo to úplně podle mých představ, a jistě ani podle jejích ani těch jeho, protože jsme se nemohli shodnout, kdo z nás povede a kdo se nechá vést a kdo bude jenom přicmrndávat. „Příliš mnoho eg,“ řekl stromochlapským hlasem a já to hned přeložil, „příliš mnoho vajec“, a Emilie zahýkala smíchy. „Ego, myslel jsem ego,“ vysvětloval stromochlap s prsty do špetky a chytal se za hlavu, protože jsme ho neposlouchali a řehtali se na mokré podlaze. Byt voněl houbou, houba bytem, našli jsme si kout za křeslem, Emilie mě zbavila kalhot a zkoušela se na mě navléknout, přestože ležela na podlaze, levé koleno u brady, a šlo jí to dobře a bleskurychle. Zakousla se do kolene jako do jablka, měl jsem taky chuť, ale taky jinou práci: tiskl jsem jí krk a spánek, aby nezvedla hlavu a nevyjela těmi zuby po mně. Emilie zavřískla a já jí zacpal ústa, uslyší nás sousedi, pak se zase smála a pak mlčela a za-

tínala zuby v tiché soustředěné zuřivosti a poslušně držela, dokud jsem si to neodbyl a neplácl tu kravinu: „Miluju tě.“

Když se vrátila z koupelny, mnula si krční obratle a v očích jí tlel zadumaný močál. Zhasla stropní světlo a téměř potmě začala uklízet rozházené šaty. Dopil jsem láhev, mlčeli jsme. Došel jsem do kuchyně otevřít novou, byla to grappa, a když jsem se vrátil se sklenicí v ruce, stála Emilie před oválným zrcadlem. Ze strany jí osvětlovala obličej stolní lampa se zeleným stínítkem.

„Někdy je to rychlejší než sex,“ řekla udiveně a já se jí podíval přes rameno. Ne na ni. Na sebe.

Čekal jsem, že uvidím to, co jsem po sexu vídával v zrcadle koupelny: pot stékající z vlasů, napuchlé oči (pod tím levým pocukávající nerv), pleť místy bledou a jinde zarudlou, žilky kolem chřípí, ochablá ústa s úsměškem provinilého uspokojení a červený krocení krk.

Ale zrcadlo v obýváku bylo vlídné, očarované tou pracovní lampou. Má tvář byla zvlhlá potem a svítila zdravím a horkou energií. Oči jako z křišťálu, tváře hubené a kůže jemná, se stínem rašících vousů, kolem nosu se nemodrala jediná žilka, čelo škrtaly jen dvě vrásky, ústa byla malá, pevná, rozhodná. Zůstalo několik šedivějších vlasů, kruhy pod očima a ztěžklá brada.

Zato Emiliin obličej svítil jako neonový nápis konceptuálního umělce. *Krása, radost, sebevědomí, spokojenost.* „Jak dlouho budeš takováhle?“ zeptal jsem se.

Pokrčila rameny. „To bude záležet i na tobě.“

„A v zimě?“

„Co v zimě?“

„V zimě hříby nerostou.“

„Musíš nám udělat zásobu, hlupáčku. Dá se to mrazit a sušit. Musí toho být hodně, co nejvíc. Protože přijde bída, uvidíš. Hubené sezóny, třeba pět za sebou. Znáš to.“

„Takže ty ještě něco máš. Tu sklenici nakládanych – a kromě toho?“

„Zbytky. Ale neboj, tohle ještě vydrží. Spoléhám na tebe, jsi hledač a basta.“

Ráno byla Emilie pryč. V mobilu jsem našel zprávu: *Az budes mit, nevolej, netextuj, davej si pozor a prijed, nebo radeji prijd po svych. Neco malo snime, ostatni prodame. E.*

* * *

Z onoho dne, kdy jsem byl u Emilie a potom ona u mě, jsem se vzpamatoval týden. Nakladatelství bylo skoro prázdné, většina zaměstnanců měla dovolenou. Ti, co zůstali, se mě ptali, co jsem to se sebou udělal, a dva vyjádřili přesvědčení, že jsem byl na plastice. Zástupce ředitele mi bez okolků osahal obličej. Nejdřív jsem jim odporoval, sváděl vzhled na dietu a zázračný strašně drahý oční krém, ale pak jsem se k plastice tu a tam přiznal, bylo to jednodušší. Holce v sekretariátu neuniklo, jak velké jsou mi džíny, a navrhla, že se mnou vybere „pár nových vypasovaných košil, aby na tobě ty hadry tak nevisely“. Vzal jsem ji za slovo, že tedy jo, kdy a kde se sejdeme? Celá zčervenala řekla, že to nemyslela vážně. Pokrčil jsem rameny a šel si po svých, pak se otočil, po špičkách se vrátil a znova nahlédl do dveří sekretariátu. Na stole měla otevřenou kabelku a v ruce zrcátko, do něhož vrhala nasupené pohledy.

Počasí stěží mohlo být lepší. Přicházely bouřky a přšelo obden vždy dvě tři hodiny, pražské chodníky vypouštěly černý pot a každý chodil v letním oblečení. Nechtěl jsem věci uspěchat, zůstával jsem ve městě a četl si o houbách, ale nedalo se jim uniknout ani v metropoli. V rokli za sídlištěm, kam chodím běhat, jsem ve smrčí narazil na houfky lišek (*Cantharellus*), v křovinách u cesty jsem zahlédl paraplasta bedel (*Lepiota*) a na pláni za psychiatrickou léčebnou jsem skákal v chumlech žampionů (*Agaricus*). Jako by je tam někdo zasel a zapomněl sklidit. Působily zapomenutě, trochu strašidelně.

Houby ve městě nikdy nesbírám kvůli prachu, smogu a psům, ale žampionové plantáži jsem odolat nedokázal. Svlékl jsem si zpoceně tričko a natrhal jich do něj asi dvacet. A právě tehdy se ke mně po cestě sypané cihlovou drtí přiblížil běžec. Najednou se zastavil, předklonil se a zhluboka oddychoval, ostatně pěšina zespoda z rokle by dala zabrat i zkušenému maratonci a já sám ji většinou zdolávám chůzí. Když se

narovnal, všiml si mě a zůstal civět. Vrhł jsem na něj nerudný pohled, ale on si mého výrazu nevšímal a se zájmem pozoroval mé počínání. Vypadal překvapeně. Otočil jsem se k němu zády, byl mi protivný, ale zároveň zvláště známý. Dávno známý. Potom mě napadlo, že by to možná mohl být jeden příbuzný, bratranec, kterého jsem léta neviděl. Ohlédl jsem se, ale už tam nebyl.

Dvacetkrát denně jsem se podíval do zrcadla nebo v práci do kapesního zrcátka, k jehož nákupu mě inspirovala redakční sekretářka. Vyhlížel jsem čím dál tím lépe, a čím dál tím méně se poznával. Jediné, co v mladé tváři zůstávalo anachronické, byly půlměsíční váčky pod očima.

Párkrát jsem zavolał Kristině, ale nereagovala, stejně jako na dvě omluvné sms a pozvání na večeři. Na tu třetí odpověděla: prý je v Řecku a ještě dlouho tam bude.

Pak jsem udělal věc, na kterou nejsem zrovna pyšný, ale nebylo zbyť. Vlastně o nic nešlo, akorát mi přitom bylo trapně; stejně jako dřív.

Ivetino číslo jsem měl pořád uložené v mobilu, i když jsem ji neviděl už dobré dva roky. Zvedla to a rovnou se zeptala, kdy má dorazit a jestli si má vzít nějaké speciální prádlo. Takže to ještě dělá, zaradoval jsem se. Zpočátku jsem chodil já k ní do bytu na Karlově náměstí, pak byla ona několikrát u mě, jednou dvakrát i na celou noc.

Stál jsem u okna, usrkával španělské víno a hádal, z kterého z příjždějících aut vystoupí. Byla to červená Mazda 3. Už z okna jsem viděl, že Iveta přibrála a má nazrzavo obarvené vlasy. Napadlo mě, že má doma možná malé dítě a partnera, ale pořád si takhle přivydělává. Na chvíli jsem zalitoval, že jsem jí vůbec volal, ale když zazvonila, šel jsem otevřít.

Vzala si dva tisíce za hodinu, i když jsme byli hotoví mnohem dřív. Prý je to sleva pro „starého kamaráda“, normálně bere od dvou a půl tisíc výš a velmi si vybírá. Zeptal jsem se, jestli jí připadám stejný jako dřív, a ona nechápala, co po ní chci.

Jestli ti na mně nepřipadá něco divného, vysvětloval jsem, má podoba nebo tak. Mávla rukou, mužské obličej se dopodrobna neprohlíží, „na rozdíl od toho ostatního, ha ha“. Nabídl jsem jí drink, ale jako svě-

domitá řidička odmítla. Nabídl jsem jí šílených deset tisíc za celou noc, nechtěl jsem být sám. S pohledem zapřeným do zdi odvětila, že spěchá. Zeptal jsem se kam, ale na to neřekla nic.

Uspokojila mě, a přesto jsem z ní byl zklamaný. Nebo spíš ze sebe.

Mezi dveřmi do koupelny poznamenala, že jestli se něco změnilo, tak doba styku.

„Užila sis to?“

„To víš přece nejlíp.“

„Vážně?“

„Ted' jsi mnohem vyspělejší. Tys dělal tantru?“ halekala do zurčící vody.

Tantru? Co tím chce říct? Zasmála se, vyšla ven a ještě se oblékala a já ji chtěl znova, ale obával jsem se, že by jí to přišlo leda k smíchu.

„A jak se vlastně máš, Gregore?“ Obouvala si boty a seděla na stoličce tak, že jí bylo vidět pod sukni. Nepochybně záměr, abych zas brzy zavolał.

Jako kdybychom se neviděli několik týdnů, nanejvýš pár měsíců, ale rozhodně to nemůže být pár let.

„Pořád stejně? Fakt tu nechceš zůstat?“

„Nemůžu, Gregore, mám doma dítě.“ Tak přece. Ale taky to bývá oblíbená výmluva.

„Pojedu s tebou.“

„To ne. A nebud' smutnej, nebo se urazím. Copak sis neužil?“

„Ale jo.“

„Tak vidíš. Usměj se trochu – hned je to lepší. Tyhle protažený ksichy jsi mi ukazoval už posledně.“

„Já?“

„A kdo asi? Už píšeš?“

Jestli už píšeš? „To jsem ti musel něco vykládat v opilosti.“

„Tak už to nedělej a bud' trochu spokojenej. Čau.“ Odešla.

Půl noci jsem se pak opíjel a nadával si za vyhozené dvě tisícovky.

Začal jsem žárlit – na Emilii. Jak to může vydržet, říkal jsem si. Určitě někoho má. Má jich celý zástup a může si vybírat. Ani ji nenapadne mi zavolat a už vůbec ne vyhledat mě.

V půl třetí jsem byl k smrti utahaný, v půl páté zoufale probuzený.

Po snídani, třech kávách a trojích televizních zprávách jsem sedl do fiatu a vydal se na sever. Tentokrát jsem si nevšiml, že by mě sledovalo jiné auto. I tak jsem jel sto šedesát, předjížděl pro radost a klidil se z cesty těm, kdo spěchali ještě pošetileji než já.

* * *

Ze stromů kapala voda, v napité půdě se našlapovalo měkce a tiše. Potkal jsem několik houbařů, pospíšili si, odbyli si své ještě před víkendem. Ve tvářích měli radost a v košících samé hříby, *edulis*, *pulverulentus*, *reticulatus* a samozřejmě *badius*, hnědý plevel, který po vydatných deštích roste snad všude mimo městská centra. Lepší než sex, říkaly pohyby těch dobrých lidí a já se vlídně usmíval.

Nevšímal jsem si hub všude kolem a s mírnou záduchou zdolával čtyřicetistupňové stoupání k černým kamenům.

Uviděl jsem oboru, ale vypadala jinak než posledně. Zpola rozpadlý plaňkový plot někdo nahradil novým, dva metry vysokým zahradním pletivem.

Aha. Takže ti, kdo smějí stavět ploty, už se domáklí, že v lese rostou prachy.

Pravda, dokonale vypnuté nebylo a dalo se ohnout, přelezl jsem snadno. Dílo budilo dojem úspěchanosti, ani sem vůbec nezkoušeli dostat nějakou sofistikovanější stavební techniku. V pletivu po mně zůstala široká brána, propadající se do obory. Podíval jsem se na ruce, které jsem si tu posledně tak poničil. Dlaně byly zdravé a čisté, jako by je nikdy nepoznamenal jediný šrám a dokonce ani mozol.

Les voněl jehličím a hlínou, pryskyřicí a pomalým, nikdy nekončícím hnitím a sebeobnovováním. Tam, kde divoká prasata rozryla zem, běla se v loňském listí houbová vlákna podobná škrobeným nitím s tisíci

uzlíků. Ovíjela se kolem kořenů, cizopasila na nich tady a ted' zcela bez ostychu, houba je vyděrač, který dobře ví, jak ho vydíraný potřebuje.

Šel jsem podél symetricky vyrytých brázd, které jako by nevytvořila zvířata hledající potravu, ale lesníci provádějící nějakou lesní drenáž. Páchl tu hnůj, v hlíně se leskli černí a zelení, pomalu lezoucí brouci a nevšimli si maličkých červených mravenců, kteří jim drze přebíhali před tykadly i kusadly a občas i po lesklých, plastově vypadajících černých krovkách, jako raketoví anarchisti mezi těžkopádnými vůdci lesního společenství. Všechno jen odpudivý hmyz, jemuž se občas těžko odolává.

To už jsem stál, v tu chvíli jsem nemohl dál a jen jsem se s odporem díval. V kulaté vyrýplině, co se podobala hluboké kuchyňské pánvi, ležely tři hmyzí mrtvolky. Bělásek, pavouk a sršeň. Musely tu být už pár dní, divočák je odkryl ještě předtím, než oboru nově ohradili. Kadávry by připomínaly sbírku vyšínutého entomologa, kdyby je neoplétala tenká bílá vlákna a neprorůstala jimi. Z motýla trčel černý výhonek podobný hřebíku. Tady, v lese.

Rozhlédl jsem se. Ale žádný šílenec s touhou přišpendlit k zemi i mě poblíž nestál. Otevřel jsem nožík, odhrnul z motýla kousky hlíny a chlupaté tělíčko našikmo rozřízl. Na ostří nože ulpěla mazlavina podobá kaviáru, zvedal se z ní černý bodáček, který jako by z nitra země vystrčil čert, co dostal chuť na jednohubku. Ucítíl jsem plíseň, ten zápach byl odpudivě příjemný.

Očistil jsem nůž, pitvání pavouka a sršně jsem si odpustil. O pár metrů dál vyrážel ze země černý stonek s podlouhlou hlavičkou. Došel jsem tam, plodnice mi sahala ke koleni. Hrál jsem nožem do země, odkopal hlínu špičkou boty a obrátil víčko z umělé hmoty, co se jich nepočítaně válí po lesích. Ale bylo to slepené ptačí peří a pod ním tlelo červy prolezlé tělíčko.

Housenice bylo vidět všude kolem, napočítal jsem dalších dvanáct výhonků, tři skoro dvakrát vyšší než tenhle. Zase jsem peří zahrabal a pokračoval zvířecí stezkou vzhůru. Minul jsem tlustý ořezaný kmen, ležící v houští jako člun, co čeká na vyplutí, a konečně uviděl tři černé

špičaté skalky, nebo kameny, u nichž jsem našel tu houbu. A byla tady i tentokrát. Kloboučky vyrážely z vlhké půdy všude kolem, někde v celých trsech.

Napadlo mě, jestli by nebylo lepší odejít a nikdy se sem nevrátit a pokusit se na Paquinův hřib zapomenout. Sny je lépe nechat nesplněné. Stačilo by odejít, nechat to tam někomu jinému nebo hnilobě. Takovýhle nález se nedá zopakovat.

Vykročil jsem vstříc tomu kolosálnímu úlovku. Napočítal jsem šedesát dva kousků. U některých bylo sporné, jestli je plodnic víc, anebo je jenom jedna; hlavičky i nohy tvořily siamské srostlice. Skvostným úlovkem byl trs sedmi plodnic, podobný skalniče nebo artyčoku. Opatrně jsem naskládal houby do tašky a větší část do větrovky, u níž jsem svázel rukávy. Už teď některé houby seschly a začaly tmavnout, zatímco na jiných se srážely kapky rosy jako na poupatech.

* * *

Asi jsem udělal chybu, že jsem nejel rovnou k ní. Ale nemohl jsem se dočkat, až si pár houbiček osmažím k obědu. Byl jsem přesvědčený, že si to zasloužím, a to se mi nevyplatilo. I když jak se to vezme.

Když jsem zaparkoval před domem a vystoupil, zjevil se na chodníku chlápek ve světlém obleku, oči schované za velkými slunečními brýlemi. Hubený hejsek, který se něčím podivně podobal Emilii; možná to bylo těmi brýlemi, nebo v tom drahém ohozu působil na bohnickém sídlišti podobně výstředně, jako když ona šla lesem v černých šatech a lodičkách.

„Dobrý den. Já jsem –“

„Já vím, Konstantin Mc... Ropoulos.“

„McRoupolos. A vy jste Gregor Marty, těší mě.“ Sundal si brýle a zapálil kentku, nabídl z krabičky mně.

„Skončil jsem s tím,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Nikdy není pozdě zase začít.“

„Kde je váš lesní kumpán?“

Krátce se zasmál, jako by odkašlával. „Zcela chápu, že se na nás zlobíte, v tom lese jsme vás vyplašili. Někdy mám důvod nosit zbraň, bojím se o svoji bezpečnost. S vámi to ale nemělo nic společného. Omlouvám se.“

Rozevřel klopý saka na důkaz, že není ozbrojený. Pak ukázal na kufr fiatu.

„Raději byste měl ty houby vyndat. V tom teple.“

„Jak víte, že tam jsou?“

Odhodil cigaretu a přešel si prsty po nose, jako by si čichal k prstům. „Koupím od vás půlku toho, co jste dnes našel.“

„Sakra, jak to můžete vědět?“

„Mám velmi dobrý nos, víte?“

„Tomu tak uvěřím. Zase jste mě špehoval.“

„Dobrá, myslíte si to, já se s vámi nemíním hádat. Chci polovinu, o zbytek se rozdělte s ní. Ale mějte na paměti, že já platím líp. Dvakrát líp. Nikdo se nic nedozví, když to sám udržíte v tajnosti. Žádná daň, žádné pojištění, čistý výdělek, prachy na ruku.“

„Vy mi opravdu chcete říkat, co mám a nemám dělat? A s kým se mám podle vás rozdělit?“

„Mluvím samozřejmě o Emilii Prusové a vy to víte. Koupí to od vás, ostatně proto vás zkontaktovala, ale já přicházím s lepší nabídkou.“ Sáhł do náprsní kapsy a předvedł peněženku. Zalistroval v ní, byla plná pětistícovek.

Snažil jsem se udržet v klidu. „Jak můžete vědět, že Emilie ode mě něco koupí?“

„Vždycky si prosadí svou.“

„Odkud ji znáte?“

„Znám ji dlouho, na to teď není čas, a taky...“ ztišil hlas, „by nás mohli zahlédnout policajti.“

„V životě jsem tady policajta neviděl.“

„Můžu tedy s vámi nahoru?“

Dovolil jsem to a cítil se hanebně, ta šrajtofle mě přesvědčila. Ve výstupu jsme si odbyli povinnou chvilku trapného mlčení, on se díval do

stropu a já do zrcadla. Všiml jsem si, že se mu třesou ruce. Asi z té pronikavé vůně hub.

Pustil jsem ho do bytu. Šel rovnou do kuchyně, chtěl vědět, jestli mám váhu. Nemám. Vybral jsem mu dvacet středně velkých kousků, lepší i horší kvalitu půl na půl. Za první polovinu mi nabídl sto, za druhou padesát tisíc.

„Takže Emilie měla pravdu,“ zavrtěl jsem hlavou. „Sto padesát tisíc za dvacet hub?“

„Můžete mít víc. Platím za to, co jste mi vybral.“

„To zatím postačí.“

„Zatím?“

„Příště ode mě koupíte další.“

„Nadaného hledače přece jen tak nepustím.“

„Sám jste určitě taky nějaké našel.“

„Našel. Za celou tu dobu asi třetinu toho, co vy dneska. Jste neuvěřitelně dobrý.“

„Jak dlouhá byla ta doba, pane Mrou... McRoupolosi?“

„Roky. Konstantin. Tykejme si.“

Potrásl jsem mu rukou. „Gregor.“

„Sezóna je teprve na začátku. Myslím, že tohle bude výjimečný rok.“ Podal mi bankovky a naskládal nákup do papírového pytlíku.

„Ale vždyť víš, kde rostou. Byls tam s tím chlápkem v kostkované košili, myslel jsem, že mě chcete z nějakého šíleného důvodu zastřelit.“

„Za ten omyl se ještě jednou omlouvám. Ostatně ses při tom útěku dost podrápal, ne? Vidím, že se ti to už zahojilo.“

„Vůbec to nechápu.“

„Ta houba. Proto za ni platím tolik.“

„Ale proč mně? Copak si ji nemůžete najít sami?“

„My jsme tam nic nenašli. Kdysi mi to šlo o něco lépe, teď je ta schopnost pryč.“

„Dneska bys určitě našel.“

„Byl jsem tam dnes ráno před tebou.“

„To není možné.“

„*Boletus Paqueni* má ještě jedno jméno.“

„*Arcanus*?“

„Neboli ‚tajemný‘. Docent se mu snaží přijít na kloub už dlouho. Já ještě déle.“

„Myslíš Smolu? Jsi s ním v kontaktu?“

„Byl jsem.“

„A ten nový plot? S tím máš taky něco společného?“

„Ne.“

„Tak kdo?“

„Nevím. Asi někdo od konkurence.“

„Normální lidi přece nemůžou stavět po lesích ploty.“

„Já nemluvím o normálních lidech, Gregore.“

Podal mi vizitku. *Konstantin McRoupolos*, stálo na ní, *Cosmetic Consultant and Biology Expert*. Pod tím dvě telefonní čísla a e-mail.

„Ty jsi biolog?“

„Hm.“

„Co ,hm‘?“

„Býval jsem, to už je dávno. Ale jednou biolog – nadosmrtní biolog, ne? V posledních letech se soustředím na kosmetiku.“

„Parfémy? Krémy? Vodičky po holení?“

„Ehm... Vlastně jsem to ještě pořádně nerozjel, Gregore. Neměl jsem materiál.“ Nadzvedl papírový pytlík s houbami. „Ale to se brzy změní. Zase se ozvi, až budeš mít,“ dodal a vykráčel z mého bytu.

Zamkl jsem za ním, odloupl z jedné srostlice hříbeček velký jako poslední článek malíčku a strčil si ho do úst. Zatáhl jsem závěsy na všech oknech, se sklenicí skotské se uvelebil v křesle a dálkovým ovladačem zapnul televizi. Dávali předpověď počasí. Mráček, z něhož občas sprchne, ale zároveň se za ním nafukuje balonovité slunce. Stálé a příjemné teploty, dvacet pět ve dne, patnáct v noci. Obrazovka zářila barvami, převládala fialová, což mi přišlo zvláštní. Ale divnější bylo, že moderátorka se do té fialové nemohla vejít. Napadlo mě, že bych tam měl dát víc zelené, ale nemohl jsem přijít na to, jak to udělat. Protože do zelené by se ta ženská vešla, to bylo jasné. Napadlo mě, že je těhotná, když má

tak velká prsa; vylévají se jí z výstřihu, mohla za to ta fialová barva, a pak se vylila i z televizoru. Nepřišlo mi to úplně nevkusné, dokonce jsem to zatoužil vidět z boku, ale jak jsem se zvedl, nohy mě neunesly a já sebou praštil na koberec. Byl žlutý a strašně velký, přitom měl být docela malý, s krémovými a zelenými kulatými čtverci s dírou. Kam se poděla zelená barva? Díval jsem se kolem sebe, všechno bylo fialové a malé, až na ta prsa a na ten koberec. Než dolezu na druhý konec, napadlo mě a překvapil jsem sám sebe vlastním smíchem. Kolem putovala sklenice, zamával jsem jí, zkosení stěn způsobovalo, že se kutálela v kruzích a pořád zrychlovala. Natáhl jsem po ní ruku a praštil hlavou o podlahu, ta byla měkká, žlutá, chlupatá, nekonečná. Sklenice se širokým obloukem odkoulela do kuchyně, věděl jsem, že ji už nechytím, tak jsem zaostřil pohled na obrazovku a ta prsatá ženština tam pořád byla a poulila na mě nejen ty obrovské dudy, ale i vlhké telecí oči, jenom to všechno podojit. Zkusil jsem válet sudy a podařilo se, najednou jsem byl pod televizorem, zvedl jsem se na lokti a viděl jasně, co za tím je: stará bachratá telka s lampou uvnitř by to zvládla, ale placaté elcéděčko už z podstaty nemůže pojmout takové zepelíny, za to musí být zodpovědný někdo z rady pro televizní vysílání, ale kdo, vždyť takhle mi to přístroj převrátí a rozbije. Objal jsem televizor a zjistil, že s ním ležím na koberci, z kuchyně se na mě obloukem řítí sklenice a já jí v tom nárazu nedokážu zabránit.

Křach. Dostal jsem to do čela, ale kupodivu mě to probralo.

Postavil jsem televizi zpátky na stolek, z obrazovky trčela růžová prsa a praskala ve švech, občas vykouklo oko, aby zkontrolovalo, jestli se pořád dívám. Tak jsem je čapnul do dlaní. Televizor byl podepřen, to mě uklidnilo, ale pak jsem nadskočil leknutím. Nedržel jsem ňadra, ale klopy saka nějakého chlapa, zaklonil jsem se, abych na něho líp viděl, obrazovka teď byla červená a z jejího mělkého rudého nitra na mě upíral dopálený pohled nějaký politik, možná to byl primátor nebo šéf Strany angažovaných zemědělců, neuměl jsem ho pojmenovat, a přitom ho dobře znal a věděl, že mě nenávidí a chce mě vymazat z povrchu země.

Podařilo se mi utéct před ním do koupelny, zavřel jsem se tam a strčil ruce pod vodovod, abych smyl plíseň z jeho saka. Podíval jsem se do zrcadla, ale nebyl jsem tam. Zkusil jsem vypínač, světlo mě bodlo do očí. Když jsem se chvíli soustředil na svůj odraz, viděl jsem třesoucí se promodralé rty a cizí drzé oči s dlouhými řasami a hustým obočím. Z vlasů mi po čele stékal pot. Kůže byla bledá a opalizovala, jako bych spolkl neonovou trubici.

Zhasl jsem stropní svítidlo a díval se, jak ten v zrcadle najednou světlo nepotřebuje, neboť ho do sebe nasál a měkce ozařuje koupelnu. Bylo mi líto, že teď nemůžu být v lese.

* * *

Na druhý den jsem udělal obchod s Emilií. McRoupolos měl dobrý odhad; tentokrát jsem vydělal sedmdesát tisíc a nesmlouval jsem. Řekla mi, že se na mě ptal Konstantinův parták a chtěl koupit houby, ale ji to ani nenapadlo. Ale prý vypadal zoufale, asi od Konstantina nedostal vůbec nic. Drží své lidi na uzdě.

Pak jsme se milovali a já měl pocit, že je to od ní přírodní příplatek k tomu, co mi dala za houby. Když jsme skončili, chvíli jsem nemohl popadnout dech. Parkety mě studily do zad a já začal kašlat. Posadil jsem se a zamžoural na Emilii. Ležela na boku, pravou rukou si podpírala hlavu a levou měla položenou pod pravým nadrem.

Pustila hudbu, flák nejprofláklejší, habaneru z opery *Carmen*. Tentýž hlas jako minule v autě; Elina Sarkana. Prohlédl jsem si fotografie přiložené k cedéčku. Nordická Slovanka, jakých v Pobaltí patrně žijí tisíce, ale tady vždy budou působit exoticky. Když árie skončila, na čísi němý příkaz jsem rychle zmáčkl replay, pokoj byl najednou nesnesitelně tichý. Zasmála se tomu, poslouchali jsme ještě jednou. Pak mě poslala pryč – musí prodat, co ode mě právě koupila.

Řekl jsem jí, že se chová jako chlap. Nákup, sex, běž. Odpověděla, že se měla od koho učit.

Vyšel jsem před Emiliin dům a zavětril v letním podvečeru: vůně vyšší střední Prahy, v Riegerových sadech se pod černozenými keři

procházeli staříci a krotili psy. Zvažoval jsem, jestli mám sednout do auta a riskovat řidičák, nebo se projít přes půl Prahy a fiata si vyzvednout až druhý den. Už jsem se málem dal do kroku, když ke mně přistoupil nějaký ošuntělec v kostkované košili a něco huhňal, automaticky jsem sáhl do kapsy a podal mu dvacetikorunu ze žlutavého kovu, ani jsem k němu neotočil hlavu. Ale ucouvl před mou rukou, jako by si to najednou rozmyslel, nebo ho to dokonce urazilo. Pohlédl jsem mu do očí, chtěl jsem, aby si almužnu vzal. Za silnými skly brýlí plavaly oči jako ryby v zaneseném akváriu, ale mělčina kolem byla povědomá.

Obličej měl svraskalý a zašedlý, jako by ho někdo nařízl špinavým nožem. Zpod kapuce lezly nepoddajné bílé vlasy spleené potem. Páchl v podstatě důstojně.

Smola? Nebo jeho stín?

Nebyl starý, nebyl ani mladý. Ale aspoň že obličej měl teď svůj, plný vrásek a nerovností, a ne tu vyhlazenou tvář bez rysů jako v lese. Smola.

Podával mi ruku. Řekl jsem, že ho poznávám, ale že v tom lese, když mě s Konstantinem naháněli, vypadal v lepší formě. Možná se přiotrávil?

„No dovolte.“

„Nebo vás kamarád nechal na holičkách?“ zeptal jsem se.

„To není můj kamarád. Podvedl mě.“

„Sledovali jste mě až do lesa, přinesli jste si pistoli. A to všechno poté, co jste mi ukradl tu vzácnou houbu.“

Namísto aby se hájil, sedl si na nejbližší lavičku a chvíli jen oddychoval. Nemohl jsem z něj spustit zrak. Byl zároveň starý i mladý.

„Kdy mi ji vrátíte?“

„Pane Marty, já už ji nemám, to jistě chápete. Opravdu nevím, co to do mě vjelo, krádež je neomluvitelná. Paquinovu hřibu se těžko odolává, ostatně na vás vidím, že jste si taky dal, že se toho nebojíte, a zatím vám to svědčí.“

„Je to tak vidět?“

„Jste o dvacet let mladší, než když jste za mnou přišel.“

„Nanejvýš o deset.“

„Nenechte se tím zmást, ty účinky jsou nepředvídatelné.“

„To už jsem stačil zjistit.“

„Hřib je strašlivý v tom, že svůj příští projev vám nedá nijak odhadnout. Počítáte s tím, že vás omladí a uzdraví, že budete neodolatelný pro ženy. A houba vám to skutečně poskytne ve třech ze čtyř případů. V tom čtvrtém s vámi ale může udělat naprostý opak.“

„Záleží to na čistotě zpracování?“

„Nejspíš ano, ale taky ne vždycky. Věděl jsem, co to se mnou pravděpodobně udělá, ale že to ze mě učiní hlupáka, to jsem netušil. Jinak bych tu houbu nepozřel, věřte mi. Chci ji především zkoumat.“

„To chce i McRoupolos.“

„Ano, pohádali jsme se. Já jsem chtěl, aby mé poznatky využila věda, ale jemu jde o nějaký kosmetický průmysl či podobné nesmysly. Už mi několik dní nechce nic dát, a mě zatím postihly velmi nepříjemné abstinenční příznaky. No jen se na mě podívejte.“

„Mám ještě nějaké zásoby, vlastně jsem jenom ochutnal.“

„Závidím vám takovou pevnost vůle. Vy hru s houbou možná přežijete, i když... Pokud mi poskytnete aspoň deset gramů, můžu dál vést svůj výzkum. Něco málo potřebuju hned teď.“

„Řekněte mi – jak jste věděl, že tady budu?“

„Souvisí to s houbou.“

„To znamená, že ti, co ji jednou snědí, se pak vzájemně cítí? Že potom nějak páchnou?“

„Takhle bych to neformuloval, protože žádný pach si neuvědomujete. A přesto vás váš mozek zavede k jinému uživateli téže houby. Často vás vede vaše nevědomí. Houba není dostatečně prozkoumaná, ani nemůže být, ale podle mého názoru sama ovládá toho, kdo ji jednou snědl.“

„Copak má i ona nějakou svou vůli?“

„To jistě ne, i když kdo ví. Na každý pád se my, co jsme jí tak či onak podlehli, celkem snadno najdeme.“

„To mě možná děsí nejvíc.“

„Víte, ochutnal jsem ledacos. Prodělal jsme psylocylické halucinace i muskarinový šok, přežil jsem požití většiny nejedlých druhů a vyhnul

se jen těm smrtelně jedovatým. Desítky druhů jsem zkoumal v zahraničí, především v jižní a západní Evropě, když se rozevřela železná opona, a v osmdesátých letech na Sibiři. Ale od té doby, co Paquin popsal ten jedinečný hřib ve svém atlasu, jsem toužil jen a jen po něm. Nikdy jsem ho nenašel, nikdo ho nezná, až na pár zasvěcených blouznivců. A někteří za to zaplatili životem.“

„Hřib tedy někoho zabil.“

„Hřib ani tak ne, ale něco vám prozradím, ať vidíte, že to myslím smrtelně vážně, ha ha. Philippe Paquin sám má minimálně jeden život na svědomí. Ale spíš víc. Vlastně se dá říct, že je to vrah.“

„Pokračujte, prosím.“

„Dáte mi něco z toho, co máte doma?“

„Vy víte, že to mám doma?“

„Ano.“

„Dobře, něco dostanete.“

„Měl jsem kolegu Hauka, patřil mezi nejlepší české mykology. Tenkrát, v osmdesátém šestém, mu Paquin usmažil houby, v nichž, jak tvrdil, jsou mladé hříbky a mezi nimi *arcanus*. Jenomže tam byla *Entoloma sinuatum*.“

„Závojenka olovová? Proboha.“

„Byl přesvědčen, že když mu pak podá kousek *arcana*, Haukovi se nic nestane.“

„A řekl mu to?“

„Neřekl. Ani předtím, ani potom. Když po dvou hodinách začal působit jed a Hauk začal zvracet, dal mu zapít prášek ze sušeného arkanického hříbu. Jenomže Hauk zemřel.“

„Takže Paquin je vrah?“

„Vědec, který experimentoval na lidech. Jenomže tím to neskončilo. Dva týdny po pohřbu jsem seděl ve své pracovně, muselo být něco k jedenácté a budova byla zamčená a až na vrátného úplně prázdná. Když tu se otevřely dveře a někdo vešel. Byl to Hauk.“

„Tomu mám věřit, pane docente?“

Pokrčil rameny. „Asi byste měl.“

„Mám pocit, že si ze mě děláte legraci.“

„Ta houba si ji udělala ze mě. Byl to opravdu Hauk, chodil po místnosti, vůbec si mě nevšímal a bylo skrze něj vidět.“

„Tak to už vážně –“

„Byl to jeho duch, pane Marty. Proboha, myslíte, že věřím na duchy? Jsem vědec. Ale ten duch tam opravdu přišel a něco hledal. A já ho viděl tak, jako teď vidím vás.“

„Hm. A potom zas odešel, že? Co měl taky dělat.“

„Vy se smějete. Klidně se smějte, mně je to jedno. A neodešel, jen byl čím dál tím průsvitnější, až tam potom už nebyl. Jenomže já ho tam cítil ještě několik let. Že v té místnosti pořád ještě je. A když potom Paquin odjel do Francie, napadlo mě, že i on ho viděl a prostě před ním uprchl. Tehdy jsem se rozhodl tu houbu poznat a vyzkoušet ji na sobě. Jen se k ní dostat – o to šlo.“

Ukázal si na obličej, který teď vypadal jako maska churavého starce, přetažená přes tvář a lebku muže v nejlepších letech.

„Ale takovéto účinky,“ pokračoval hořce, „jsem opravdu neočekával. Nejsou vědecké, stejně jako to strašidlo. Odporuji všemu, co jsem se jako biolog naučil a snažil se předávat svým studentům. Z obou částí onoho exempláře, který jsem si od vás vypůjčil a tak hanebně se jím nacpal, jsem odebral vzorky pro chemický rozbor. A víte, co jsem tu noc po vaší návštěvě v poradně zjistil? Zjistil jsem, že chemický rozbor má pokaždé jiný výsledek. Co horšího se vědci může stát, pane Marty, kromě toho, že zahlédne ducha? Špatná část houby, zdravá část houby. V obou shodné chemické prvky, a taky ty naprosto rozdílné. Tehdy jsem v zoufalství poprvé ochutnal, děj se co děj. Z té zdravé části. Nic lepšího jsem v životě nejedl. Zvědavost mi nedala, abych neokusil i tu druhou, tu, co se už pomalu rozkládala. Málem jsem se z toho pozvracel, dostal jsem silnou žaludeční koliku, a jak jsem se opřel o stůl, smetl jsem rukávem zkoumané vzorky a na zemi se mi pomíchaly. Udělalo se mi lépe, a tak jsem veškeré procesy s houbou zopakoval. A výsledky byly zase jiné. Zkusil jsem to ještě dvakrát, a chemický vzorec houby byl pokaždé jiný.“

Držel se za srdce, myslel jsem, že se co nevidět složí pod lavičku. „Uklidněte se, pane docente, dobrá, já vám to věřím. Já jsem už schopen uvěřit čemukoliv.“

„Ta houba se mi chechtala do očí!“ chroptěl Smola jako v posledním tažení. „Jako by říkala: ‚Nezjistíš nic, dědku s titulem.‘ Ta houba mě urážela, div mi nezačala na laboratorní misce tancovat. Takové pokoření nikdo nezažil, pane Marty. Celý můj profesní život takhle zpochybnit! A já se neovládal. Pěstí jsem rozmlátil ten Paquinův sajrajt na kaši. A pak, když jsem viděl, co jsem spáchal – že vám nebudu moct vrátit ani část toho, co jste mi s důvěrou svěřil, jsem nad vším udělal amen, seškrábl lžící ty houbové ruiny, patnáct minut je vařil a pak si jimi pokladl chleba s cibulí.“

Opřel jsem se na lavičce, natáhl nohy a litoval, že nemám po ruce cigaretu. Smola se pomalu uklidňoval a pak mluvil dál.

„Bylo to něco speciálního. Jako bílý lanýž. A jako husí játra a trochu jako žlutý meloun s velkým červeným kaviárem z jesetera, co jsem kdysi jedl v Moskvě. Ale tohle bylo tisíckrát lepší a hlavně aromatictější.“

„A důsledky?“ zeptal jsem se. „Umíte odhadnout, jak dlouho budete takhle chátrat?“

Smola zavrtěl hlavou. „Buněčná struktura mého těla je houbou narušená, stejně jako vaše. Tělo se mění podle nálady svého parazita. Ale dokud ho budete přživovat, bude se vám to náramně líbit.“

„A když ho nenakrmím?“

„Dopadnete jako já.“

„Pochybuju. Po odeznění účinků se Paquinovy prašivky už v životě nedotknu.“

„Ale ano. Budete rychleji stárnout. Mnohem rychleji než dřív. A proto si vezmete další neodolatelný kousek, dokud budete mít. Můžu vám poradit jen to, abyste se to naučil dávkovat a bral co nejméně.“ Paquin tomu říkal „vzdorování smrti.“

„A on po těch svých dávkách taky tak omládl?“

„Ano. Chodil tenkrát asi s pěti děvčaty najednou, kromě své ženy – s tou žil.“

Zvedl jsem se. „Zítra jednu dávku dostanete, a jestli další, to ještě uvidím,“ řekl jsem a nechal ho tam.

Ale když jsem zašel za roh vinohradské sokolovny, chvíli jsem počkal a pak se vrátil mezi stromy a odtamtud se podíval nazpátek k lavičce. Seděl tam s hlavou v dlaních, zdálo se, že začne zvracet. Ale nedával se, jen něco říkal a kroutil při tom ústy. Pak ukázal do křoví a udělal rukou kruh.

Po parkové cestičce se k němu blížili dva policajti. Za chvíli ho přinutí, aby se zvedl a odešel, anebo ho odvedou na služebnu jako bezdomovce.

* * *

Prožil jsem s houbou tři vydařené týdny. Napůl jsem jejím účinkům vzdoroval, napůl se jim oddával, a když jsem pomalu ztrácel sílu dál si odpírat, nastalo srpnové sucho. Do té doby jsem však dobře zásobil Emilii i McRoupolose a ustrnul se i nad Smolou.

Tři neděle kontrolovaného hodování stály za to. Na hříby jsem jezdil obden. Kolem obory pod hradem vyrostl další plot, tentokrát z pevných drátěných profilů osazených bodci, takže k černým kamenům jsem se už nedostal. Výskyt se však rozšířil dál, ohrada neohrada, stačilo strávit pár hodin poblíž původní zóny nálezů. I v slabších dnech úlovek čítal desítky kusů. V okolí rašila housenice, většinou z hmyzích kadávrů, ale jednou jsem narazil na těžko identifikovatelnou zdechlinu, snad jezevce; tady bylo duhových hřibů jako naseto. V lese bylo pokaždé dost lidí, ale jak jsem si všiml, paquiňáky téměř nesbírali, jako by je vůbec neviděli; některé byly dokonce rozšlápnuté. Jednou jsem ale narazil na čtyřčlennou holandskou rodinu a čtyři plné koše. Anglicky jsem jim vysvětlil, že se otráví, a pečlivě jim vybral druhy, které si mohou nechat, hlavně masáky (*Amanita rubescens*) a babky (*Xerocomus chrysenteron*). Srdečně poděkovali a odploužili se dál do lesa. Duhové hříby, které jsem je přinutil vyhodit, jsem pak posbíral pro sebe.

Emilie získala novou klientelu. Druhý týden jsem si vydělal na velké auto a se srdcem prostým sentimentu prodal fiata. Teď jsem měl svůj

první milion v životě, ve čtyřiceti letech bylo na čase. Ale měl jsem dostatek soudnosti, abych zůstal nenápadný. Nezaparkoval jsem před panelákem černý mercedes, na který bych měl chuť, ale šedé mondeo.

* * *

Na oslavu nového auta jsem k sobě pozval Kristinu. Váhavě přijala. Připravil jsem dušené telecí na liškách a hříbech, byl tam i kousek paquiňáka. Ale oznámila mi, že houby nemá ráda a sní je, jen pokud je to absolutně nutné. Řekl jsem, že je to absolutně dobré, takže by si měla dát, ale chtěla jen maso bez šťávy, se suchou rýží. Nenaléhal jsem. Zeptal jsem se jí, jak se jí líbilo v Řecku, a ona přiznala, že tam vůbec nebyla a řekla to jen proto, že mě už nechtěla vidět. Podivil jsem se, že žárlí na někoho, jako jsem já. Pokrčila rameny – nikoho jiného nemá. Předložil jsem jí moučník – závin z letních jablek. Do něj jsem ve formě nasušeného prášku propašoval spolu s aromatickou skořicí jeden *arcanus*, který původně nebyl větší než poslední článek mého ukazováku.

Bavil jsem se s Kristinou o jejím studiu, rozhovor vázl, otázka – odpověď – mlčení. Zdálo se, že houba s ní vůbec nic nedělá, její nálada se viditelně zhoršovala s každou vypitou sklenicí růžového vína. Chtěla odejít před desátou, má někde brigádu a ráno musí vstávat. Odskočila si na záchod a pak do koupelny, byla tam dlouho. Zaklepal jsem, jestli jí není blbě. Neodpovídala.

Uběhla další čtvrt hodina a z koupelny se ozvalo zasténání. Zkusil jsem, jestli jsou dveře zamčené; nebyly. Kristina stála před zrcadlem jenom v kalhotkách, prsa si držela dlaněmi, jako by se bála, že někam zmizí, a zírala na svůj prozářený obličej. Oči měla jasné a rozšířené, ale zdály se mi příliš suché. Přistoupil jsem k ní zezadu, natočil hlavu k sobě a obě je olízl. Nechala je otevřené a zůstala přes noc.

Tentokrát jsme jeden na druhého udělali dojem, který se tak snadno zapomenout nedá.

* * *

Myslel jsem na to, když jsem zajel za Emilií a ona asi poznala, že jsem byl s někým jiným. Každopádně nebyla ve své kůži. Dlouho hleděla z okna. Pak před ně postavila krejčovskou pannu a začala s přehnanou veselostí vyjmenovávat nové klienty. Jako by to říkala ne mně, ale jí. Některá jména mi byla povědomá. Najednou se zadrhla a přestala mluvit, ruce složené na prsou a pohled upřený na tu pannu. Začal jsem se nudit. Vypil jsem dvě skleničky vína a pořád jsme mlčeli. Probral jsem její diskotéku a dle očekávání našel přes deset nahrávek s Elinou Sarkanou – operní árie, kompilace, recitály. Jednu placku jsem vybral a pustil Berliozovy písně *Les nuits d'été*; věděl jsem o nich jen to, že to jsou zhudebněné verše Théophila Gautiera. Začal jsem skladbou *L'Absence*, poslouchal Sarkanin neochvějný hlas v křesle a dumal nad tím, co je Emilie vlastně zač. Po letech citového úhoru a trapných známostí tu byl někdo, o koho možná stojím, ale zároveň jsem si uvědomoval, jak mi proklouzává mezi prsty a nepřestává mě překvapovat – a to spíš nepříjemně.

Možná to právě tak chtěla. Ten den se mnou už neztratila ani slovo, na hudbu nijak nereagovala. Jenom ten pohled na bezhlavou pannu na dřevěné noze. Po poslední skladbě jsem odešel.

Napříště se o tom dni nezmínila, pouštěla mi další Sarkany a další smutné Berlioze, především *La Damnation de Faust*, a po většinu toho požehnaného času jsme se milovali, nebo tak mi to alespoň připadalo. Byli jsme rádi spolu, rádi v tom vzácném spojení, sytili se jím. Podle všeho neměla moc přátel, vlastně žádné, podobně jako já. Na svou krejčovskou pannu, podobě jako já na literární hrdiny, které jsem si nikdy netroufl napsat, věšela roztodivné převleky a dvakrát ji nechala zcela nahou. Začínal jsem mít pocit, že se děje něco neopakovatelného, možná život sám, konečně. A že to nemůže trvat dlouho. Od Berlioze přešla k Astrud Gilberto, hlavně albu *Finest Hour*. Skladby *Tristeza* nebo *Manhã de Carnaval* přehrála třeba i pětkrát za sebou. Uměla mě hudbou zhypnotizovat a já se ochotně nechával, ale dělala to nejspíš proto, aby chom si nemuseli povídat. Občas jsem se z ní snažil dostat nějakou

vzpomínku, zážitek, který by mi o ní něco prozradil. Ale dotazy na minulost ji dráždily, a to čím dál víc.

Ještě jednou se to mezi námi zadrhlo, byl suchý srpnový den a žádná houbová žeň se nekonala. Popíjel jsem na pohovce a díval se, jak si Emilie žehlí halenky. Měla jich aspoň dvacet. Byla nahá, až na černé kalhotky s průhlednými proužky, a já lenivě sledoval, jak se jí nad svištící žehličkou pohupují prsa.

Všimla si toho – ostatně nahé žehlení se patrně provádí právě pro mužské oko a s úsměvem poznamenala, že vypadám jako dítě, co pozoruje svou matku. Tím mi to pokazila. Řekl jsem, že je úplně vedle, a ona mě požádala, abych se raději díval z okna. Tam stála krejčovská panna. Zavolala mi Kristina a já nechal mobil vyzvánět. Emilie jen pozvedla obočí.

* * *

Od té doby jsme se nevidali tak často. Hub v lese neubývalo a my si zavdávali u stolu i v posteli, ale bylo jasné, že její touha být se mnou ochabuje nebo jí něco překáží. Zkusil jsem se vrátit ke své nezávislé samotě, uklidnit se, vrátit si do života staromládenecký řád. Ale proudila mnou arkanická energie a dávala hodně, jenom klid ne. Lehce jsem snídal, hodinu dvě pročetl žebříčky knižních bestsellerů v Anglii a Americe, abych měl co navrhnout na měsíční redakční radě, pak jsem začal být neposedný, a tak jsem šel běhat podél řeky, potom se osprchoval, zkontroloval v zrcadle, jestli opravdu pořád vypadám na třicet, ne, možná dokonce na osmadvacet, jenom to nepřehnat, a nakonec odjel svým zbytečně silným, zbytečně velkým autem do práce.

V noci na středu přišla bouřka a přivanula vydatný déšť. V pátek jsem vyrazil na houby. V táhlém stoupání za benzínkou jsem přidržel pedál u podlahy déle než obvykle a po chvíli ručička rychloměru přelétla dvoustovku a zaváhala až u dvě stě deseti. Automobil se choval jako stoik, zato krajina letěla ku Praze a spolu s ní ostatní vozy na dálnici, jenom o něco pomaleji, a když jsem je v té šílené rychlosti předjížděl, připadalo mi, že couvají.

Dohnal jsem blikající sanitku, jela v levém pruhu tak sto šedesátkou a nemínila uhýbat. Uvolnil jsem se a nechal vůz dusat v závěsu. Ta sanitka byla mé štěstí, poněvadž jsem měl na tachometru sto padesát sedm kilometrů v hodině, a tehdy mě zaměřil stříbrný passat bez označení, který jsme právě předjeli. Nalepil se mi na kufr a téměř přátelsky zamrkal modrými světýlky ukrytými za mřížkou chladiče. Přesunul jsem se do odstavného pruhu, ale on mě předjel a vedl mě až na výpavku. Policajti byli chápaví, ano, je to nový stroj a ten se musí pořádně prohnat, bude to dva a půl tisíce korun a dva trestné body, s tím nic nenadělají. Peníze jsem měl s sebou právě pro tuhle příležitost a děkoval sanitákovi, že mě zdržel. Policajti mě poučili, že kdybych jel jenom o tři kilometry v hodině rychleji a do roka to zopakoval, vzali by mi na pár měsíců řidičák, a to „podle § 22 zákona číslo 200/1990 Sbírky, ve znění zákona číslo 411/2005 Sbírky a zákona číslo 226/2006 Sbírky“ a já nevím čeho ještě. Řekl jsem, že to zákonodárci beztak brzy zase změní, a policista pokrčil rameny: „Ale teď to platí.“ Pak se mě ještě zeptali, kam tak pospíchám, a já po pravdě odpověděl, že na houby. S kamenným ksichtem stíhač odpověděl, že to je jasné, na houby se přece musí fičet nepovolenou rychlostí. Patřilo mi to. Pak mi dali fouknout do alkometru, test byl negativní, ale i kuriózně záporný: na digitálním displeji se ukázala hodnota oznamující minus nula celá dvě promile. Hleděli na to jako opáření a dali mi fouknout ještě jednou. Minus nula celá čtyři. Přinesli jiný tester, já do něj foukl a displej ohlásil minus nula celá tři.

„Je to dobré, už si to sedá,“ přikývl jsem, jako bych věděl, o co jde. Bylo mi trapné, že jsem je uvedl do rozpaků.

Jeden se zeptal, jestli jsem nepožil jinou omamnou látku, třeba marihuanu, ale druhý mi řekl, že můžu jet.

Když jsem se celý rozklepaný vrátil do kabiny, projelo kolem modré punto a malý spratek za zadním okénkem zvedl prostředník.

Cestou klesu jsem si namísto pokání utvářel osobní desatero: 1. opravdu si nekoupíš mercedes, beztak bys musel jezdit pomalu a pořád ještě bydlíš v paneláku; 2. nekoupíš si ferrari ani lamborghini,

neboť si nemusíš nic dokazovat; 3. nekoupíš si vilu za Prahou, sejmul by tě berňák; 4. zůstaneš nenápadný, stejně ti nic jiného nezbyvá; 5. budeš svého bohatství užívat střídmě; 5. Paquinův hřib si budeš ordinovat jako lék; 6. budeš před každým předstírat, hlavně před Emilií, Smolou a McRoupolosem, že té houby nemáš plnou chladničku i mrazák, že si ji nesušíš na pekáčích i na novinách pod okny a že si ji nemeleš na prášek a necpeš ho do sklenic od okurek; 7. nebudeš chtít vypadat na osmnáct; 8. nebudeš chtít sbalit každou hezkou holku, stejně to neumíš; 9. najdeš si přátele a zkusíš žít normálně; 10. najdeš si ženu a zplodíš s ní dítě, vždyť je ti koneckonců čtyřicet, houba nehouba.

A za 11.: budeš jezdit pomalu.

* * *

Ještě téhož dne si do redakce přijel McRoupolos pro houby, nic jsem si nenechal, neměl jsem to kam dávat. Na sobě měl své drahé sako, černé vlasy se mu leskly brilantinou, ale obvyklé blazeované sebevědomí z něj zrovna nečišelo. Přinesl si papundeklový kufr s otvory pro větrání. Zavřel za sebou a sháněl se po klíči, ten jsem neměl. Postavil se k oknu a zapálil si. Po celou dobu si z očí nesundal černé brýle. Předvedl jsem mu houby, byly světlejší než dřív, nasbírané ve vlhké tmavé roklí, od hradu vzdálené dobré dva kilometry. Odpočítal bankovky a nechal je na stole, houby naskládal do kufru. Od svého příchodu nepromluvil slovo. Zeptal jsem se, jestli se něco děje, a on řekl, ať mu podám svůj mobil. V dobré víře jsem mu vyhověl. Hodil ho na zem a dupl na něj. Napráhl jsem se k pořádné facce, ale on úder hravě vykryl předloktím a nějakým minimalistickým chvatem mě složil na zem. Když jsem se sbíral na nohy, sliboval jsem, že ho zabiju. On zatím vytáhl z kapsy jiný telefon a podával mi ho. Byl stejný jako ten, co mi rozbil.

„Někdo se na nás napojil?“ zeptal jsem se. „Stačilo vyměnit SIMku.“

„Kdo měl tvůj mobil v ruce?“

„Nikdo.“

„Jezdíš k Emilii, ne?“

„Jo.“

„A mohl se dostat do ruky jí?“

„Kromě jiných věcí.“

Sklonil se k rozšlapanému telefonu, rozebírat ho nemusel.

„Tam se žádná štěnice nevejde,“ řekl jsem.

„To by ses divil,“ odpověděl, ale zřejmě nic nenašel. „Dneska někdo v lese byl. Umí hledat jako ty. Pokud vím, odnesl si toho fůru.“

„No a? Hub je přece dost.“

„To je relativní, Gregore. Já rozjíždím firmu a opravdu by se mi příliš nehodilo, kdyby se hned na počátku zhroutil trh.“

„Bojíš se dumpingu?“

„Tak jako každý, kdo má co prodat.“

„Fakt nevím, kdo mě mohl sledovat. Zastavila mě policejní hlídka –“

„Policajti?“ řekl tiše. „Kurva, Gregore, to nemyslíš vážně.“

„Dostal jsem pokutu za rychlost.“

„Museli ti napíchnout auto.“

„Ale nesmysl.“

Pokrčil rameny. „Možná. Ale policie o houbě ví, dokonce dělali nějaké testy.“

„To se jim mohlo těžko vyplatit – podle toho, co říkal Smola.“

„Nemůžou nás stíhat za držení ani prodávání drog, ale můžou nás sledovat a buzerovat za něco jiného.“

„Nezdaněný výdělek? Neexistující účetnictví?“

„Účetnictví mám pod kontrolou. SIMkartu si na každý pád ponechej jen týden, a pokud by sis chtěl udělat radost a koupit si pár telefonů navíc a používat je na střídačku, bude to dobrá investice. Kdybys měl pocit, že tě někdo sleduje, okamžitě mi dej vědět.“

Odešel. Klesl jsem do židle a dlouho zíral na vypnutý monitor počítače. Po dvou káfcích jsem se začal věnovat práci, úmorné úpravě špatného překladu špatného amerického autora – což je ta nejhorší varianta. Do večera se mi podařilo uredigovat pět stránek, aby se překlad dal číst. Celou dobu jsem myslel na to, že mi možná právě v téhle chvíli nějaké zakuklené komando přehazuje byt vzhůru nohama.

Abych si odpočinul, začal jsem třídit nevyžádané rukopisy a do další kávy si rozpustil špetku arkanického prášku. S novou energií jsem přes e-mail odpovídal začínajícím spisovatelkám, které chtěly vydat svou prvotinu v našem nakladatelství. Jedna psala o patnáctiletých upírech, co vysávají krev svých rodičů, druhá splétala příběhy o světě, kde ženy válčí proti skřetům (muži tam neexistovali), a třetí vlastně nepsala nic, jenom nabízela své náměty a synopse filmových scénářů; chtěla vědět, kolik bychom jí za to zaplatili. Odmítl jsem i jednoho osmdesátiletého debutanta, který na čtyřech stech strojem psaných stranách zažloutlého papíru líčil milostné eskapády penzistů žijících v jednom starobinci.

Ani další dávka houbového prášku mi nedokázala zvednout náladu. Potřeboval jsem Emilii, zavolať jí a ona souhlasila, abych přijel. Ale mám se připravit na překvapení.

To překvapení nemohlo být větší. Tuto noc jsem začal Paquinův hřib nenávidět; jak mi Emilii dal, tak mi ji zase vzal, a už vůbec mi nedovolil něco pochopit.

Odted' jsem jí už tímto jménem těžko mohl říkat. Nechtěla to a jako Emilie už beztak nevypadala. Když jsem zazvonil, nepřišla mi otevřít drobná tmavovláska s pružným tělem a nohama jako čepele nůžek, ale vysoká dívka s vysokým čelem, podlouhlou tváří, zelenomodrýma očima a světlými vlasy do drdolu. Jako by ten úzký vchod beze zbytku vyplňovala, v zelených šatech dlouhých až na zem a stažených pod nádry zlatou stužkou budila dojem podzemní bohyně, střežící vstup do zásvětí.

O krok jsem ustoupil, abych si ji lépe prohlédl – abych ji vůbec pobral do zorného pole, najednou tak omezeného, nedostačujícího a nehodného zářivé nádhery téhle nevyzpytatelné entity, která na sebe z rozmaru, pro legraci, anebo aby mě vyzkoušela, vzala podobu operní divy jménem Elina Sarkana.

Zasmála se, byl to sice Emiliin smích, ale posazený výš, až někam do nosu. Její hlas, teď zastřenější a s nosovým názvukem, řekl: „Tak pojď dál a netvař se, že jsi jednou nohou na útěku. I já si na sebe musím zvyknout.“

„Emilie...”

„Chtěl jsi říct Elino.”

„Zbláznila ses.”

„Nikoli poprvé.”

Natáhl jsem ruku a dotkl se její líce. Byla teplá a živá, ale úplně cizí. Čekal jsem, že za zády této ženy uvidím Emilii, která na mě právě mluvila, zatímco tahle žena jen pohybovala rty.

Ale tahle žena dodala tím známým, a přece pozměněným hlasem: „Spoléhám na tebe, že mi s tím pomůžeš. Chovej se, jako bych takováhle byla odjakživa.”

Po svém způsobu – chci říci po způsobu Emilie – mě ta nadživotní valkýra vzala za ruku a vtáhla do bytu.

Ve vzduchu se vznášel silný pach Paquinova hříbu a vůně tabáku. O skleněnou dózu na stolku se opírala drobná kouřící dýmka. Vedle ležel otevřený balíček tabáku Dunhill a dva talířky: na jednom se vršila hromádka sušených hub, na druhém nevábne vypadající směs nadržené houby a tabákových vláken.

Emilie-Elina mi dýmku podala a já jsem z ní opatrně vdechl, ale už netáhla, a tak mi hostitelka připálila stolním zapalovačem značky Ronson, s kulatým pouzdem z jadeitu a zlatým kováním.

Posadila se proti mně. Byla to ona. Ta pěvkyně z fotografií na ceděčku. Mluvila česky.

„Co si tím dokazuješ, Emilie?”

„Nic. Takové věci se prostě dějí. Cítíš ten houbový tabák? Je to ve vzduchu. Vůně změny.”

„Proč mám ale pocit, že cítím smrt?”

„Protože nemáš fantazii.”

„Právě že mám. Bereme jako samozřejmost, že se někdo stane někým jiným. Jen z plezíru. Kam to může vést?”

„Já ti nerozumím,” narovнала se blondýna a založila si ruce na prsou, až zlatý kroužek poskočil a zapadl jí za zápěstí. „Vezmi si třeba internet,” potáhl jsem teď ještě důkladněji a zabrzdil kouř někde mezi hrtanem a průduškami. „Anebo chytré mobily, ne, mobilní telefony vůbec,

anebo sebevražedné teroristy vraždící lidi, co nemají nic společného s politikou, kterou ti teroristi chtějí zničit. Kdyby mě v mých dvaceti někdo přesvědčil, že se tohohle ve čtyřiceti dožiju, skočil bych z Nuseláku.“

„Ale proč? Mobily snad tak špatné nejsou. A internet...”

„Já vím. Ale vadí mi, že to bereme jako naprostou samozřejmost a dokonce se bez toho neobejdeme. Dokonalá trojrozměrná animace – dá se ještě oželeť? Možná ještě ano, ale myčka na nádobí těžko.“

„Nechápu, kam tím míříš.“

„K houbě zhoubě,“ zasmál jsem se a pojal podezření, že v dýmce není jen paquiňák smíchaný s tabákem. „Je tady s námi. Není to výsledek žádné evoluce ani jakékoli revoluce –“

„Jak to můžeš vědět?“ skočila mi do řeči.

„Nemůžu. Ale vidím, že to jde všechno do kopru.“

„Ty mě tou svojí náladou ještě nakazíš, Gregore. Že já jsem tě sem zvala.“

„Mladý a krásný bude teď každý, Emilie. Elino. A každá ženská se může stát Elinou. Anebo Marilyn Monroe. A některé Marilyn budou důležitější než ty původní. A já se na to nechci dívat.“

„Ale miláčku,“ sklonila se ke mně a já nahlédl do podkovovitého výstřihu, „s tím se nedá nic dělat. Buď to odmítneš, nebo přijmeš. Jenomže ty bys chtěl jenom něco z obojího, co? Vlažnost je tvá vlastnost a to je hnusné. Zamysli se nad tím a rozhodni se pro jednu možnost. Ale pokud se rozhodneš pro odmítnutí, odjed' někam daleko a zapomeň na houbu, na McRoupolose i na mě.“ Políbila mě na čelo studenými rty.

Chytl jsem ji nad loktem, stáhl ji na pohovku a v jednom prudkém, jakoby tanečním pohybu zároveň vstal, otočil se a klekl jí levým kolenem na hrud', až lapla po dechu.

„Ale já to nechci přijmout a nechci to ani odmítnout. Já jenom chci, aby to neexistovalo.“

„Tak pro to něco dělej. Máš přece mocného pomocníka.“ Stočila zrak k dýmce.

„Houba potlačující houbu? To by ta věc zničila sama sebe.“

„Ona dokáže všechno.“

„Právě že ne. Účinky pominou.“

„Zkus ji. Ale já stejně nevím, proč ti tak vadí.“

„Protože mi vzala Emilii.“

„Mně toho vzala...“

„Vidíš. Jen bere.“

„Mohl bys mě pustit?“

Pustil jsem ji a šel se napít z první otevřené láhve, kterou jsem našel v baru. Byla to nějaká brandy.

Začala zpívat, pokojem se rozléhal skvostný nosový hlas Eliny Sarkany ztracený v árii stejně milostné jako zádušní.

*Tarde, uma nuvem rósea lenta e transparente,
sobre o espaço sonhadora e bela!
Surge non infinito a lua docemente,
enfeitando a tarde, qual meiga donzela
que se apresta e a linda sonhadoramente,
em anseios d'alma para ficar bela,
grita ao céu e à terra toda a Natureza!
Cala a passarada aos seus tristes queixumes,
e reflete o mar toda a sua riqueza...
suave a luz da lua desperta agora
a cruel saudade que ri e chora!*

Mlčel jsem, prostoupený a znehybnělý hudbou.

„Víš, o čem to bylo? O večeru, jako je tehle. Je večer a po ospalém krásném nebi pluje narůžovělý průzračný mrak. A tu do své nekonečnosti opět vchází luna, aby vzdala hold večeru jako panna, která se v toužebných přípravách zkrášluje, chce být připravená a přitom povolává nebesa, zemi a celou přírodu, aby jí byly nápomocny. Když luna takhle zpívá, ptáci raději utichají a probouzí se moře, aby na své hladině odrazilo veškerou krásu, k níž se rozsvěcuje, zatímco z hlasu jí zaznívá bolest i smích mučivé touhy.“

„Už to nikdy nezpívej.“

Stála u okna vedle krejčovské panny a omotávala si kolem prstu krajkovou záclonu.

„Budu zpívat, smíř se s tím, nebo odejdi. S tímhle hlasem a touhle vizáží mě vezmou všude, budu si moct vybírat. Státní opera, městská opera, možná mě angažujou ve Vídni nebo v Madridu. Mám talent na jazyky, nemyslíš?“

„Ty nemyslíš. Opravdu jsi šílená.“

„Jen beru, co mi život dává. Ty všechno odmítáš, a ještě ke všemu nedůsledně.“

„Až houba dojde, zase ten hlas ztratíš.“

„Dělám si zásoby. Už teď toho mám na dva roky dopředu. Neříkej mi, že sis nic nenasyslil.“

Uhnul jsem pohledem a ona se zasmála.

„Budu teď hodně cestovat, Gregore. Ráda bych, abys mi dával pozor na zásoby, dokud hříby porostou, abys je taky doplňoval. Uděláš to pro mě?“

„Ano.“

„Děkuju. Tady máš klíče od bytu.“ Podala mi několik železek na kroužku. „Umíš si pamatovat čísla?“

„Ne.“

„Tahle jsou jednoduchá: kód je jedna pět jedna devět.“

„To si nebudu pamatovat.“

„Zopakuj to.“

„Jedna pět jedna devět.“

„Tak vidíš. Já zítra odjedu.“

„Chci jet s tebou.“

„Ne, musím být volná. Jsem operní diva, přece. Ty si samozřejmě taky dělej, co chceš.“

„Ještě minule ti vadilo, že jsem byl s Kristinou.“

„Poprosila jsem houbu, aby mě zbavila žárlivosti.“

„To přece nejde.“

„Ale ano.“

„Kam odjíždíš?“

„Chci si splnit jeden sen, ale možná se nebudu moct hned vrátit. Kdyby to opravdu nešlo, musíš pro mě aspoň část zásob zachránit. Pokud bych se nevrátila vůbec, všechno je to tvoje.“

„Vždyť jsi mi za to zaplatila.“

„Vidíš, jak tě mám ráda.“

„Kdybys mě měla ráda, nedávala bys mi volnost.“

„Pleteš si lásku s majetnictvím.“

„Jinak to neumím. Je to můj způsob lásky.“

„Dej si houbu, zlato.“

Nemělo smysl se s ní přít. Možná kdybych jí to zkusil vymluvit před tou proměnou... Ale neměl jsem k tomu příležitost, vynechala mě a ani tak by to nejspíš nebylo k ničemu.

Vzal jsem si klíče, ale neodpustil si poznámku: „Kdyby se Emilie Prusová někdy chtěla vrátit, byl bych první, kdo by ji vítal.“

Podráždilo ji to. „Emilie Prusová se nevrátí, ani všechny ty staré ženské před ní. Zapomeň.“

Sáhla do stolu, vyndala štos starých fotografií a jednu mi podala. Byla barevná, ale vybledlá. Na Staroměstském náměstí stál pár mladých lidí. Muž s hranatými brýlemi, vlnitými vlasy a hustým knírem, kalhoty a sako do zvonu, v klopě karafiát. Vedle něj, nebo spíš trochu za ním, asi dvacetiletá dívka s dlouhýma nohama, v krátkých strakatých šatech, vzorovaných barevnými kosočtverci. Velké tmavé oči, výrazný nos a vystouplé horní zuby, trochu předkus. Jako by tu tvář schovávala za mužovo rameno.

Oči jsem znal. Patřily Emilii.

Fotku jsem jí vrátil. „Mě už nic nepřekvapí.“ Lhal jsem. Snímek byl pořízen v sedmdesátých letech. Houba byla poprvé nalezena v šestaosmdesátém. Napadaly mě podoby Emilie z roku osmdesát devět. Devadesát tři. Dva tisíce jedna. Pomalu mi docházelo, že tehdy nejspíš žádná Emilie Prusová neexistovala. Jen její předchozí inkarnace.

* * *

Začalo pravé srpnové sucho, většina hub přestala růst po dvou týdnech od posledního deště a ani *arcanus* nebyl výjimkou. Pracoval jsem po večerech, dny jsem trávil na koupalištích daleko od Prahy. Pak jsem o svůj letní klid přišel.

Četl jsem si ve stínu kaštanů mšenského koupaliště, starých městských lázní, kde vládne prvorepubliková pohoda a prázdninové bezčasí. Na zelených trávnicích se strakatily ručníky a deky, děti si nosily limonády a zmrzliny z artdekové restaurace, do tyrkysového bazénu prýštila voda z dvou vodotrysků tvarovaných jako červenobílé pagody.

Onu pohodu mi pokazil známý hlas, když řekl: „Á, tady jste. Našel jsem si vás po čuchu.“

Vzhlédl jsem přes okraj knížky, stál tam Smola. Byl mladý. Černé dikobrazí vlasy mu plihly, právě vylezl z bazénu. Vypínal oholenou hrud', předváděl svaly. Vypadal jako atlet, který teprve před nedávnem ukončil sportovní kariéru.

„Jaká je voda?“ zeptal jsem se.

„Příšerně studená, potoční, ale skoro bez chemie. Měl byste ji vyzkoušet.“

„Možná na vás dám. Na shledanou.“

„Počkejte, chtěl jsem –“

„Já vám nic neprodám, pane docente. *Arcanus* neroste. Musíte za McRoupolosem.“

„Já tu s někým jsem. Jistě vás to potěší.“

Z bazénu vyšplhala štíhlá dívka a šla k nám. Kristina. Mládí měla i dřív, ale Paquinův hřib ho ještě umocnil, hádal bych jí čerstvých osmnáct. Podobu si uchovala, ale to, co se jí dřív nedostávalo nebo někde přechuchovalo, se srovnalo, vyhladilo, zakulatilo. Kostnatost udělala malý krůček a byla z ní štíhlost, na pleti bych marně hledal pupínek. Díval jsem se na vycházející hvězdu modelingu, o níž by se asi řeklo, že je zajímavá. Ale s délkou nohou to přehnal. Otáčeli se za ní všichni muži. Bílé jednoduché plavky ve slunci zářily jako lodní plachta.

Přidali se k ní dva seversky vypadající mladíci, každý z jedné strany jako tělesná stráž. Oba měli na uších malá sluchátka a na plavkách zavěšený iPod. Bang a Olufsen, napadlo mě jméno pro ty blondáky.

Civěli na mě, já na ně, mlčení už bylo trapné. „Jak se tak na vás dívám, vy dva určitě posloucháte ABBU,“ prohodil jsem.

Bang mě slyšel i přes sluchátka na uších. „Röyksopp. Kolik chcete za gram houby? Nabízím dva tisíce a chci toho co nejvíc.“

Koukl jsem na Olufsena, jestli třeba něco nepříhoda, ale stál se založenýma rukama, jako by vyčkával. Modelka Kristina se otočila k Bangovi a zvýšeným hlasem se zeptala: „Dva tisíce? To se teď platí za kokain, ne?“ Rozhlédl se, jestli ji někdo neslyšel, a sundal si sluchátka na krk. „Gregor nám udělá cenu, vid', Gregore?“ pokračovala Kristina.

„S tímhle jsi chodila?“ ohrnul Bang ret a už to vypadalo, že si odplivne. Smola, který doted' stál asi pět metrů za ní, se posadil do trávy a zkrřížil nohy. Očima sjížděl Kristinu od hlavy k patám a nejdéle ulpíval uprostřed.

„Jaký máte výhled, pane docente?“ otázal jsem se. Blondáci se po něm ohlédlí a on se rychle podíval jinam.

„Tak prodáte, nebo ne?“ ozval se Olufsen.

„Už jsem to říkal tadyhle vašemu kamarádovi – je sucho, a já stejně už odběratele mám, tak zajděte za ním.“

„Podle předpovědi má v září pršet.“

„Do září je daleko, zatím se dá leda čekat.“

„Koukni, já nutně potřebuju něco pro sebe a pro kluky,“ řekla Kristina, „a možná špetku tady pro vědátora, když zbude. Aspoň na čtrnáct dní. S Konstantinem to vypadá na jakous takous spolupráci, ale zatím nám nechce nic prodat.“

„Prodává jenom VIPkám a rozjíždí byznys,“ dodal Olufsen. Z těch dvou apolonů byl ten sympatičtější.

Bang po něm loupl okem. „Já nemůžu uvěřit tomu, že se tady něčeho doprošujeme.“ Vypadalo to na hádku.

„Gregore,“ dřepala si ke mně Kristina a studenou rukou mi sáhla na koleno, až mi naskočila husí kůže. Ucítíl jsem oříškovou vůni oleje na

opalování a bojoval s nutkáním čumět jí přímo do mezipsí. „Tady kluci ti nabídnou paušál, řekněme dvacet tisíc? A pojedeme pak s tebou a ty nám to prodáš. Ne hned, buď si tady, jak dlouho chceš, třeba do zavíračky.“

„Kolik jsi toho vzala, abys vypadala takhle?“ řekl jsem. „Může to být návykové.“

„To je moje věc.“

„To chodíš s oběma najednou?“ kývl jsem k těm svalnatým hochům.

„Máš něco proti?“

„Ne, ale jestli si s houbou zaflirtuješ znova, po těch dvou týdnech omládneš na dvanáct let a z tvých dvou frajerů budou dva pedofilové.“

Bang se pohnul a já k němu zvedl hlavu, což byla chyba. Jeho nárt mi tvrdě narazil do čelisti, hlava mi poskočila dozadu. Mohl kopnout i víc, dávkovat to uměl. Rty byly rozbité, čelist snad ne. Obě jedničky nahoře spolu s dvojkou vlevo se ohnuly dozadu a rudá bolest se mi oslnivým spárem naráz zaklesla do několika míst mozku najednou. A samozřejmě do rozbitých úst.

Ztratil jsem vědomí, a když se vrátilo, ležel jsem na boku a jazykem si do zakrvácené dlaně tlačil vyražené zuby. Z očí mi tekly slzy, z nosu hlen a z úst krev, dohromady to byla vlažná polívka a já v ní ležel levou polovinou obličeje. Kristina ještě pořád ječela na Banga a on jí krátce, vztekle odpovídal. Olufsen se bavil se Smolou a uklidňoval plavčíka, který je přišel vyhodit.

Skrz krev a sliny jsem procedil něco nerozluštitelného; nerozuměli tomu ani oni, ani já.

Bang přidřepł k mému batůžku a začal se v něm přehrabovat. Pokušil jsem ho odkopnout oběma nohama najednou, ale bolest se mi zapíchla za oči, takže jsem znehybněl. Přimotal se k nám Smola. „Musíme k němu domů. Odvezeme všechno, co má.“

To mám za to, že jsem se nad dědkem posledně ustrnul, pomyslel jsem si a chtěl ho poslat, kam patří, ale u úst se mi jen nafoukla červená bublina a praskla.

Co navrhl Smola, se docela dobře mohlo stát. Kdybych šel za plavčíkem, který nás podezíravě pozoroval ze své židle, zavolal by policii, a té jsem nic vysvětlovat nemínil.

Zašišlal jsem, že jim tedy něco prodám, dva tisíce za gram.

„Tisíc pět set,“ řekl Bang, patrně v domněnání, že mi svou surovostí nahnal strach.

Kristina mi podala kapesník, pomohla mi otřít tvář a navléknout šortky a tričko. Dívala se, jak pohřbívám své tři zuby do hlíny mezi stébly, a přeložila Bangovi, co jsem k tomu zašumloval: „Prý je to dračí setba.“ Nezdálo se, že by to na něho udělalo dojem.

Pak jsme se vydali k parkovišti. U plotu kolem dětského brouzdaliště jsem zahlédl známou tvář. Na kulaté modré dece seděl muž, proti němu dvě děti. Všichni tři seděli se zkříženýma nohama až u samého okraje, jeden od druhého ve stejné vzdálenosti – tvořili v tom modrém kruhu vrcholy rovnostranného trojúhelníka. Děti poslouchaly, co jim muž čte z knížky s ilustrovanou obálkou. Poznal jsem podle obrázku *Povídání o pejskovi a kočičce* od Josefa Čapka. Právě přestal číst. Hleděl na naši podivnou skupinku a moje dorasovaná ústa a pak překvapeně shlédl na knihu, již držel otevřenou na klíně.

Zdál se nevelký, trochu obtloustlý. Byl to týž člověk, kterého jsem potkával při běhání za Starými Bohnicemi, evidentně chtěl to sádlo vyběhat tak jako já, ale snažil se marně, protože neměl Paquinova pomocníka. Mávl jsem mu, odpověděl neslyšně, překvapeně, jako by nemohl uvěřit, že vidí, co vidí. Otáčel jsem se po něm a vrtalo mi hlavou, proč je tak povědomě divný. Bang mě popostrčil, ať nezdržuju.

Vlezli jsme do kabinek, já vedle Kristiny. Hledal jsem díрку po suku, ale nebylo to nutné, střední spára mezi prkny byla dostatečně široká. Opřel jsem čelo o dřevo a nahlédl do vedlejší kabinky. Kristina si právě srolovala bílou kůži plavek a vystoupila z nich, rovnoměrně opálená, jako by se celé odpoledne vystavovala slunci nahá. Byla tak krásná, až mi zatrnulo ve vykopnutých zubech.

Vytušila, že se podívám. Přitiskla oko na dva centimetry od mého a řekla: „Promiň za tu hrůzu, ale kluci jsou jinak fajn.“ Pak mi navrhla,

že někdo z nich to do Prahy za mě odřídí, stejně nebudu schopen udržet pozornost. Zkusil jsem jí olíznout zkrvaveným jazykem oko, ale štěrbina byla úzká. Řekl jsem, že své auto si zásadně řídím sám.

Myslím, že to na ni udělalo dojem. Otočila se ke mně zadkem a kalhotky si navlékala snad celou minutu.

Kluci parkovali nedaleko. Bang s Kristinou nastoupili do černého Porsche Cayenne, Olufsen se Smolou do stříbrného Jaguaru XF.

Celou cestu do Prahy jsem jel rychlostí řidičů, co si za volantem ponechávají svůj klobouk na hlavě. Držel jsem u úst papírový kapesník, který brzy nasákl krví, a jak jsem ho žmoulal v ruce, ušpinil jsem řadicí páku. Ani mě nenapadlo odbočit na dálnici, tam by mě pro změnu pokutovali za nedovolenou pomalost. Všecky kosti v hlavě mi lupaly modrou bolestí, přední mozek šlel bolestí červenou a v mozečku se rozlézala bolest zelená; jako jed mi kapala do míchy a cítil jsem ji až v kostrči. Za očními bulvami seděla bolest bílá a rytmicky na ně bubnovala. Pár metrů před autem prchal obdélník šedé mlhy a nechtěl se vyhnout. Unášel s sebou mé zpětné zrcátko jako rukojmí.

Policaři se vytarasili na silnici v poslední vsi před Mělníkem. Mě nechali projet, Banga taky, zastavili Olufsena, který z nudy kličkoval z jedné strany vozovky na druhou. Poslal jsem za sebe bezzubý škleb.

Před mým domem bylo poloprázdno, místo na zaparkování jsem si mohl vybírat. Řekl jsem jim, ať počkají, ale pak jsem si všiml tmavošedé octavie stojící u vedlejšího domu. Tři nehybné siluety uvnitř. Požádal jsem Kristinu, ať jde se mnou, tady jí nic prodávat nebudu.

V bytě jsem do sebe kopl sklenku koňaku, nalil si druhou, spolkl dva ibalginy a šel si omývat a vyplachovat ústa.

Vyhlédl jsem z okna. Octavia pořád stála před vedlejším domem, Bang se opíral o své porsche s mobilem u ucha.

„Co jsou ti tvoji árijci zač?“ zeptal jsem se směšným šišlotem.

„To nejsou žádní Asijci. Ten venku je Marcel a ten s jaguárem Richard. To by mě zajímalo, kde zůstal viset.“

„Čím se živí?“

„Dělají různé věci. Jsou taky poradci na ministerstvu, myslím. Mají kontakty na tisíce lidí, říkal Marcel. On má taky bezpečnostní firmu a dříve dělal závodně bojové sporty.“

„Richard na karatistu nevypadá.“

„Dřív dělal závodně střelbu.“

„Možná mu ti policajti našli v autě panzerfaust.“

„On má všechny ty zbraně legálně.“

Všechny ty zbraně...

„Co když příště Marcel zmlátí tebe?“

Zasmála se. „Ale oni se mnou dělají úplně jiné věci, Gregore. Já ti to natočím, chceš?“

„Tak jo.“

„Jsou o tolik lepší milenci než ty, jestli tě to zajímá. A navíc jsou dva. Nikdy by mě nenapadlo, že dva milenci jsou o jednoho celého milence víc než jeden.“

„Takhle jednoduché to je?“

„Představ si to.“

„A nejsou tři milenci o celé dva milence víc než jeden? A nejsou čtyři milenci –“

„Už bych raději šla.“

Odvážil jsem v kuchyni nasušenou houbu a vyměnil ji za peníze. Bylo jich žalostně málo.

„Ber to pro dnešek jako zálohu. Neboj, kluci tě nakonec vyplatí.“

Chytl jsem ji za ruku. „Proč mě najednou nenávidíš?“

Zabralo to, zvažněla. „Nikdo mě neurazil víc než ty,“ řekla tiše.

„Ale čím?“

„Dals přednost nějaké druhé.“

Díval jsem se z okna, jak jde k Bangovi a jak k nim současně míří tři muži, co právě vystoupili z šedé octavie. Jeden ukázal odznak. Na Banga to nezapůsobilo, sám se vytasil s nějakou plackou. A ti tři něco řekli, nastoupili do svého auta a odjeli.

Bolest se začala vracet. Vypil jsem další panáky, sáhl do zásob zmražených hub, porce v mikrotenovém sáčku se skládala z míchanice ho-

lubinek, hnědých hříbků a odkrojků z nohy hříbu Paquinova. Všechno jsem to osmažil na másle a cibuli a ochutil solí, pepřem a kmínem. Snědl jsem to ještě horké, hltal jsem to v kuchyni na stojáka a rozplýval se nad mandlovou chutí holubinek. Kousat se to ani moc nemuselo.

* * *

Ráno jsem se probudil s jistotou, že jako analgetikum paquiňák selhal. Horní čelist bolela ještě víc než večer, a když jsem telefonoval svému zubaři, mohl jsem sotva mluvit, jak byla ústa oteklá. Zubař mě poslal na pohotovost. Odseděl jsem si padesát minut v plné čekárně a pak klesl do zubařského křesla. Šly na mě mrákoty.

V ordinaci hrála hudba, nějaká nostalgicky zaměřená stanice vysílala Matadors, The Animals, Ramrods, Blondie, všechno velmi potíchu, melodie mě obestíraly jako akustičtí duchové z popminulosti. Do toho tiše cinkalo zubařské nádobičko a doktorovi hvízdalo v nose. Dvakrát mě napomenul, ať neusínám a otevřu si. Oči jsem držel zavřené, tak jako každý, komu se št'ourají v ústech.

Najednou se doktor prudce narovnal, až mu vrzlo v zádech.

„Jani,“ obrátil se na sestru, ale selhal mu hlas, takže druhá slabika byla jen takové plačtivé pípnutí. „Prosím tě, pojď se na něco podívat.“

Sestra si o mě opřela hrud' a zašilhala mi do úst.

„Vypláchněte si. Pořádně. Všechno to vyplivněte.“ Poslechl jsem, omluvil se, že jsem si nemohl pro samou bolest vyčistit zuby ani se oholit, a pak znova otevřel dokořán.

Dívali se oba, doktor opatrně ohmatával dásně. Ucítil jsem na jazyku krev.

„Ty vyražené zuby jste nepřinesl?“ zeptal se rozechvěle doktor a já zavrtěl hlavou. Pak mi konečně dovolili sklapnout, vypláchnout a vstát. Čelist mě bolela, jako by mi do ní natloukli hřebíky. Sestra mi podala dva prášky a sklenici vody.

Lékař usedl ke stolu, podrbl se za uchem, chvíli přemýšlel a nakonec řekl: „Je to velmi vzácné.“

„Ale co je vzácné?“ zahuhlal jsem. „Roztříštěná čelist?“

„Víte, já sám jsem něco takového po celou dobu praxe neviděl. Říkáte, že vám je vyrazili včera? Nemůžete se z nějakého důvodu plést?“

Mé uchechtnutí znělo jako vytí. S přivřenýma očima jsem usrkával studenou vodu a chladil si jí děravou dásně. Elektrické klávesy v rádiu nenápadně předehrávaly k *Child In Time*, sestra to znala, a tak preventivně ztlumila už tak téměř neslyšný zvuk.

Když jsem opět zaostřil zrak na lékaře, zjistil jsem, že má v ruce fotoaparát a trpělivě čeká, až budu schopen zapózovat. Zvedl jsem se a zamířil ke dveřím.

„Kam jdete?“ Sestra mi zastoupila cestu.

„Zkusím soukromou praxi. Tady mi asi nepomůžete.“

„Ale pane,“ vyskočil doktor od stolu. „To po vás snad tolik nechci, ne? Pár fotek pro lékařský časopis. Občas se to dělá.“

„Neměl byste dělat spíš otisk?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou a založil ruce na prsou. „Tady vás můžeme částečně zbavit bolesti a zamezit vzniku infekce, ale zbytek je stejně na vašem dentistovi.“

„Tak na co byste mě fotil?“

Doktor si sepnul ruce před obličejem, tvářil se ublíženě. „Nechtěl jsem fotit vás, ale vaše nové zuby.“

Posadil mě na židli a vysvětlil, že bolest, kterou tak trpím, není už ani tak od toho kopnutí a vyražení tří zubů, ale od toho, jak se mi na jejich místě prořezávají čelisti tři nové.

„Je to neuvěřitelné,“ koktal a hvízdal nosem, „ale za tu chvíli, co jsem vás prohlížel, se ty bílé zárodky zvětšily a protrhávaly si cestu ven. Hýbaly se! Popolezly o dva milimetry přímo před mýma očima. Víte, já si teď připadám jako porodník, co právě odrodil trojčata.“ Celý se rozklepal, začal jsem o něho mít strach. Z rádia ševalil David Bowie *Ashes To Ashes* a já si pokoušel zvyknout na to, že ve čtyřiceti letech mi už zas rostou zuby. Sestra někomu telefonovala, má se na mě okamžitě přijít kouknout. Zubař sáhl do zásuvky pro malou láhev becherovky a rychle se napil. Pak ji podal mně, ale hned si to rozmyslel. Moderátor v radio-přijímači právě ohlašoval bonus: Bowie nám zazpívá ještě jednou.

Zmátořil jsem se, vyskočil ze židle, sebral ze stolu kartičku pojišťovny a vyběhl z ordinace. Spolu se mnou se do čekárny prodrala i hudba *Thursday's Child*. Píseň mi strašila v hlavě celou cestu domů.

*Throw me tomorrow,
Now that I've really got a chance.*

Jazykem jsem osahával své tři nové zuby.

* * *

Druhý den jsem zavolał McRoupolosovi. Musel jsem mu říct, že houba umí věci, o kterých nejspíš nemá tušení. Pak jsem mu odvykládal příhodu s Kristinou a jejími hochy a její dohru u zubaře. McRoupolos mlčel, pak mi pogrataloval k novému chrupu a dodal, že jestli si myslím, že teď budu uzdravovat svět, ať s jeho pomocí nepočítám, a už vůbec nemám považovat arkanické účinky za samozřejmost – taky mi v ústech mohly vyrůst třeba kly nebo požeráky.

Ukončil jsem hovor a on ihned zavolał zpět.

„Emilie ti dala klíče od bytu, vid’?“

„Jak to víš?“

„To se dá přece čekat, že se pojistí pro případ, že ji houba změní příliš. Stalo se to už dřív, Gregore, zvykni si na to, že nejsi první ani poslední. Teď je někde v cizině a je možné, že se už nevrátí.“

„Jak to?“

„Je to jen možnost. Na každý pád musíme z bytu zachránit, co se dá. Než se tam vládnou policajti.“

Vybavil jsem si incident před panelákem, Banga a ten jeho průkaz, z něhož měli respekt. Ale měli by respekt z ní?

„Ale ona by tě k sobě asi nepustila. A určitě by se jí nelíbilo, kdyby ses jí přehraboval ve věcech.“

„Proč myslíš?“

„Nemá tě zrovna v lásce, jestli to chceš vědět.“

„A záleží na tom? Já tě taky zrovna nemusím vidět každý den, ale to neznamená, že si nemůžeme vypomáhat. Bude to výhodné pro oba.“

„Ale hlavně pro tebe, co?“

„Přece to tam nenecháme těm, kteří se tam vloupají po nás. To bys chtěl?“

„Třeba to zabaví policie.“

„Třeba. A to bys chtěl?“

„Ne.“

„Tak vidíš.“

„Dobrá, půjdu tam s tebou.“

„No sláva.“

„V kolik tam mám být?“

„Stavím se pro tebe.“

Přijel za hodinu. Předtím z okna a teď na ulici jsem se díval po šedé octavii, ale nebyla tam; ani jiné auto v sobě neskrývalo policisty v civilu.

Nastoupil jsem do passatu a McRoupolos si k řízení zapálil.

„Spal jsi s ní?“ zeptal jsem se.

Začal se smát a nevěřícně zavrtěl hlavou. Do očí za tmavými brýlemi jsem mu neviděl. „Ty ji fakt žereš, Gregore, dávej si na to pozor.“

„Tak spal, nebo ne?“

Přestal se smát. „Já nevím, co ti řekla ona, ale nebudu ti lhát – prošli jsme si takovou prudší fází, ale hodně krátkou a už je to dávno, nic důležitého. Teď jsme obchodní partneři, nebo spíš byli jsme, protože když mi začala před časem bájit o tom, že chce profesionálně zpívat v opeře, věděl jsem, že se spoluprací je konec.“

„Já už tam s tebou jít nechci.“

„Proč?“

Mlčel jsem.

„No co je ti?“

„Bájila ti o tom, že chce profesionálně zpívat v opeře.“

„To ti vadí?“

„Je to tak nepochopitelné? Pro tebe asi ano.“

„Neblázní. Nebyla to vůbec ta Emilie, jakou jsi znal. Jako by to byly dvě úplně jiné ženské.“

„Jak víš, že se nevrátí?“

„Mám takové tušení, že pár týdnů to s ní jde už jenom z kopce.“

„Hm. Asi tak od té doby, co poznala mě?“

„Vztahovačnost není na místě. Podívej, pak jí ty houby vrátím, jen nechci, aby přišly do rukou někomu dalšímu.“ McRoupolos zastavil před Emiliiným domem a vytáhl z kufru složené papírové tašky. Odemkl jsem domovní dveře, stoupali jsme k jejímu bytu. Když jsem odemkl všechny zámky, málem jsem otevřel, ale v poslední chvíli jsem se zarazil.

„Co je? Dělej, ať nás tu nikdo nevidí.“

„Je to přece zakódované.“

„Fakt? Hlavička. Jestli ti dala klíče, musela dát i kód alarmu.“

„Řekla mi ho,“ připustil jsem, „a byla si jistá, že ho nezapomenu.“

„Dobře, čekám.“

„Nejsem si jistý...“

„Tak si jistý buď, krucinál. Už kvůli ní.“

„Byla tam jednička... Určitě jednička. A asi i pětka. Hele, já ty dveře zase zamknu a půjdu si to promyslet ven.“

„Počkej!“ Zdálo se, že ho něco napadlo. „Už běží čas?“

„Cože?“

„Začne to teď zvonit?“

„Ne. Odpočítávalo by to asi půl minuty, dokud nevejdu dovnitř a nevytřukám kód do krabičky na zdi. Ale dřív bych musel pootevřít dveře – pak by to pípalo a čekalo na ten kód.“

„A kdyby nepřišel, spustil by se alarm někde v kanceláři bezpečnostní agentury.“

„Předpokládám, že jo. Většinou to tak funguje.“

„Takže máme čas?“ ujišťoval se McRoupolos a vypadal teď se svou pečlivě zastřiženou bradkou a ulíznutými vlasy jako kouzelník. Až na ty tašky.

„Pokud nikdo nepůjde po schodech a nezeptá se, co tu chceme, a my ho nebudeme muset zabít, protože viděl naše ksichty při loupeži, tak čas máme.“

„Budu hádat.“ Zavřel oči, poklepal si ukazovákem na spánek a řekl: „Devatenáct set padesát jedna.“

„Pane jo.“

„Je to to číslo?“

„Jedna devět pět jedna? Ne. Ale je blízko.“

„Moc jednoduché. Co takhle jedna pět devět jedna?“

„To asi ne. Nebo...“

„Tak ano, nebo ne?“

„Spíš ne.“

„Co devět pět jedna jedna? Jedna jedna pět devět?“

„Vůbec ne. Mimo.“

„Ale jednotlivé číslice mám správně?“

„Řekl bych, že jo. Ale to pořadí...“

„Počkej. Jedna pět jedna devět. To už zní líp, ne?“

Vzpomněl jsem si – tahle kombinace byla správná. Otevřel dveře, ozvalo se tiché pípání odpočítávacího. Došel k malému bílému boxu na zdi předsíně a vytukal na klávesnici 1-5-1-9. Pípání ustalo.

Pohyboval se po bytě s jistotou. Rozbaloval ty své tašky a větřil jako zvíře. Ve spíži si nabral ze sušeného, z mrazáku houby zmrzlé na kost. Nezabralo to víc než deset minut. Potom se rozhlédl, stále číchal ve vzduchu a nakonec poznamenal: „Emilie není ten typ ženské, co zavařuje. Ale takový Paquin nakyselo – to by bodlo.“ Svá slova doprovodil suchým smíchem.

„Vidím, že se tu vyznáš.“

„Jednou dvakrát jsem tady byl.“

„Kdy?“

„Před časem. Nech toho, Gregore, mezi ní a mnou to dávno skončilo. Ty si odtud nic neodneseš?“

„Ne.“

„Ani suvenýrek?“

Prohlédl si cédéčka válející se na zemi, na stolku i na komodě a pak mi jedno podal. Elina Sarkana: *Aria Cantilena*, vydaná firmou Deutsche Grammophon.

„Tohle si vezmu rád.“

„Vem si i něco užitečnějšího.“ Obešel mě a vyňal ze zásuvky příbor-níku Emiliin revolver. „Myslíš, že ho nechává nabitý?“ Než jsem stačil odpovědět, namířil na mě, natáhl a zmáčkl. Cvakla spoušť.

„Mohl z tebe být vrah,“ řekl jsem otřeseně.

„A hodili by to na ni.“ Otevřel druhou zásuvku, byly v ní zásoby mu-nice. Vyklepl z revolveru válec a jeden náboj do něj zastrčil. Pak stáhl z gauče vlněný přehoz, omotal si jím ruku i s revolverem, namířil na krejčovskou pannu a pak to bouchlo.

Pokojem se rozlehla napůl utlumená rána, panna odskočila, narazila do ostění okna, zakymácela se, ale zůstala stát. Slyšel jsem sám sebe, jak na něj řvu, ať toho okamžitě nechá a že na nás sousedi pošlou fyzly.

„Tady bydlí samí mafiáni,“ odpověděl klidně, odmotal přehoz, znova nabil a zbraň mi podal. „Pokud se treffiš, můžeš si ji nechat. Pokud se nebojíš vzít to do ruky. Je jednočinný, před ránou je třeba natáhnout.“

Byla to provokace a já ni skočil. Natáhl jsem bicí kladívko, obalil re-volver přehozem a zmáčkl spoušť.

Krejčovská panna zmizela. Zасыpaly nás kousky dřeva, plátna, filcu a cupaniny. Smotek přehozu začal hořet, zavřil jsem hlavní jako kved-lačkou, a když tkanina spadla na zem, zadupal jsem plamen a můj spo-lustřelec zatleskal.

„Proboha, co to bylo?“ vysoukal jsem ze sebe a sklesl na pohovku.

„Chlupatý náboj. Můj název, nikoli patent. Náboj předtím byl oby-čejný. Být tebou, vzal bych si oboje a do válce nabíjel na střídačku.“

„Ale k čemu mi budou? Já přece nechci nikoho rozstřílet na maděru.“

„Budeš se jenom bránit.“

„Taková situace nenastane.“

„Taky doufám. Ale je lepší být ve střehu.“

Ze zásuvky jsem si nabral po pěti škatulkách špičatých i „chlupatých“ nábojů a opatrně vše uložil do jedné z tašek. Prázdné nábojnice a smetené zbytky krejčovské panny jsem vyhodil do odpadkového koše.

„Můžeme jít?“ houkl na mě McRoupolos z předsíně, ale já si ho nevšímal. V koši byla kromě smetí bílá obálka s hlavičkou. Vytáhl jsem ji. *TicketRoll*, stálo na ní. „Dělej, Gregore. To jí chceš očichávat odpadky?“

Obálka byla prázdná. Upustil jsem ji zpátky do koše, zakódoval kabičku na zdi a za tichého pípání bezpečnostního zařízení opustil s druhým zlodějem byt.

Svou novou zbraň, podivně zděděnou po Emilii, jsem mohl použít hezky zčerstva. Jenomže jsem to nestihl. Jen jsme stoupli na chodník, McRoupolos vyhrkl „doprdele“ a dal se do běhu. Od Riegerových sadů k nám chvátili tři chlapi s nepříjemně vylepanými hlavami. Vběhli do silnice a jeden z nich s obdivuhodně samozřejmým gestem jedné ruky zastavil dodávku brzdicí tak prudce, že se karoserie nadzdvihla a potom křísila zadkem o asfalt.

Všichni tři strnuli uprostřed vozovky, necelou vteřinu od vlastní smrti nebo zmrzačení.

„To nemá cenu!“ křikl jsem za McRoupolosem. „Přijdou si pro nás jindy.“

Zpomalil a ohlédl se, přehodil si nabitě tašky do jedné ruky a volnou rukou sáhl do saka. „Slyšel jsi snad něco jako ‚stůj‘?“

Byli tři a na policajty opravdu nevypadali. Otřepali se a utíkali dál. Všem najednou zčernal ukazovák. Ten první namířil na McRoupolose, ale ten na něj namířil taky a ukazovák měl pro změnu stříbrný. Ošklivě to třeslo, už žádný zvuk šuntu jako nahoře v Emiliině bytě, ale praskavá rána a zvonění v uších poté.

Chlap metelil dál, ale když dorazil k bílé octavii parkující u chodníku, vůbec ji neoběhl, jak by za normálních okolností bylo logické a zdravé, ale plácl trupem na víko motoru a se zakloněnou hlavou vydal znepokojivě dětský sten.

Záviděl jsem jeho kumpánům, že se dokážou pohnout. Jeden vystřelil na McRoupolose, na nějž se hned nato sypalo ze zvýšeného přízemí

okno. Druhý namířil na chláпка v dodávce, ten zařadil zpátečku a obdivuhodnou rychlostí začal couvat. Bylo s podivem, jak rychle dokážou lidi reagovat, jenom mně to nešlo, stál jsem tam jako ovce smířená s řeznickou kudlou.

Dodávka narazila zadkem do troubící dodávky České pošty. Listonoše zazdil airbag a mně se odlepily podrážky od asfaltu a hnaly se za McRoupolosem. V činžácích se zabouchávala okna, a kdyby tam měli okenice, jistě by je zabouchli taky.

McRoupolos čekal za rohem a já do něj vrazil. Ukázal někam za mě a řekl, že se můžeme vrátit. Ohlédl jsem se na tu spoušť. Dva zdraví atentátníci si odváděli postřeleného a dva otřesení řidiči se soukali ze svých hranatých aut.

Přikrčení jako kluci při hře jsme se přemístili k passatu. Pak zařval šesti, možná i osmiválec a po chodníku a částečně i po trávníku objela nehodu velká limuzína, hádal jsem na Audi A8, ale hlavu zpoza nejbližší karoserie jsem nevystřčil, co kdyby náhodou poslali kulku na rozloučenou.

„Jsou pryč,“ mávl rukou McRoupolos a schoval pistoli. Passat stál pod místem incidentu, a tak jsme nastoupili a odjeli.

Podíval jsem se dozadu. Menšíci se pošťák klečel na jednom kolenu a právě sklápl mobilní telefon. Druhý muž se pokoušel zvednout z lehu do sedu, ale moc mu to nešlo; buď právě dostal nakládačku, nebo umělé dýchání.

„Co byli zač?“ zeptal jsem se.

„Nejspíš naši zákazníci,“ zasmál se McRoupolos a roztřesenou rukou si přidržel u cigarety autozapalovač. „Doslechli se, že *boletus* dochází. Chtěli si zajistit nášup.“

„Jak nás vystopovali?“ zeptal jsem se, ale odpověď jsem znal dřív, než si McRoupolos ukázal na nos. „A zabili by nás?“

Pokrčil rameny. „Možná to přece jen nebyli zákazníci.“

„A kdo teda?“

„Nevím.“ Chvilí mlčky kouřil a pak dodal: „Možná jen nájemná hovada. Někdo nás chtěl okrást, to je všechno.“

Ukázal na přihrádku, co jsem měl nad koleny, a já ji otevřel. Ležela tam kovová placatka.

„Chceš přijít o papíry?“

„Podej mi to. Právě jsem málem přišel o krk a ty možná taky, a budu se bát policajtskejších foukaček? Tak dělej.“

Poslechl jsem ho a odšrouboval víčko. Napil se a podal lahvičku mně. Takhle jsme si ji chvíli předávali. Byl v ní rum a chutnal jako živá voda sama.

„Aspoň je vidět, že už máme zákazníky v těch opravdu vlivných kruzích.“

Vyzval mě, abych řekl nějaké písmeno, a mě logicky napadlo G.

G bylo pro něj snadné. „Guerlin a Garnier a Guess a Gucci a Givenchy a tak dále. Těmhle velikánům vysušíme houbou rybník, uvidíš. Pokud budeš chtít vytvořit svůj vlastní parfém nebo kosmetickou řadu, uděláš to a já to prodám. Značka Gregor už příští rok zastíní všechno ostatní.“

„Jak to chceš dokázat?“

„To nech na mně. Jenom mi slib, že až zase začnou růst, budeš pracovat jenom pro mě.“

Pokrčil jsem rameny. Byl to obrovský plán. Chtěl kosmetické impérium a měl ho mít. Ale to, co jsem ke štěstí potřeboval já, z moci mé vlastní vůle od začátku fatálně unikalo. A tak nějak to nikde nebylo na prodej.

* * *

Ani tři policajti, ani tři gangsteři můj panelák nehlídali. Při pohledu do zrcadla ve výtahu jsem se sice sám sebe lekl, ale odhodláním dál s houbou co nejvíce šetřit to neotráslo. Dokud jsem nevstoupil do bytu a neucítil Paquinův hřib ze všech koutů. Svlékl jsem se, vlezl si do postele a přikryl hlavu polštářem. *Arcanus* tu sice nevoněl, ale dostal jsem hlad a zároveň chuť vylepšit si náladu i zdraví i věk, takže jsem po deseti minutách utíkal do kuchyně a schroupal svazek mrkví, zapil ho mlékem a zajedl jednou hřibovou křížalou.

Když jsem pak v ložnici zhasl, vycházela mi zpod nehtů slabá zelená záře.

Vstal jsem v poledne. Sedl jsem k počítači a naťukal heslo *TicketRoll*. Patřilo společnosti prodávající vstupenky na nejrůznější akce po celé republice i v zahraničí. Výstupů byly stovky. Do vyhledávacího obdélníčku jsem napsal Sarkana a zkusil štěstí.

Usmálo se, i když to bylo o fous. Elina Sarkana zpívala ještě téhož dne v drážďanském kostele Frauenkirche. V osm hodin večer.

Vklouzl jsem do vany a osprchoval se, vydrhl špiňárny předchozího dne, umyl si vlasy, vysušil si je, stříkl si do podpaží deodorant, oblékl bílou košili a vlněný oblek a vyčistil si polobotky. Zajel jsem s forem do myčky, nabral naftu a přikoupil balený sendvič a kolu.

Odpoledne jsem vyrazil na sever.

* * *

Stál jsem před staronovým kostelem přesně ve tři čtvrtě na osm. Když jsem tu byl naposled – muselo to být víc než dvacet let - nebyl tu kostel, ale černé monumentální trosky. Ted' tu stál dóm, od základu vystavěný podle originálu srovnaného se zemí při bombardování Drážďan. Kupodivu mi připadal malý, jako umně vytvarovaný dezert nebo nabubřelá stavbička s nejasným účelem a bombastickou kupolí, kterou si pro své kratochvíle nechal poblíž Labe postavit rozmařilý šlechtic. Replika původní hmoty byla dokonalá; replika ducha se nekonala.

Ale možná jsem byl jen nervózní, našťvaný nebo ušťvaný po cestě z Prahy po přetížené dálnici. Bylo sucho a teplo, všude davy lidí. V absurdně formálním obleku se nás tu potilo jen pár. „Billett?“ „Ticket?“ „Haben Sie?“ zkoušel jsem se ptát těch, co tu postávali stejně nejspíše jako já.

Pak odbila osmá a poslední opozdilci spěchali dovnitř. Spolu se mnou zůstala na schodech smutná holka s rychlými očima, vysokým čelem a ještě delší bradou. Bylo mi jí líto a nejraději bych jí byl nabídnul sousto Paquinova hříbu. Měla dva lístky a trvala na tom, že chce prodat oba. Tím nepovedeným obličejem a určitou rezignovaností mi připomínala

Kristinu – tu původní. Koupil jsem, co nabízela, a vmáčkl se do dveří, které nějaký kustod už urputně přivíral. Jiný mankurt mrkl na vstupenku a nesrozumitelnou saštinou mě poslal někam vzhůru. Vyběhl jsem po schodech a usadil se na dřevěnou lavici vedle hezké černovlásky, která se těsněji přimáčkla ke svému znuděné se tvářícímu chlápku a udělala mi místo asi tak na půl zadku. Když jsem si vedle ní sedl a řekl „Danke“, ucítil jsem příjemný parfém. S pohledem upřeným dolů se usmála a podala mi program.

Kostel přestal šumět, dole už seděli hudebníci a před oltář předstoupil za hrobového ticha dirigent. Zrakem jsem mezi sedícími lidmi hledal Emilii. Zatočila se mi hlava, jako závratí jatý James Stewart ve filmu *Vertigo* jsem se chytil zábradlí. Zevnitř byl kostel třikrát větší než zvenku, v mé perspektivě stejně hluboký jako vysoký.

V programu stálo, že v první části večera se budou hrát Dvořákovy *Biblické písně*, upravené pro poloviční orchestr a mezzosoprán Eliny Sarkany.

Ozval se ohlušující potlesk, jaký jsem v žádném kostele nikdy neslyšel. Lidé vstávali a vzdávali poctu pěvkyni, která prošla uličkou až před orchestr a nechala si dirigentem políbit ruku. Pak se otočila k divákům, s ledovým úsměvem udělala malé pukrle a pokynula rukou. Aplaus utichl a všichni až na ni a na dirigenta si sedli.

Hezká žena vedle mě mi položila ruku na stehno a hned ji jako v úleku stáhla. Napadlo mě, že jsem si sedl vedle frotérky, co ji vzrušuje otírat se o jiné lidi v davu, ale bylo jasné, že to si s ní pohrál *arcanus*, který jsem snědl předchozí večer, a jí se teď díky mé blízkosti vkradl nosem do mozku.

Zmateně na mě pohlédla a já ji téměř objal, neboť v očích jí teď číhalo příšeří lesa, jež v sobě nosila Emilie. Náhle se zezdola ozval zpěv.

*Hospodin jest můj pastýř,
nebudu míti nedostatku...*

Potom někdo v parteru vstal, některé hlavy se tam otočily, zalesklo se tam něco, ozval se tam ještě jeden zpěv. Biblická píseň se rozdvojila do dvou skoro stejných hlasů.

*Duši mou občerstvuje,
vodí mne po stezkách
spravedlnosti pro jméno Svě...*

Před orchestrem zpívala Sarkana v červené róbě, a druhá Sarkana, v róbě zelené, stála jako kontrapunkt mezi zaskočeným publikem a šla jí zpěvem naproti.

*Byť se mi dostalo jíti
přes údolí stínu smrti...*

Zelená dáma se pohnula, vzala do ruky černou kabelku velkou jako dopisní obálka a pomalu vykročila, aniž by přestala zpívat. Blížila se k červené dámě, zpívala ten žalm pro ni, a červená, ač byla viditelně zaskočená, jí zpívala v ústřety. Netvářila se pohoršeně, naopak, spíš pobaveně a uznale. Kývla na dirigenta, aby se hrálo dál, a dokonce pokynula Emilii, ať se nebojí dojít až k ní.

*Nebudut' se báti zlého,
neboť Ty se mnou jsi;*

Zelená přicházela a v hlubokém dekoltu se jí blyštěl zlatý kroužek. Červená se při posledních verších pomalu otočila o tři sta šedesát stupňů, aniž by jí jedinkrát zakolísal hlas. Právě takový byl. O tři sta šedesát procent čistší než hezký, snaživý hlas Emiliin. Když opět stála jako předtím a zpěv dozníval, zelená diva se před ní zastavila. Jedna druhé ohromeně hleděly do očí; téměř identická operní dvojčata.

Z ticha se vyrval potlesk a otrásl celým dómem. Emilie stála proti Elině a ani jedna nevěděla, co má dělat. Elina se pořád vlídně usmívala,

ale zavrtěla hlavou a něco své dvojnici řekla. Emilie jí neodpovídala, zmateně se usmála a civěla na ni jako na svatý obrázek. Hráči si něco šeptali, obecenstvo se bavilo čím dál tím hlasitěji, brýlatý vlasatec v třetí řadě dokonce hvízdal a někdo jiný ho okřikl. Ke zpěvačkám přistoupil dirigent a na něco se ptal, ale nevšímal si ho, jenom se na sebe dívaly, pravá a levá, červená a zelená, a neusmívala se už ani jedna. Pak Emilie pozvedla ruku a pohládila Elinu po tváři, ta ji jemně odstrčila a zasmála se, jako by to byl dobrý vtip a divadlo pro obecenstvo, a udělala krok vzad. Jemně kývla hlavou, jako by děkovala nebo se loučila.

A Emilie to pochopila, uklonila se jí, nadzdvihla spodek šatů a spěchala z kostela. Doprovázel ji potlesk, ale shora z galerií i zmatený šum. Nikdo kromě mě nevěděl, co to mělo znamenat. Vyběhl jsem za ní. Stála na náměstí, štrachala z psaníčka cigarety a odháněla Němce, kteří si ji popletli s pravou Elinou a chtěli po ní autogram. Když mě uviděla, nebyla překvapená. Zapálila si a sledovala, jak se k ní od kostela blížím, halekám na pozdrav a marně se snažím předstírat veselí.

„Jsi tady autem, že?“ řekla na uvítanou. „Odvez mě do Prahy, prosím.“

„A tvoje auto?“

„Přijela jsem taxíkem.“ Zdálo se, že se jí točí hlava nebo jí není dobře, protože udělala krok stranou a hmátla do prázdna, jako by hledala oporu.

Nabídl jsem jí rámě, ale odmítla a pohlédla na mě těma finlandijskýma očima stejně jako Elina před chvílíčkou na ni.

* * *

Vyjeli jsme z Drážďan na dálnici, dělal jsem taxikáře ženě na zadním sedadle. Mlčeli jsme až na hranice, pak jsem to nevydržel. „Co ti Elina řekla? A jakou řečí?“

„Anglicky. Zpívám prý velmi dobře, chtěla vědět, u koho jsem se učila, ale vůbec nepočkala na odpověď, Gregore, vůbec ji nezajímalo, že jsem se to naučila sama. A potom řekla, že si všichni myslí, že je to domluvené,

tak je při tom nechme, ale teď už mám odejít, protože je to její koncert. Jo a poděkovala mi; v jednom oku Arktidu, v druhém Antarktidu.“

„Nemůžeš se jí divit.“

„Nevím, co mě to napadlo, hrát si na ni. Jako transvestitka nebo co.“

„Pokud jsi těch metamorfóz, nebo jak to nazvat, prodělala několik, a tohle je jenom jedna z dalších, troufám si tvrdit, že jsi na tom trochu závislá. Jako jiné ženské na plastických operacích.“

„Pochopils dobře. S Elinou jsem to přehnala. Já jsem teď ona, ale zároveň nejsem, protože ona už tu je a žádného doppelgängera nepotřebuje. Ovšem mohla bych ji třeba zabít a vydávat se za ni. Jako ta nejšilenější groupie všech dob.“ Začala se smát a pak brečet. „Jenomže to bych neudělala, když ji miluju.“

„Ale co teď? Budeš zase Emilie?“

„Už jsem ti říkala, že to nejde. Už nechci být nikým. Jdou po mně lidi od bezpečnostní služby, už nemám sílu utíkat a nemám kam jít.“

„Víš, že jsme od tebe s Konstantinem všechno odvezli?“

„Volal mi to. Taky o té přestřelce.“

„Ten se jen tak někoho nezalekne.“

„Jde mu o kšeft, Gregore, až bude prodávat opium, klidně se spaktuje třeba s Talibánem.“

„Ty víš, kdo po nás střílel před tvým domem?“

„Ne. O houbě ví už příliš mnoho lidí. Nikdo jí neodolá. McRoupolose nakonec sejmou ti, proti kterým jsme takhle maličcí.“ Hodila mi na palubní desku svůj zlatý přívěsek.

„Mnohem větší mistři kšeftu než ty a já nebo on.“

„Na té fotce, cos mi ukázala – to jsi ty a kdo?“

„Nikdo důležitý. Ty se vždycky zajímáš o to nejméně podstatné, Gregore. Je s tebou nuda.“

„Ale podle mého má ten člověk pro tebe význam, a ne malý. Pověz mi, kdo to je.“

Dlouho mlčela a nakonec řekla: „Ty si asi myslíš, že na tom snímku je Paquin, že?“

Něco takového mě nenapadlo, ale nic jsem neřekl a vyčkával.

„Nepleteš se, Gregore – je to on. A asi hádáš, že jsme se milovali, ano, to je taky pravda. Chtěla jsem si ho vzít, ale on už ženatý byl.“

„Já vím.“

„Vidíš. Beztak už víš všechno.“

„Kdyby tak. Ještě žije?“

„Někde asi ano. Je mi lhostejný.“

Popotáhla nosem, asi se zase dala do pláče. Podal jsem jí kapesník.

„Celý kostel na tobě mohl oči i uši nechat.“

„Rozpadám se.“

„Není ti víc než třicet.“

„Pff.“

„Mně je to jedno, Emilie.“

„Nejsem žádná Emilie, sakra.“

„Tak Elino.“

„Ani Elina. Po dnešku už to nemá cenu. Měls pravdu, jenom jsem si na něco hrála. Dokázala jsem si, že se můžu stát kopií někoho skutečného. Ale ne jím.“

„Jako ten kostel, kde jste zpívaly. S tím původním má společnou leda podobu.“

„Identita je vždycky jen jedna. Kdo se ji pokusí ukrást, toho dřív nebo později stihne trest. Můžeš mi říkat třeba Ela.“

„Na to si nezvyknu. Kam tě vezu?“

„Přece k sobě. Neumíš si představit, jak jsem unavená.“

* * *

Měl jsem ji doma. Pseudosarkana v mém panelákovém bytě. Tak jako v drážďanském dómu se své předloze už nepodobala. Vlasý ztrácely světlý odlesk, kůže bělost a pevnost, oči chlad a barvu polární záře. Neměl jsem nic, co bych jí nabídl k převlečení, všechny její věci jsem strčil do pračky. Osprchovala se a já pil jeden bourbon za druhým. Pak vyšla nahá z koupelny, zcela přirozeně, jako by si takto přede mnou počínala denně. Jako by se napůl vracela do podoby Emilie Prusové. Rád bych jí řekl, že na tohle její nahé přicházení z koupelny bych se

dovedl dívat věčně. Už jsem otvíral ústa, že jí to řeknu; že se mi líbí taková, jaká je, jenom ať už se proboha nemění zas v někoho jiného. Ale jak mi vzala sklenici z ruky a narovнала se, aby se mohla napít, trochu se pootočila a já uviděl vzadu na stehnech dolíčky a drážky, barokní štuk s římsami a šambránami nerovnoměrně uloženého tuku. Seznal jsem, že sám sobě lžu. Dokud nám bude k dispozici *Boletus arcanus*, nepřestaneme se vylepšovat.

Jako by poznala, na co myslím, řekla bezbarvě, že bude spát v obývacíku, a zalezla pod přehoz na gauči, ležela tiše, s pokrčenýma nohama. Neodvažoval jsem se jí dotknout.

„Co bude ráno?“ prohodil jsem.

„Co by bylo,“ řekla do polštáře. „Dáme si vložky a pár kousků houby a potom si budeme přehrávat oblíbené hity na YouTube.“

Zapnula televizi a po chvíli trefila MTV. Kolem tlustého černocho v kšiltovce připomínající nočník se ovíjely světlé, bronzové i zcela tmavé holky, muselo jich být tak deset. Dobře živěný samec je pohrdavě odstrkával a krkal nějaké sprostáry.

„Vyber si jednu,“ řekla.

„Cože?“

„Která se ti líbí?“

Zprvu jsem nevěděl, kam tím míří. „Jsou moc hubené.“

„Ta Portorikánka ne, má figuru jako přesýpací hodiny. To máš přece rád?“

„Mám.“

„Fajn. Do dvou týdnů si s ní dáš rande.“

Pochopil jsem.

„Ale tohle já nechci.“ Téměř nahaté blbky se natřásaly před černochovým autem, připomínajícím hodně nablýskané bojové vozidlo pěchoty.

„Tak si vyber nějakou jinou. Ale pospěš si, abych ti do té doby úplně nezestárla. Nebo bys tu chtěl žít s babiznou?“

„Ty nejsi žádná babizna. A nikdy nebudeš.“

„Možná. Ale je ve mně aspoň tucet stárnoucích ženských a zevnitř mi bouchají na dveře. Nebude dlouho trvat a budou z nich babizny s berlemi.“

Vypnul jsem televizi. „Spi.“

Sám jsem nespál do čtyř ráno a pak se probudil po deváté hodině. Byl jsem zpocený, hlava mi třestila bolestí a byl bych vypil vodárnu. Dopotácel jsem se do kuchyně, natočil si sklenici, a když jsem ji do sebe obrátil, spatřil jsem Emilii. Stála na balkoně. Oblékla si své vyprané, stále ještě vlhké šaty a kouřila první cigaretu. Pozorovala sluncem osvětlené stráně Podbaby a Suchdola, jako by v té blednoucí zeleni někoho vyhlížela. V televizi povykovali *The Kinks You Really Got Me*.

Vypil jsem tři sklenice, víc vody se do mě nevešlo. Nemohl jsem z ní spustit oči. Vlasy měla zašmodrchané v přeželelém chomáči, bylo jí to jedno. Lačně potahovala z cigarety, zvedla nohu a poškrábala se na chodidle.

Vložil jsem chleba do toasteru a postavil vodu na čaj. Všimla si koutkem oka, že se v pokoji něco pohnulo, a zamávala mi přes okno. Nedopalek típla o parapet, chtěla ho hodit dolů, pak si to rozmyslela. Znova něco zaujalo její pohled. Možná to nebylo tak daleko, jak jsem se domýšlel před chvílí.

Jako by se dívala na střechu protějščího domu.

Je krásná i tak, i s tou páchnoucí cigaretou v dlani, i s těmi kruhy pod očima. Věděl jsem, že budeme spolu, že to půjde. Vyhledám předlohu, která se bude co nejvíc podobat Emilii, a pak se někam přestěhujeme a tam budeme žít. Přistoupil jsem k oknu a zatřukal.

Prudce stočila hlavu do strany a udělala krok, jako by se něčemu vyhýbala. Pak s tělem našikmo vynesným do vzduchu proletěla sklem ve výbuchu střepů. Náraz jejího těla mě poslal přes pokoj, jako by mě zapuzovala na věky.

Okno už nebylo, ona ještě ano. Visela z parapetu do obýváku, všude úlomky skla, některé rudé. Do pokoje vanul prach pozdního léta a lustr se v něm jen pomalu uklidňoval. Hrála kapela Led Zeppelin, připomínka mého mládí.

Zhodnotil jsem spoušť před sebou a uvěřil, že je skutečná. Rukama, na nichž se mi ježily střepy, jsem vtáhl Emilii dovnitř, a přestože jsem ani teď nezaslechl výstřel, jasně jsem uslyšel dvojí lupnutí ocelové kulky, jež se nejdřív odrazila od stěny naproti oknu a pak provrtala skříň.

Schoulil jsem se nad ní, tady pod parapetem nás nemohli zasáhnout. Byla při vědomí, ale krev z rány ve spodní části krku unikala rychle. Stočila ke mně oči. Něco řekla a do slov se vhrnula krev. Dusila ji. Obrátil jsem ji na bok, krev jí teď proudila i z nosu a uší. Pak jsem se rozpo-
mněl na zázračný všelék a běžel pro něj.

Nikdo už nestřílel. Z mezery za myčkou jsem vytáhl sáček sušeného prášku a z lednice krabici mraženého a pak jsem zjistil, že to nemám jak aplikovat, pomohla by snad paquinovská tinktura, ale tu jsem neměl a připravit odvar by trvalo dlouho.

„Heed the path that led me to that place...“ kvíleli Zepelíni, *„... beneath the summer moon, I will return again...“* Vrátil jsem se k Emilii, krev jí zasychala v hrtanu lapajícím po vzduchu a ucpávala ho. Podložil jsem jí hlavu polštářem a sypal do úst prášek ze zázračného hříbu, jako bych jí chtěl zastavit krev. Doufal jsem, že předchozí den vzala dost, aby ji nějaká zákeřná střela nemohla ohrozit. Vzpomínal jsem, kde jsem odložil mobil.

„... but an open face, along the straits of fear...“

Emilie vyplivla krvavý roubík a zachroptěla: „Odvez mě k dolmenu.“ To, že může mluvit, mi vnuklo naději. Ale nevěděl jsem, co říká.

„Uklidni se. Nemluv.“

„K dolmenu.“

Držel jsem ji, aby mi zas někam neuklouzla. Hladil jsem ji po tváři a pokoušel se nějak zastavit stoupání krve do úst. Ale to bych ji musel uškrtit.

„K těm kamenům.“ Zvedla ruku a opsala ve vzduchu půlkruh. „Je tam strom. Rakev. Ale bude tam vrah.“

„Vrah? Kde?“

„Zabije tě, ale možná ty...“

„Jak to víš?“

„Hlídají to tam. Když budeš mít štěstí, bude jen jeden. Ulož ho do toho stromu a na podzim pro mě přijď.“ Otevřela ústa, jako k výkřiku, ale nic se neozvalo.

Nerozuměl jsem. Opsala rukou půlkruh znova, teď odspodu, a řekla něco nesrozumitelného. Ztratila vědomí, přišla k sobě a znova zvedla zesláblou paži.

Pochopil jsem, i když jsem nevěděl co. Dotáhl jsem pomyslnou křivku do podoby kruhu, jako to udělal tehdy v parku Smola.

Zavřela oči.

„... when I see the way, let me take you there.“

„Už to... neumím. Ale nechci tě chodit strašit.“

„Co neumíš?“ Políbil jsem ji do zkrvavených vlasů a snažil se zaslechnout, co říká.

Neříkala už nic.

Byl to galavečer hospodářské komory. Dostal jsem pozvánku jako obchodní partner Konstantina McRoupolose, on sám mě uvedl a představil lidem, které jsem neznal a v životě už je neuvidím. Aspoň jsem si to myslel v půl deváté v hotelu Moronski, přestavěném rokokovém zámku kousek od Prahy. Vstoupil jsem a byl rád, že mám jakž takž slušný oblek, v kterém tu nejsem nápadný. Kolem pluly smokingy od Bosse, Diora a Armaniho. Konstantin mě upozorňoval na voňavé lidi v nich, byl jsem z těch kolínských brzy zmatený a obličej ztrácely rysy. Byl mi představen pan Burberry a jakési individuum „od hlavy k patě od Toma Forda“, ale nepoznal jsem, jestli je to muž nebo žena. Sám McRoupolos se prohlásil za prémiového člověka, neboť je oblečen do Ermenegilda Zegny. Když mi předvedl tělově zbarvenou podšívku smokingu a stejný hedvábný kapesník v náprsní kapse, měl jsem chuť z večírku zdrhnout.

Hned zkraje se Konstantin optal poskoka v kostýmu lokaje, kde najde záchod. Čekal jsem pod hlavním schodištěm, poslouchal živou hudbu linoucí se z velkého sálu a pozoroval natěšené příchozí. Vcházeli mladí, co toužili být bohatí, slavní či aspoň důležití. Vcházeli i staří, co toužili být mladí. Když se za několik minut McRoupolos vrátil, měl koňské oči a neklidné ruce a chvástal se, že je připraven vypít si sklenku se samotným prezidentem státu. Odhadl jsem to na houbový prášek smísený s kokainem, ale v průběhu večera se ukázalo, že na prezidenta nakonec dojde.

Představil mě asi deseti lidem, jejichž jména jsem ihned zapomínal, nebo je vůbec nezaslechl. Byli jsme příliš blízko malému, ale urputnému orchestru, který svými nokturníčky soupeřil s hovorem hostů, takže při každém forte museli zvyšovat hlas. Po chvíli jsem se omluvil a šel si odpočinout do klidnější boční lodi slavnostního sálu.

V čalouněném křesle tu seděla mladá žena ve stříbřitých šatech. Řekl jsem „pardon“, ale zatím mi nevěnovala pozornost. Soustředěně zkoumala svou tvář v zrcátku pudřenky, dotýkala se jí špičkami prstů, jako by ji viděla poprvé. Napadlo mě, co mě napadnout muselo. Po straně jsem si ji prohlížel a hádal, kolik roků jí mohla houba ubrat a od koho ji koupila.

Všimla si, že na ni civím, schovala pudřenku a svezla se v křesle až na samý kraj, natažené nohy mírně od sebe, jako by mě vyzývala, ať si s ní dělám, co chci. *Arcanus* s ní pěkně cvičil. Obešel jsem ji a vrátil se do sálu. Odchytil mě McRoupolos, podal mi nějaké pití a řekl, ať mu nikam neutíkám.

Pozdravil nás vlasatý mladý muž, někam spěchal. Byl to Smola. V saku ušitým na míru vypadal jako bohatý student. Vyrázil jsem za ním, čapl ho za loket a odvedl stranou.

„Co chcete, Marty?“

„Pár odpovědí. Ten kruhový obrazec, jak jste kreslil do vzduchu tehdy na Vinohradech, měl znamenat co?“

„Nevím.“

„Ale víte. Emilie se pokoušela zaklínat podobně, když umírala.“

„Emilie?“

„Nehrajte to na mě, Smolo.“

„Na věci a lidi ze svého stáří si téměř nevzpomínám. Už je to dávno.“

„Dobrá. A na koupaliště si vzpomínáte? Co jste tam dělal?“

„Skutečně netuším –“

„Chcete taky přijít o zuby?“

„Vždyť je máte zpátky, tak co vás žere? Já toho chlapa skoro neznám. Vykašlete se na něj.“

„Byl jste tam s nimi. Vy pro ně pracujete?“

„Pro Konstantina. Ale oni jsou s ním v čilém kontaktu. To jsme tak nějak všichni, že?“ Poklepal si na nos. „Já teď budu dělat do kosmetiky. S vědou je utrum. Málo peněz.“

„Oficiálně se vzdáváte kariéry? Panejo. Ale ono není zbytlí, že?“

„Je mi dvacet šest let a jsem vedoucí ve vývojovém úseku firmy Biosanté. Minulost beztak nikoho nezajímá. Pouze co je teď a tady.“

„Ale to vám někdo musel spíchnout novou identitu, papíry... Bang s Olufsenem, že?“

„Kdo?“

„Marcel a Richard.“

„Richard má v Biosanté podíl, je něco jako spoluinvestor. Marcel je poradcem na ministerstvu.“

„Vnitř?“

„A taky zdravotnictví. Takové kontakty jsou k nezaplacení.“

Nervózně se rozhlížel, na koho by se nalepil, jen aby se nemusel bavit se mnou. Zaujal ho rozruch u hlavního vchodu, všechny hlavy se tam teď začaly otáčet. Sálem pomalu procházel hlouček mužů, dav se před nimi rozestupoval a opět se za nimi zavíral.

Žena vedle mě se zeptala: „Jak to, že ho neohlásili?“

Někdo odpověděl, že je to neformální setkání, tudíž bez oficialit. A dodala: „Pojď tam, možná se s námi aspoň pozdraví.“

Jedna v lososových, druhá v akvamarínových šatech odpluly směrem k potentátovi. Smola někam upláchl a já se pustil opačným směrem než ty vybarvené ženy. Odchytil jsem pikolíka s jednohubkami a nabral si od něho čtyři. Pak jsem hledal bar a vypil dvě sklenky sektu. Když jsem nahlédl do sálu, uviděl jsem McRoupolose, jak si třese rukou s otlým starcem, jenž se ironicky usmívá a rozhlíží ještěřímá očima. Prezident republiky.

Žertem osudu jsem se dostal do jeho zorného pole a McRoupolos toho hbitě využil a kývl na mě, ať tam jdu. Dva dvoumetrovi chlapi, co stáli za prezidentem a nehnuli se od něho na víc než na tři kroky, na mě taky zacílili.

A pak, jako by ta noční můra neměla jen tak skončit, vykročil pomalu mým směrem a bodyguardi za ním. Jako postřelená žluna hopkala mu po boku první dáma a doleva doprava kývala hlavičkou. McRoupolos v závěsu celý zářil a šíboval je sálem. Já se jim klidil z cesty, společně

čensky se usmíval, odpovídal na neexistující dotazy a pomalu se prošaškovával zpátky do postranní lodi.

Schoval jsem se za sloupem a ta ženská tam pořád byla. V křesle, se zrcátkem, nyní s šaty vyhrnutými k bokům. Asi na celý ten večírek, probíhající jen pár metrů od ní, úplně zapomněla, ztracená v sobě a ve své autorozkoši. Jednou rukou si hladila krk, vzadu, po stranách i vpředu a dívala se pak na prsty, jako by čekala, že na nich něco muse- lo ulpět. Ale jen se leskly potem. Pak se těmi prsty chytla za kůži na ohryzku a natáhla ji, jak jen to šlo, udělala do zrcátka bolestnou grima- su, vyfoukla z našpulených úst ruličku vzduchu a pak kůži na krku pus- tila. Objevila se bílá skvrna a hned začala červenat. Žena se pohladila po prsou a vjela si dlaní mezi nohy. Pak mě uviděla.

Vyhlédl jsem zpoza sloupu do sálu, bylo to dobré, svita se zastavila u ministryně spravedlnosti a ministryně školství a jejich manželů, pre- zident se culil a hledil školství po nadloktí, a ono drželo jako šťastné zvířátko. Když to viděla spravedlnost, vzala flirtéra za loket a odvedla ho stranou.

Přivinulo se ke mně horké tělo, měla mátový dech a draze vonící pot. Pustili jsme se do uslintané líbačky, točila se mi hlava jako na ma- turitním plese. Strčila mi jazyk mezi zuby a přešla po nich, jako by kontrolovala, jestli jsou náležitě narostlé. Pevně jsem jí sevřel půlky, byla mladá a poddajná. Jenže se mi zasmála do úst, to neměla dělat. Drapl jsem krk, na němž ještě svítilo to červené znamení, ale ona jako by s něčím takovým počítala, svésila paže a podklesla v kolenou jako loutka. Objal jsem ji, aby neupadla, a zároveň ji tlačil ke křeslu.

„Nechte toho. Slyšíte?“

„Ještě mě zmáčkni.“

„Jděte ode mě. Nejste pro mě nic.“

„Já chci být nic. Udělej to ničemu.“

„Jste prostě omyl. Na chvíličku jste mi někoho připomněla.“

„Chci být tou, kterou jsem připomněla.“

„Ta je mrtvá.“

„Chci být mrtvá.“

„To neříkejte.“

„Jsem mrtvá. Udělej to mrtvé, krasavče. Máš jedinečnou šanci.“

Svezla se k zemi a mně louplo v zádech, už jsem myslel, že se nena-
rovnám, a ona mě jako utonulá dál táhla svou mrtvou vahou dolů. Opa-
trně jsem ji položil, hlava jí klepla o parket. Zdálo se, že opravdu omdlela,
říkal jsem si, že na ni byly ty houby moc, že to prostě s paquiňákem pře-
hnala, ale jen jsem se opatrně vztyčil a chtěl jít pro pomoc, drapla mě za
kotník jako zombie deroucí se z hrobu a nepouštěla. Druhou nohou jsem
jí šlápl na zápěstí, ale chytila i tu a já upadl vedle ní. Ručkovala od kotní-
ků ke kolenům, začal jsem se smát, lechtalo to, ale její pařáty šplhaly výš,
a když si odhodila vlasy z obličeje, viděl jsem, že jí z úst stříkají sliny.
Popadl jsem to první, co mi přišlo pod ruku, byly to právě vlasy, sevřel
jsem je a smýkl tou příšernou ženštinou, až narazila do zdi.

Když jsem se zvedl a oprášil si oblek, zírала na mě skupina lidí
a mezi nimi první občan země.

„Co to má znamenat?“ zeptala se jeho paní.

„Je opilá,“ pokrčil jsem rameny. „Ani nevím, kdo to je.“

Prezident se otočil a odcházel, za ním ostatní.

Konstantin zůstal, tiše nadával a sehnul se k ženské u zdi. „Pozor na
ni,“ řekl jsem, ale to už mu drápala košili. Měl s *arcanem* své zkušenosti,
ale na tohle zjevně připraven nebyl a jen se ji snažil setřást. Držela se
jako klíště, a jak před ní ustupoval, táhl ji za sebou.

Konečně přiklusali dva pořadatelé v mozartovských parukách, ucho-
pili ji za nohy a za ruce a nesli ji pryč. Plivala na ně, pokusila se kousat.
Zahlédl jsem Smolu, možná tu naši exhibici sledoval od začátku, možná
se přichomýtl až teď. Když ji vynesli ze sálu, šel taky.

Jen jsem se vmotal do sálu, zastoupil mi cestu předseda strany křes-
ťanských demokratů a stiskl mi pravici. Udivilo mě, jak je vyšňorený:
jako by mu pro smoking nestačily lesklé klopky, měl je poseté blýska-
vými flitry a namísto opasku ho obepínala lesklá šerpa, plápolající kar-
dinálskou červení.

„Moc rád vás poznávám, pane Marty.“

„Proč?“

„Prosím?“ zaprskal. „To se opravdu ptáte, nebo je to z vaší strany jen sympatická skromnost?“

Otřel jsem si tvář kapesníkem a prohlédl si ho. „Proč, pane předsedo?“

Zmateně pohlédl na Konstantina, ten se mračil a ošíval, ale nijak mu nepomohl. „Proč vás rád poznávám? No protože se to o vás říká – že prokazujete úžasné schopnosti při vyhledávání toho úžasného hříbu, ostatně je vždycky úžasný, když se můžeme setkat s někým, kdo vlastně ten nový vynález – i když to vlastně není vynález, ale objev nového druhu – tedy kdo ten úžasný druh –“

„Nechci vás zdržovat, těšilo mě.“

„Počkejte. Přece mi neutečete.“

„Ale ta houba není tak úžasná, jak říkáte. Viděl jste, jak zamávala s tou nebohou paní? Takhle se znemožnit. Co vy na to jako předseda křesťanské strany?“

„Ano, bylo to trapné, ale přirozené, a v našich stanovách nic proti žádné houbě není. Můžete si je přečíst.“

„Děkuju, já čtu úplně jinou literaturu.“

„Pane Marty,“ zadul dychtivě a dokonce mi poklepal na rameno prsty s pěstěnými nehty, „naše dveře jsou vám vždy otevřené.“

„Mě žádné dveře nezajímají.“

„Ale proč ne? Máte snad něco proti nám?“ Už se moc neusmíval.

„Proti vaší straně nic nemám. Ale je to křesťanská strana, tak předpokládám, že kdo do ní vstoupí, musí mít rád lidi.“

* * *

Vypil jsem u švédského stolu rychle za sebou několik sklenic španělského vína. Pak jsem se potácel k šatnám, ale na půli cesty ztratil parket pod nohama.

Vytáhlo mě to nahoru a já si tam lehl. Díval jsem se od stropu parádního sálu hotelu Moronski dolů na všechny ty pomazané hlavy a pokoušel se nezvracet. Obrátil jsem se tedy zády dolů, čelem ke stropu. Bylo mi divné, jaké je tady ticho, bzukot v sále jsem sotva vnímal, je-

nom to hlučné ticho, které pomalu přecházelo v šumění. Udělala se tma a chladno, plul jsem si nocí, pod zády nebe, nad sebou ztemnělé špičky smrků. Uviděl jsem dva reflektory, silničkou mezi dvěma lesy se proplétalo auto a zastavilo. Bylo to mondeo a já i z té hloubky cítil jeho teplý, odpočívající motor v lesních výšinách.

Hodilo mě to nahoru v čase i prostoru. Na den přesně před měsícem jsem vystoupil z auta kousek pod hradem Houska a myslel na to, co se stalo po atentátu.

Emilie nebyla tak těžká, jak bych na Elinino tělo hádal. Pár hodin po smrti její tělo seschlo a začalo rychle tmavnout jako špinavým nožem nakrojený *arcanus*, zmenšovalo se a scvrkávalo před očima a já ve svém bytě za prudkého denního světla s hrůzou pozoroval jednu proměnu za druhou. Chvilí to byla Emilie Prusová, chvíli Elina Sarkana, pak zase žena z fotografie před radnicí, potom ještě dvě nebo tři další, ale možná ne – možná se mi před očima jen promíchaly rysy těch tří.

Z krásné ženy se během pár hodin stala svraštělá pygmejka, uložil jsem ji do šedobílého povlaku a svázal jeho rohy. Nevydávala skoro žádný pach, možná slabou houbovou vůni, když jsem ten unikátní náklad snášel po schodech paneláku a nakládal do kufru auta. Ještě jsem došel do sklepa pro lopatu.

Tázel jsem se, zda Hospodin může být můj pastýř, když ji předepsanou rychlostí vezu do lesů pod Houskou a v sobě mám sice smutek, ale taky podivný chladný klid, jako bych věřil, že tohle není konec, nemůže být. Ale co když byl mým pastýřem někdo zcela jiný?

Otevřel jsem víko kufru, byla tam pořád, ztuhlá a studená. Vytáhl jsem ji i lopatu a zamkl auto. Během cesty nahoru začal tlumok znepokojivě nabývat na objemu, jako by se mrtvola uvnitř začala nafukovat. Na chvíli jsem si odpočal pod borovicí a rozhrnul tkaninu. Uviděl jsem vlasatou hlavu, zbělelou a nabobtnalou. Dokonce i oční víčka, která našťástí zůstávala přivřená, připomínala golfové míčky. Oči měly být zapadlé, ale jako by mě zpoza těch tenkých blanek sledovaly. Dotkl jsem se lebky, byla měkká, jako by se kost měnila v sulc.

Byl čas jít dál. Ranec jsem uvázal na lopatu, opřel ho o záda a takhle ho vlekl dál. Násada mi drtila klíční kost a ze strany bolestivě tlačila na krk. Mrtvá se mi tiskla na záda. Udělal jsem sotva několik kroků a prošel jsem pavučinou. Rychle jsem hřbetem dlaně smetl ten smuteční závoj a zjistil, že mám celý obličej mokrý a že mě štípe v nose.

Dorval jsem náklad k ohradě a jemně ho položil do jehličí. Od poslední plot opět změnil podobu, byl dva metry vysoký a těžko překonatelný, smontovaný z mřížových bran, nahoře i dole obtočených ostnatým drátem. Nahlédl jsem do ohrady, kameny byly opodál, sotva jsem na ně dohlédl. Všude kolem byla země rozježděná těžkými vozy, a jak jsem zakázanou zónu obcházel, všiml jsem si širokého nového průseku lesem. VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN, OBJEKT JE KAMEROVĚ MONITOROVÁN A HLÍDÁN OSTRAHOU, stálo na cedulkách rozvěšených po mřížích.

Hledal jsem ve tmě oko kamery, červenou elektronickou tečku nebo něco podobného, ale všude byla jen tma zředěná svitem malého měsíce a maličkých hvězd. Usoudil jsem, že ty kamery jsou bluf, nebo je ještě nestihli zapojit. Upozornění na ostrahu bohužel lživé nebylo.

Mezi dvěma řadami tyčí jsem viděl, jak se ke mně kolem hrazení blíží chlap v černé kombinéze s lesklým odznakem. Něco halekal, asi jsem ho vzbudil. Možná chtěl zabránit konfrontaci, klidně bych zdrhnul, ale nemohl jsem tu nechat mrtvou samotnou.

Pak ten poděs vystřelil a rovnou dvakrát. První rána patrně měla jít do vzduchu, ale když zvedl ruku, nic se neozvalo, a tak se zastavil, něco na zbrani šteloval a ta spustila a hned poté znova. Podíval se na mě, váhal, čekal, že budu utíkat. Ale já tam jen stál, v ruce revolver po Emili, válec střídavě nabitý běžnými a chlupatými náboji. Který z nich čeká na cestu do komory, jsem nevěděl. Natáhl jsem kladívko.

Znova se dal do kroku a najednou byl ode mě na pět metrů a mezi námi už nebyly mříže zaoblené ohrady. Řekl jsem, že tady mám nějakou práci, že netrvám na vstupu, že si tu něco decentně odbudu a hned zase půjdu, ale musí mě tady nechat půl hodiny o samotě.

Poklesl v kolenou, jako by si chtěl dřepnout, a namířil na mě. Došlo mi, že nechce nikam volat, žádné posily, žádný pořádkový sbor. Ten chlap si chce bouchnout.

A bouchl. Tyče plotu zanotovaly zvonkohru. Celý jsem se scvrkl za najednou obrovský revolver a vypálil z něj džina svého strachu. Strážný vyhodil pistoli do vzduchu a nechal si ji spadnout na hlavu jako žonglující klaun. Pak si v ochablé otočce klekl, vydal ze sebe bublavý pšouk a zabodl nos do země.

Šel jsem k němu a obrátil ho, náboj byl obyčejný, tělo na pohled neporušené. Hledal jsem tep, poslouchal dýchání u neoholené brady. Zpytoval jsem svědomí, ale nijak mě netrápilo. Chtěl mě zabít, ale já zabil jeho. Nevoják, nestřelec a nakladatelský redaktor si uchránil holý život tím, že tomuhle kovbojovi vzal ten jeho.

Prošacoval jsem mu kapsy, našel jsem jenom mobil, peněženku s doklady a průkazem ostrahy, cigarety se sirkami a špinavý kapesník, ale taky svazek klíčů a pak jeden samostatný delší klíč. Vydal jsem se kolem ohrady, vrata jsem našel na druhé straně, na zemi vedle stála nějaká baterie nebo elektrická skříň, možná záložní zdroj proudu. Na každý pád to ještě nestačili zapojit, elektronika byla mrtvá. Postaru jsem otočil klíčem v zámku, otevřel si a vrátil se k Emilii.

Ve vyprahlé zemi mezi černými kameny se špatně rylo, jáma si vyžádala hodinovou dřinu, a já si až po jejím vykopání uvědomil, jakou jsem udělal chybu. Strážný ležel venku před plotem a čekal na toho, kdo ho má vystřídat.

Namísto ní jsem tam uložil jeho, vešel se tam jen tak tak, každému by to bylo jasné na první pohled.

Odnesl jsem Emilii o kus dál mezi stromy a tam našel silný ležící kmen, seříznutý na obou koncích a z jedné strany vykotlaný. Ten, o němž mluvila, když umírala. Strom – rakev.

Otvor měl v průměru dobrých šedesát centimetrů. Z dutiny, která připomínala jeskyni a neprocházela celým stromem, ale končila nějaké čtyři metry od druhého konce, páchla prašná zatuchlina. Podíval jsem

se na tělo v lajntuchu a pak na tři černé kameny opodál. Hrobka i s náhrobkem... Nikdo tu funerální architekturu nepozná.

Starost mi dělala housenice. Můžu vůbec odhadnout, jak se tento ghúl mezi houbami zachová? Na druhou stranu je tu šance, že tělo proplečené jejími vlákny už nikdy nikdo nepozná.

Uložil jsem Emilii do dřevěné tumby, jako bych posílal balík potrubní poštou. Vlezl jsem za ní a zatlačil ji co nejdál do dřevěného sarkofágu. Ve stromě bylo ještě místa dost. Pohlédl jsem na čerstvý hrobeček o pár metrů dál. Mezi dvěma výsledky mého pinožení byl nebetyčný rozdíl.

Dovlekl jsem ke stromu i druhé tělo a nacpal ho dovnitř jako zátku, pojistku proti něčemu, co se nedalo ani tušit. Ale přála si to. Pokud byli čínští panovníci pohřbíváni spolu s armádou svých bojovníků, bude lepší, když ji ohlídá aspoň jeden černý šerif.

Zamřížoval jsem otvor klacky, ucpal ho chvojím, hlínou a mechem, nastrkal tam pro zpevnění ploché špičaté kameny. Když jsem poodstoupil, viděl jsem, že hrobka je to důstojná. Zkusmo jsem začal opisovat rukou kruh, jako bych ji zaklínal, ale ani jsem to gesto nedotáhl do konce a nechal ruku klesnout. Nedokázal jsem uvěřit, že bych nějakými pokusy o šarlatánství dokázal něco změnit. Pro Emilii to snad význam mělo; pro mě ne.

* * *

Sledoval jsem z nadhlavníku, jak zahrabávám prázdnou jámu, a opět se všechno obracelo, les nebyl dole, nýbrž nahoře, za ním sál plný smokingů a večerních šatů. Přímo nad sebou jsem viděl temeno a ramena muže, který nepřítomně naslouchal McRoupolosovi a exoticky vyhlížející snědé dívce v bílých šatech. Pak vzhlédl a uviděl mě – a já se do něj mohl vrátit.

Někdo do mě vrazil, zamumlal jsem „pardon“ a otíral si rukáv, na nějž ze sklenky vyšpláchlo trochu sektu.

Dívka se omluvila, že musí ještě s někým mluvit, a než od nás odešla, položila Konstantinovi dlaň na předloktí a tři vteřiny ji tam nechala. Když byla z doslechu, zasmál se: „Viděls? Ta dneska odjede se mnou.“

„Tím bych si nebyl tak jist.“

„Chceš se vsadit?“

„V tom víně je *arcanus*? To jsem si mohl myslet, žes to propašoval do všech sklenic. Veškerý šarm má ale teď jméno Paquin.“

Ušklíbl se tomu, jako by to chtěl okomentovat, ale pak si to rozmyslel. Rozhlédl se po sále. „Všimni si, že nejsem elitář. Co mám já, poskytnu klidně všem.“

„Lžeš si do kapsy. Jsou tady samí prominenti.“

„Těmi se musí začít. Mé nové kontakty jsou neocenitelné. Koukni, třeba tamhleten člověk, s nímž jsem se bavil před chvílí – toho jsi už jistě někdy viděl.“ Ukázal na sádelnatého muže ve velkoryse ušitém obleku. Byl to Bitr, bývalý předseda vlády, o němž se říkalo, že premiérem bude znova, protože nic jiného od života nečeká. Vystrkoval pupek kousek od nás a přejížděl pohledem po lidech v sále, ústa jakoby plná hlenu, jenom ho po někom plivnout.

„Dáme jim, jenom co chtějí,“ pokračoval McRoupolos. „Vidíš sám, jak to potřebují. Bitr bude za týden vypadat tak, jak vypadal před deseti lety, a rozjede předvolební kampaň amerického stříhu. Narvu ho *arcanem*, až mu poleze ušima. Budou se díť věci. Tohle je příští premiér, dej na mě.“

„Z takové vyhlídky nějak neumím mít radost.“

„Nad to se povznes. Vždyť je úplně fuk, kdo sestaví vládu. Důležité je, že to bude můj zákazník.“

Udělal se mi špatně a šel jsem ven. Náraz nočního vzduchu byl opojný, až jsem zavrával. Zhluboka jsem vdechoval vůni čerstvého podzimu a až po chvíli shledal, že začalo mžít. Ze tmy zahrady přiběhl mladý rozčepýřenec a mával na mě. Smola.

„Pojďte se na něco podívat!“ táhl mě k živému plotu v parku za hotelem. Zastřižený zimostráz, dříšťál a mochna skrývaly za hradbou lístků

kruhové prostranství s mramorovou lavicí uprostřed. Byla obklopená několika hotelovými zaměstnanci, někdo na ní ležel.

Vmáčkl jsem se mezi ramenaté livreje a stanul nad ženou, kterou předtím vynesli ze sálu.

Museli ji držet, protože kolem sebe zuřivě kopala.

Její postava pořád ještě sestávala z trupu, rukou a nohou, ale hlava teď připomínala ošklivý keř. Z uší, nosu a kráteru úst rašily černé šlahouny rozkladu, rostly i z nebohého těla: z podpaží, pupku, rozkroku i podkolení, z šedých dlaní a taky z chodidel pořád ještě vězících v lodíčkách, které se trhaly a kroutily agresí houby.

Děšť padal a houstl a housenici se to očividně líbilo.

Lokajové se vytratili. Smola, který jim nabulíkoval, že je lékař, uhra nutě pozoroval umírající nebožačku. Já sám jsem si přál být ve vytope ném taxíku směřujícím do Prahy.

Za námi se ozvalo: „Heleme se, mykóza.“ Byl to McRoupolos. Chvilí shlížel na dílo zkázy, pak mě vzal za rukáv a táhl pryč.

Vytrhl jsem se mu a sáhl po mobilu. „Musíme zavolat záchranku.“

„To nepomůže. Je stejně na odpis.“

„Není. Podívej, jak se jí třesou ruce a nohy. A chce něco říct.“

Smola se k ženě sklonil, ale hned ucukl, protože popadla do dlaní chumáč housenice, jež jí v podobě černých řapíků čouhala z úst, a vši zbylou silou ji vyrvala ven.

Trs spadl na zem. V koříncích něco zbylo, rudý černo-červený orgán, možná jazyk, možná nějaká ponrava. Zase jsem telefon schoval.

Šaty začaly na ženě tlít, zvedal se z nich hnilobný zápach. Krvavá ústa teď byla zavřená, ale horší to bylo s očima – zpod víček se draly vzhůru černé klíčky, oční koule ztmavly, zatlačené houbou do důlků.

„Housenice,“ řekl McRoupolos, „cizopasí na hříbu od začátku, to není nic nového. Když jste plní houby, napadne i vás. Většinou to nezjistíte – leda po smrti, ha ha. Mozek to obvykle zasáhne až nakonec. Udělala chybu, že toho vzala tolik najednou, taky jsem k tomu přispěl tím cinknutým vínem. Jak sami už asi víte, pro požívače je nutná vlastní fantazie a nespokojenost se sebou samým. Pokud se včas proměníte, dá se to

označit za dobrý trip. Pokud jste ale sami se sebou spokojeni, a přesto se předávkujete – anebo někdo předávkuje vás – hrozí to právě těm lidem za mnou –“ ukázal palcem přes rameno k hotelu, odkud se ozývala hudba a halas hostů večírku hospodářské komory, „pak vás cizopasník napadne ve vaší staré podobě a je s vámi amen.“

„Jak to můžeš vědět?“ zeptal jsem se. „A jak to, že to neví on?“ ukázal jsem na Smolu. „On je přece badatel, ty ne.“

„Tohle není žádný badatel, je to můj zaměstnanec,“ prohodil Konstantin suše a zapálil si.

„Takže už se nedá nic dělat? Nikdo jí nepomůže?“

„Vždycky se dá něco dělat,“ řekl. „Přinesl jsem z auta lékárníčku.“ Otevřel ji, vyndal z ní automatickou pistoli, vysunul z pažby zásobník, nahradil ho jiným a nakonec přicvakl k hlavní doutníkovitý tlumič. Vyzval nás, ať se vrátíme ke schodům. „Nerad bych vám poničil ta parádní saka.“

Poslechli jsme. Když jsme došli k hotelu, nedbale namířil na ženu.

Pistole němě šklubla hlavní a lavička byla prázdná. Výbuch napadeného těla se nedal ani postřehnout, žena tam před zlomkem vteřiny byla, a teď už ne. V širokém kruhu se válely cucky jejího těla a černé chuchvalce.

Dvacet minut jsem utíkal v polobotkách a obleku, bez zastavení či jenom zaváhání. Na venkovské silnici byla tma, viděl jsem před sebou jen šedou asfaltovou stuhu a ta mě vedla dobře.

Potom mě předjel černý passat a zaparkoval u krajnice. Uvnitř se rozsvítila stropní lampička, za volantem seděl McRoupolos a s úsměvem něco zvedl. Byl to můj plášť, který jsem zapomněl v šatně.

* * *

Toho podzimu začaly růst všechny druhy známých hub. *Arcanus* se rozšířil daleko za mřížovou ohradu obklopující černé kameny, stačilo jet kolem lesa a už jsem ho cítil. Houbaři ho i přes ten hojný výskyt pořád neuměli najít, ukazoval se jen někomu. Králem jeho lovců jsem byl

z d'áblova úradku nadále já, nakladatelský redaktor Gregor Marty, ale brzy se mělo ukázat, že jedinců oplývajících tímto darem přibývá.

Začal jsem potkávat houbaře jiného typu, lidi v městském oblečení, většinou ve světlých barvách. Tihle pohlední vyštíhlení fešáci měli těkavý pohled a tvářili se frustrovaně. Jednou jsem byl svědkem rvačky dvou zachovalých, střapatě vlasatých mladíků ve značkových džínách, ale houby, jež jim tak hojně rostly kolem červených pum a bílých adidasek, nebyly paquiňáky, ale exempláře plevelného klouzku kravského (*Suillus bovinus*). Když jsem je na to upozornil, jeden se rozkřičel, že je to jeho úlovek, a druhý ho zatím přetáhl po hlavě klackem. Pak si to namířil ke mně, a tak jsem mu v klidu ukázal revolver. Zastavil se a nepříteli jistě prohlásil, že nějaká pistolka mu neublíží. Viděl jsem, že o některých účincích houby ví víc než ostatní. Zeptal jsem se ho, od koho *arcanus* má, a on mě poslal do hajzlu.

McRoupolos zakoupil na Zbraslavi továrničku na sušení a destilaci bylin, nechal ji upravit a v tomto týdnu mě pozval, ať si to tam přijedu omrknout. Jel jsem. Manufaktura byla čistá, téměř prázdná a aseptická, ale všude už se linula vůně houbového prášku. A už se hýbaly první obchody: ve stopovém množství byl *arcanus* prodáván kosmetickým firmám; také se tu vyráběly houbové biogranule jako doplněk výživy. Zpočátku prý narážel na hranice státu i marketingu, pak se mu podařilo prodat několik kilogramů prášku francouzské laboratoři, kde má, jak se pochlubil, nadstandardně dobré kontakty. Francouzi prodali část podivného zboží do Itálie, na podhorskou biofarmu poblíž Lago di Garda. Neuběhly ani dva týdny, když právě z Itálie – ovšem od milánského výrobce kosmetických přísad – přišla objednávka na dvě tuny Paquinova nezpracovaného zmraženého zboží. Došlo k dohodě. Zálohu, kterou od nich dostal, mi odmítl sdělit, ale namísto černého passatu stálo před manufakturou černé BMW 750i.

„Váží dvě tuny,“ pousmál se. „Teď bych měl vychloubačně zacinkat klíčky, ale to auto žádné nepotřebuje.“

Řekl jsem, že auta mě už nezajímají. Pokrčil rameny, ať si prý koupím, co chci, třeba arabského plnokrevníka nebo dům u Lago di Garda,

je tam tak krásně. Ale on musí dvě tuny houby nalovit do konce sezóny stůj co stůj a navíc potřebuje materiál pro svou továrnu. Můžu mu to prý opatřit jenom já.

Opáčil jsem, že se zbláznil, nedám dohromady ani desetinu a možná mu vůbec nechci nic dodávat, celé je mi to podezřelé a hlavně se mi každou noc vracejí sny o té ženské, co ji prošpikovala housenice. A on kontroval: „Ale já přece zdaleka nemám jen tebe, Gregore, nejsi tak výjimečný, i když máš nejlepší výsledky. Nikdo po tobě nechce nemožné, mám spočítáno, že pokud houby porostou ještě měsíc tak jako teď, v klidu to dáme dohromady. Předpověď počasí nám hraje do karet. Pak si dělej, co chceš, odstěhuj se, kam se ti zlíbí, a třeba tam už zůstaň. Jenom se mi v létě zase vrať, prosím tě o to.“

„Ale proč bych to pro tebe měl udělat?“

„Umíš snad něco jiného?“ Dopálil mě, vyšel jsem před dům a právě míjel tu jeho jachtu na čtyřech kolech, když vedle mondea zaparkoval stříbrný jaguár.

Vystoupil Richard. Držel v ruce mobil. Ohlédl jsem se; v okně stál McRoupolos, i on měl v ruce telefon.

„Mám pro vás vzkaz, Marty. Chcete vědět od koho?“

„Ne.“

„Pokud nechcete, aby Kristina skončila jako ta ženská na tom večírku, spolupracujte s námi. Je šťastná, nebo přinejmenším spokojená. A je velmi snadné ji předávkovat.“

„Myslel jsem, že vy tři nemůžete jeden bez druhého být.“

„Já nemůžu být bez Marcela, on beze mě ano – někdy. Ona si jenom něco vynahrazuje. Ale zbavit se jí nadobro by mi docela udělalo radost. Vám asi taky, ne?“

„Proč myslíte?“

„Měl jsem pocit, že ve skutečnosti nestojí o nás dva, ale o vás. Chtěla ve vás vzbudit žárlivost.“

„Tak to se jí nepovedlo.“

„A co soucit? Ten by nebyl? Nebo už jste jako McRoupolos?“ Smál se mi do očí, ale v jeho očích se škaredila zhrzenost a zklamání.

Vrátil jsem se do továrny a on čekal venku, než se s Konstantinem dohodneme na podmínkách spolupráce.

* * *

Předpověď i spekulace vyšly. Když už se zdálo, že není možné, aby houby rostly ještě hojněji, přišla řádka deštivých dní a nezvykle vlahých nocí a lesy se proměnily v pohádkovou krajinu plnou nových vůní, tvarů a barev.

Houbaři nadále křižovali hvozdy, víkendy už nic neznamenaly, le-daskdo si kvůli houbám vybíral dovolenou, a viděl jsem dokonce nadšence, kteří kempovali v dubových hájích zákaz nezákaz a své úlovky sušili v karavanech přímo na místě. Znovu jsem potkal tutěž holandskou rodinu jako v létě a opakovaně jsem vídal partu Romů, kteří se ani nenamáhali chodit hlouběji do lesa, tahali svůj čtyřkolák jenom po silnici a házeli do něj náruče hub posbíraných u první řady smrků. Jednoho dne, když bylo mondeo pěkně zatížené půlmetrákem paquinovských hříbků, jsem obkroužil automobily obklíčený les a vyjel z kokorínských roklí a propadlin nahoru do polí. Necelý kilometr odtud se nad zelené koruny stromů vzpínaly hladké bílé zdi hradu Houska. Nechal jsem ford u šterkové cesty a zamířil po cestě do lesního šera. Začínala tu uzoučká asfaltka, která tu ještě před pár týdny nebyla, stejně jako červená závora o sto metrů dál. Obešel jsem ji a scházel k černým skalkám; bylo víc než pravděpodobné, že nová silnice povede k nové ohradě. Neodolal jsem přitažlivosti místa činu.

U vrat stál hlídač v uniformě, na nášivce měl napsáno Security. Šel jsem rovnou k němu a zeptal se, co že má ten plot znamenat a pro jakou firmu pracuje. Odsekl, že mi do toho nic není. Měl bezbarvé kulaté oči, přerostlé šedé vlasy a vyhublou, špatně oholenou tvář. Namítl jsem, že jsem na tohle místo po léta chodil na houby, tak bych rád věděl, proč sem teď najednou nemůžu. Po chvilce přemýšlení řekl, že můžu klidně houbařit všude kolem. Vyřkl jsem částku, za niž by mě mohl pustit dovnitř. Zatvářil se uraženě, postěžoval si, že ho to bude stát místo,

a nastavil dlaň. Když odemykal bránu, důvěrným tónem mi sdělil, že odtud nedávno nevysvětlitelně zmizel jeho kolega a že tu asi straší.

Chtěl jsem vědět, jestli je tím duchem ten kolega, nebo někdo jiný.

Ale řekl jen: „Tak přesně v půl šesté tady, jinak si pro vás dojdou.“

Spěchal jsem ke kmeni v houštinách a ulevilo se mi, když jsem našel Emiliin hrob porostlý asi stovkou hub. Vchod do dutiny ucpávala souvislá chorošovitá hmota. To bylo dobré.

Mnohem hůř to vypadalo u trojice černých kamenů. V horní polovině jednoho z nich, ve výšce dvou metrů, vyrůstala bílá houba. Hádal jsem, že by to mohla být krásnopórka (*Albarellus*). Vypadala jako nástěnné svítidlo nebo přilba, kterou tam někdo pověsil. Nebyl pod ní vidět žádný třen, jenom dvě jamky na levé straně a nahoře, přímo proti mně, chumáč dlouhých tmavých i světlých vláken.

Přistoupil jsem až ke skalce, byla studená a vlhká, a když jsem zvedl ruku, abych se té bílé vypukliny dotkl, zjistil jsem, že je teplejší a sušší než okolí, taky o dost měkčí. Zkusil jsem na ni poklepat, pak jsem ji uchopil do prstů a nejdřív jemně, pak silněji zatáhl. Ale byla vrostlá do kamene. Kořenila v úzké puklině, táhnoucí se odshora dolů skalkou. Přičichl jsem si k prstům, zůstala na nich známá kořenitá vůně.

Pak jsem si povšiml osamělého pařezu opodál. Nebyl zvlášť velký, zato široký na dvě stopy. Musel tu hnít už několik let a u země ho obrostal mech. Z jeho rozeklaného vršku koukalo něco bílého, jakási čepička nebo homolka, která byla nahoře jednolitá, ale dole u samého zetlelého dřeva ji šikmá, asi čtyřcentimetrová rýha dělila vedví. Šel jsem se podívat blíž. I tahle houba rostla z pukliny, svou silou hravě rozpírala dřevo do stran. Zkusil jsem do pařezu zadloubat nožem. Houba prorůstala dřevem, jako by ji tam někdo namačkal odspoda. Pak mi nůž sklouzl a já do bílé textury zabodl špičku čepele. Houba se zachvěla, někdo vedle mě zavzdychal. Ale nikdo tam nebyl.

Vrátil jsem se ke skalkám a zkoumal, kam všude se bílá hmota dostala. Od mého příchodu se v puklinách nafoukly malé bublinky, měl jsem pocit, že slyším skřípění. Vytáhl jsem revolver a zkusil do kamene klepat pažbou. Zbraň mi upadla do mechu, náraz byl překvapivě tvrdý.

Zadupal jsem podrážkou a zjistil, že stojím na kameni, nikoli v měkké půdě. Položil jsem ruce na chladnou zem a ucítil pod nimi nezvyklou rovnost. Lehl jsem si a zkusil tu nevysvětlitelnou rovinku vyměřit tělem. Lezl jsem po čtyřech dopředu a dozadu a do stran, odhadl jsem tu placku na lichoběžník, který musí mít přes čtyři metry v nejdelším místě a necelé tři v nejužším.

Vzhlédl jsem ke skalkám a znova se podivil, jak blízko u sebe jsou. Mohly připomínat tlusté prsty, ale také menhiry. Nebo nohy od kamenného stolu.

Pochopil jsem, že sedím na jeho desce, kterou něco srazilo dolů. Dolmen, který zmínila umírající Emilie, byl sice pobořený, ale pořád tady.

Než jsem se probral z toho opožděného poznání, obklópili mě vojáci. Ani mě nenapadlo začít střílet, ale všimli si revolveru, a aby zabránili krveprolití, něčím mě bodli do ramene. Pálilo to jako vosí žihadlo, zkusil jsem vstát, ale přišla si pro mě noc a objala mě pevně.

* * *

Neležel jsem na kameni. Neležel jsem vůbec. Seděl jsem v koženém křesle, které bylo studené docela jako dolmen v lese. Ruce, nohy, kalhoty, to všechno bylo moje, ale to hladké hnědé křeslo ne. Rozhlédl jsem se. Pokoj se naklonil vpravo, pak zase na druhou stranu, nahoru nešlo koukat vůbec; hlava se řítí dozadu, jako by tam nebylo žádné opěradlo.

Natáhl jsem ruce, upažil, nechal dlaně klesnout na stehna. Byla mi zima. Zkusil jsem pohnout prsty nohou. Jakž takž to šlo. Místnost byla našedlá, možná světle zelenká.

Haló, řekl jsem a neslyšel nic. Vstal jsem a musel se zachytit opěradla. „Haló, je tu někdo?“

Otevřely se dveře. „Už je vzhůru,“ zaznělo tiše a já se svalil na podlahu.

„Sám si nestoupejte,“ řekl nějaký obr a pomohl mi na nohy. „Přinesu sklenici vody.“

Jazyk se mi lepil na patro, pil jsem jako věžeň. Koneckonců jím asi jsem, napadlo mě. „Můžu odejít?“ zeptal jsem se pro jistotu, když mi

chlap přinesl třetí sklenku. Ve vodě to drobounce perlilo, rozpouštěla se tableta. „Nechcete mě zase uspat, že ne?“

„To je vitamín C.“ Jeho pohled byl bedlivý a lhostejný zároveň.

„Nemáte koňak nebo něco podobného?“

Zavřel za sebou dveře. Sáhl jsem po peněženke, nic v ní nechybělo. Mobil a revolver byly pryč.

Voda s rozpuštěnou tabletou mě osvěžila, hlava se přestávala točit a já s překvapením zjistil, že místnost není tak prázdná, jak jsem si myslel. Neměla žádné okno, ale nahoře ve stropě se za dvěma hranatými mřížkami činila klimatizace. V jednom rohu stály tři oblekové věšáky. Nic na nich nebylo. Celou jednu stěnu, tu, k níž bylo křeslo obráceno zády, tvořila skříň z leštěného dřeva. Otevřel jsem nejdřív křídlo vlevo, stejně jako ostatní dvě křídla odvětrávané dlouhými lamelovými okýnkami. Uviděl jsem na čtyřicet párů naleštěných polobotek.

Dva páry polobotek byly bílé, dva tmavočervené, ostatní v různých odstínech žluté a hnědé, naprostá většina černých. Sundal jsem si páchnoucí křusky a jedny černé lakýrky si zkusil. Velikost jakž takž odpovídala, ale byly dost široké. Nahlédl jsem do prostředního křídla v naději, že tam budou čisté ponožky, ale odshora dolů byly police zarovnané komínky košil, většina světlá, pár černých a šedých, spousta pastelových tónů, i meruňkové a pistáciové. V třetí skříni visely obleky. Zdánlivě jich bylo málo, proti těm mrakům košil a bot, tak dvanáct patnáct, ale složené tu v postranních kójičkách čekaly kravaty, těch muselo být nejméně dvě stě: pruhované, mřížkované, lesklé i mat, jednobarevné, strakaté i kárované, některé s obrázky, zvířátky, maličkými žokeji, golfovými holemi, barevnými květinami. Tu nejzářivější, umístěnou v přihrádce ve výši očí, jsem vzal do rukou. Zlatě se leskla a do vzorku měla vetkány kolibříky. Vedle ní ležel důmyslně schumlaný hedvábný kapesník světlemodré barvy a dva zlatavé manžetové knoflíčky, oba s obrázkem letícího kolibříka.

Jedno sako jsem si zkusil, bylo nepříjemně studené, pro mě moc velké. Zabalil jsem se do něj jak do županu, zima té pohádkové šatny mi začínala zalézat pod kůži.

Pak jsem si uvědomil, že v místnosti nejsem sám. V otevřených dveřích stál ten chlap a s neskrývanou ironií pozoroval mé počínání.

„Kde mám bundu?“ Svlékl jsem ledové sako a pověsil ho na ramínko.

„Nechali vám ji vyčistit,“ řekl a opět poskládal obličej do ostražitě lhostejnosti. „Ostatní ošacení vám samozřejmě dáme vyprat a vyčistit taky, máme tady na zámku mandl, ale nechtěli jsme vás zatím přivádět do rozpaků, jestli mi rozumíte. Budete tu muset nějakou dobu strávit s námi.“

Tak mandl. A na zámku. „A mé auto je kde? Bylo plné hub. Zkazí se mi. Jak dlouho jsem tady?“

„Od včerejška. Pojd'te za mnou.“ Následoval jsem ho do rohového pokoje s dvěma velkými okny. Zatímco šatna sloužila jen svému účelu, tohle byla hotová komnata. Chlap nelhal, když mluvil o zámku. Z oken bylo vidět do rozlehlé zahrady a na světlou příjezdovou cestu. Ten park jsem znal, jen jsem si nemohl vzpomenout, jak se to tu jmenuje.

„Můžete mi říct, kde vlastně jsem?“ Nadzvedl obočí a ukázal na kulatý konferenční stůl s černou deskou. Stál na něm podnos, baňatá sklenka a broušená karafa, v níž bylo tak na dva prsty tekutiny barvy čaje.

„Poslužte si.“ Stoupl si k velkým bílým dveřím, založil ruce za zády a znehybněl. Opatrně jsem si nalíval a snažil se nevšímat si jeho pohledu, abych si nenalil příliš málo. Podařilo se mi třesoucí se rukou naplnit polovinu sklenky, on to nijak nekomentoval. Ochutnal jsem, bylo to jemné brandy, přesně to, co jsem potřeboval. Procházel jsem pokojem a prohlížel si zařízení: květované záclony, starožitnou komodu, polstrované židle z ohýbaného dřeva.

Opřel jsem se o okenní parapet a pokoušel se nevypít pohár naráz. Uběhlo pár minut.

„Čekáme na něco?“

„Na někoho. Ještě chvíli strpení, pane Marty.“

„Takže mě znáte. Mohl bych vědět já vaše jméno?“

„To není důležité.“

„Kdo byli ti vojáci v lese?“

„Prostě vojáci.“

„Co tam dělali?“

„Nevím.“

„A moje auto je kde?“

„Je v garáži. Nemusíte mít strach, nikdo ho nenaboural. Náš řidič s ním v pořádku dojel až sem.“

„Ale já tam něco měl. V kufru. Zkazí se to. Asi už se to zkazilo.“

„O obsah kufru vašeho vozu bylo postaráno.“

„Doved'te mě k autu a dejte mi klíčky.“

„Ted' nemůžete řídit, to jistě uznáte sám.“

Šel jsem ke dveřím a ty se náhle otevřely. Stál v nich stařec, kterého jsem znal z fotografií v novinách a z televizních zpráv, taky jsem ho viděl na tom večírku hospodářské komory. Ted' jsem se mu však vyhnout nemohl.

„Jak vám chutná brandy, pane Marty?“ zasmál se prezident republiky a podal mi ruku. „Dneska už vypadáte mnohem líp. Jsem rád, že noc v mé šatně na vás nezanechala trvalé následky. Jistě jste už poznal, kde se nacházíte.“

„Na zámku v Lánech.“

„Jste bystrý.“

„Mohl byste mi vysvětlit, co tady dělám? Nerad bych si tu připadal jako vězeň.“

„Berte to tak, že jste mým hostem, to přece dovedete. Nechce se mi věřit, že člověk vašeho formátu by s tím měl mít problém.“

„Pokud jste se mnou chtěl mluvit, proč jste mě dal zavřít do své šatny?“

Protáhl mezi rty jakési znechucené „mmm“ a zavrtěl hlavou. „Přece vás muselo napadnout, že musíme dodržovat určitá opatření. Bezpečnostní opatření, pane Marty. Copak to musím zrovna vám takhle trapně vysvětlovat?“

„Takže mi podle vás hrozí nějaké nebezpečí.“

Jenom se usmál, podíval se na karafu s brandy, pak na toho chlapa, nakonec vyhlédl z okna. Mlčeli jsme oba.

Promluvil jsem jako první. „Ten člověk je jedním z vašich bodyguardů? Hlídá mě tu z vašeho příkazu, ať už máte důvody jakékoli. Ale co když teď zkusím odejít? Dostanu další uspávačku? Nebo mě v té šatně zamkne? Chce se mi na záchod.“

„Doved'te pana Martyho, kam potřebuje,“ řekl prezident chlápkovu u dveří. „Pak ať nám přinesou kávu do salonku – a ať u toho není nikdo jiný. Ani vy.“ Potom se otočil ke mně. „Sednu si s vámi na dvacet minut, pak musím do Prahy. Dvacet minut, doufám, postačí, abych vás přesvědčil, že jste na tom nejlepší místě, kde vůbec můžete být. Ve vlastním zájmu.“

Vykráčel z pokoje a bodyguard mě odvedl na záchod.

Prezident čekal v salonku, nabídl mi kávu a začal mluvit. Vykládal, že tu se mnou sedí normální člověk, prý někdo, jako jsem já. Jistě prý pochopím jeho pohnutky. Sám musím uznat, že pokud se někdo dostane k mimořádným možnostem, bude jich využívat. Když se dozvěděl o houbě, nechal si pár kousků připravit k večeři a účinky shledal jako znamenité. Musím pochopit, že tak jako on by jednal každý muž. Nikdy se nesetkal se stimulačním prostředkem takové síly a že jich okusil hromadu, co si budeme tajit, pane Marty. Pak se ke mně naklonil a hovořil velmi tiše: asi jsem si všiml, že společnost naší země se v posledních týdnech velice změnila, elity obzvlášť. Hlad po houbě je enormní, překračuje meze slušnosti a civilizovanosti, dokonce zákona. Copak jsem si nevšiml, co se o naší zemi píše v zahraničních novinách? Přiznal jsem, že zprávy už nesleduju tak pozorně jako dřív, vlastně vůbec. Pokračoval: je tady několik vlivových skupin, bohužel nikým nevolených, které se chtějí zmocnit zázračného prostředku doktora Paquina a založit na tom nejenom byznys, ale novou platformu moci. Zasmál jsem se. Ani ne proto, že takovou reakci ode mě prezident očekával, ale proto, že právě o tomhle mluvil McRoupolos, akorát že pro něho byl byznys na prvním místě. Prezident řekl, že kontrolu nad strategicky důležitou surovinou chce mít on sám, neboť právě on a nikdo jiný je hlavou ozbrojených složek země a tohle je věc života či smrti nikoli pár jedinců, kteří hru s houbou hrajou, ale celé společnosti. Chtěl jsem vědět, jak

dlouho mě v prezidentském letním sídle míní držet, a on pokrčil rameny a poznamenal, že čas se stává relativním pojmem, a jestli jsem si mimochodem všiml, kolik najednou přibýlo dvacetiletých lidí, zatímco starší ročníky beze stopy mizí, přestože téměř nikdo neumírá. Podotkl jsem, že aspoň nebude nutné vyplácet penze, a on zamítavě zavrtěl hlavou: nastane hladomor, lidí bude jako kobylek. Chce tomu zamezit stůj co stůj – Paquinův hřib musí zůstat uvnitř našich hranic jako rodné stříbro, pod přísnou kontrolou; jistě si prý umím představit, co by s ním podnikly země jako Írán, Čína, Rusko nebo Saúdská Arábie.

Když odešel, bodyguard řekl, že můžu jít ven. Nechá mi zatím připravit pokoj v podkroví, kde mě bude hlídat střídavě on a jeden kolega. Řekl mi své jméno: Václav.

Vyrazil jsem na procházku do parku a Václav se držel v závěsu. Řekl jsem, že chci zkontrolovat své auto, a on přikývl, prý si to myslel. Zavedl mě do velké garáže, kde mezi černými limuzínami stálo i mé malé šedé mondeo. Odemkl mi, já celé auto prolezl, binec tam byl jako obvykle, ale po houbách zůstal uvnitř jen charakteristický pach.

„Jsou v mrazáku,“ oznámil mi Václav. „Tam nepůjdeme. Tudy do parku, prosím.“

* * *

Následovaly tři nekonečně se vlekoucí dny, kdy mi bylo poskytováno třikrát denně jídlo a každý večer láhev průměrného vína. Mobil mi nevrátili. Chodil jsem do parku a četl si knihy ze zámecké knihovny. Tam, stejně jako do svého pokoje v podkroví, přilehlé koupelny a do všech navazujících chodeb a na přilehlá schodiště jsem přístup měl, jinač ne. V pokoji byla televize, celé hodiny jsem strávil u zpravodajského kanálu. Překvapilo mě, že Paquinův hřib pronikl do médií. Ale mluvili tam o něm jako o „nebezpečné lesní plísni, která připravila blíže nezjištěný počet lidí o život“. Hřib samotný neukázali, jeho bílé rozpínavé podhoubí ano – tedy houbu samotnou, bez nadzemní části stejně jako černé antény housenice. Opakovalo se varování před sbíráním hub, dokud se k situaci nevyjádří hlavní hygienik. Ten ale zatím mlčel, dokud ne-

proběhnou laboratorní testy. Domyslel jsem si, jak zamotanou hlavu mají z houby biologové a lékaři.

Třetí den od rána hustě pršelo. V zámku už mi šlo všechno na nervy, měl jsem chuť na houbu a taky rozbíjet zrcadla. Radši jsem šel ven. Nikde nikdo, hradní stráž byla zalezlá v boudě. Došel jsem až do zalesněné oblasti parku, podíval se zpět přes upravené trávníky na zámek a viděl, že z komínů vychází kouř. Bylo šero, jako by se mělo co nevidět smrákat. Přistoupil jsem k zelenému drátěnému plotu, vyšplhal na něj a na druhé straně skočil dolů. Dal jsem se do běhu podél pletiva a doslova zakopával o vysoké bedly a muchomůrky. Když jsem zahlédl pár bílých hřibů, vydloubl jsem je a za rychlé chůze je snědl. Paquináky to nebyly, nicméně chutnaly výtečně.

Když jsem chtěl přeběhnout silnici, náhle stál vedle mě Václav, v ruce injekci. Řekl jsem, že jsem si jen vyrazil na houby a klidně se vrátím sám. Odvedl mě k lesní cestě, kde stál malý džíp. Řidič navlečený do vojenských maskáčů se nevzrušeně díval, jak přicházíme. Chytání uprchlých vězňů – běžná rutina. Když jsem nasedl a byl vmáčknut na kraj sedadla Václavem, nastartoval a odvezl nás zpátky do zámku.

Po zbytek dne jsem byl zalezlý v knihovně a ven šel až následujícího jitra. Stromy tiše šuměly a schylovalo se k dešti, který se ale zdráhal a posílal jen ohlášky v podobě velkých osamělých kapek, které se mi s gustem rozpleskávaly o hlavu. Opět všude voněly houby. Začal jsem hledat pod keři rododendronů a pak v lesoparku, našel pět šest běžných druhů, *arcanus* žádný, konstelace stromů tu byla značně umělá. Přesto jsem si byl jistý, že to, co po lese tak intenzivně voní, je právě Paquinův hřib.

Po silnici za plotem se pomalu pohybovalo staré bílé auto. Jelo téměř krokem, pak zastavilo úplně. Značku jsem mohl jen odhadnout, buď triumph nebo rover ze sedmdesátých let, nějaká stará Anglie. Uvnitř seděla malá žena s tmavými vlasy a velkými slunečními brýlemi. V tomhle počasí zvláštní. Připomínala něčím Emilii, a přece mi i na tu vzdálenost bylo jasné, že to není ona.

Pak jsem ji najednou neviděl, jako by v kabině vůbec nebyla, a v tu chvíli se auto rozjelo. Ze zatáčky se vynořil džíp, kterým jsem měl tu čest projet se předchozí den. Nepronásledoval ji. Jenom jel za ní až na roh oplocení, zastavil a začal couvat. Bílé auto odjíždělo, hlavu řidičky jsem skrze zadní sklo pořád neviděl. Jako by se na sedadle schovala v obavě, že po ní budou střílet. Čekal jsem, kdy se ozve náraz a řinčení jako při bouračce, ale vůz klidně zmizel z dohledu a o nos se mi rozbila další osamělá kapka.

Doprovodili mě do salonku, přijel prezident. Sdělil mi, že je tu jen na skok, večer letí do Amsterdamu, bude tam mít přednášku o krizi sjednocené Evropy. Vypadal zase o trochu jinak: tváře už mu nevisely jako dva pytle s pískem, celý obličej se mu zúžil a věčně přivřené oči se trochu pootevřely. Vlasy byly napomádované a excentricky vyčesané nahoru. Oblek zvolil prezident kovově modrý, kravatu růžovou, k ní nařasený šarlatový kapesník v náprsní kapse. Největší extravagancí byla bílá, fialově žíhaná orchidej, sedící na klopě jako tropický motýl.

Když jsme se posadili v salonku, zeptal se, jestli se aspoň trochu vyznám v ekonomice. Zavrtěl jsem hlavou.

Rozpovídal se o Konstantinu McRoupolosovi, který se nějakým záhadným způsobem dozvěděl, že jsem tady, a žádá prezidentskou kancelář o schůzku. Namítl jsem, že McRoupolos každému nabulíkuje to, co chce slyšet, a stejně si udělá, co chce. Řekl na to, že tajná služba monitoruje jeho původ, pohyby a obchodní aktivity, ale ty prý nejsou kriminální povahy, a já se v duchu usmál nad vědomostmi tajné služby.

Pak mi nabídl práci.

Mohl bych nastoupit do služeb Pražského hradu, správa prezidentského sídla zaměstnává zahradníky a lesníky, docela dobře by šlo vystavit mi smlouvu v rámci těchto profesí. Zasmál jsem se: jako hradní houbař bych asi těžko vydělával tolik jako u McRoupolose. Argumentoval tím, že tam bych nebyl pod ochranou státu a mohl bych snadno přijít k úhoně.

Dal mi na rozmyšlenou víkend, a já se zeptal, jaký je vlastně den, úplně jsem ztratil pojem o čase.

„Čtvrtek.“

Chtěl jsem vědět, co se stane, když jeho nabídku nepřijmu. Odpověď děl otázkou: „Co si tak představujete, že se stane?“

„Žiju už jen ze dne na den,“ odpověděl jsem. „To, co se kolem mě děje, jsem přestal hodnotit, snažím se nebát budoucnosti a беру, co přichází. Když můžu, vybírám si.“ Chvilí na mě mžoural a pak se zeptal: „A co si myslíte o mně?“

„Nic.“

Poté odešel.

Nazítří ráno jsem se šel proběhnout do parku. Bílé auto stálo za plotem. Doběhl jsem tam, žena vystoupila a šla k pletivu. Pozdravil jsem ji a rozhlížel se po Václavovi a džípu.

„Bud'te klidný, oni mě nevidí.“

„Jak to?“

„Přijdete na to časem.“

„Co ode mě potřebujete?“

„Chtěla jsem vás varovat, abyste se s Konstantinem už nestýkal. Nečeká vás s ním nic dobrého. Nečeká vás s ním nic. A od houby se držte dál.“

„Každý pro mě má nějaké řešení, všechna se ale liší.“

„Tohle je dobré řešení.“

„Kdo jste?“

„Na tom nezáleží. Minulost.“

„Proč vypadáte jako Emilie Prusová?“

„Já? Jako ona? Vy jste dobrý.“ Usmívala se jako Emilie. Byla starší. Snad je to její matka, napadlo mě. Nebo teta. „Možná vás odtud budu umět dostat.“

„Když to vezmu kolem a kolem, mohlo by se mi to hodit.“

Po návratu do zámku jsem se osprchoval a převlékl. Přišel Václav a řekl něco zvláštního. Přivezli maso, ale nemá ho kdo vyložit z dodávky a odnést do mrazáku.

Poznamenal jsem, ať si to tak nebere, že ještě spím a on je jen součástí mého snu.

Ale trval na tom, abych se teple oblékl a šel s ním do kuchyně. Proč ne, pokrčil jsem rameny.

Seběhli jsme schody a prošli kuchyní na zadní dvorek, nebo jak nazvat stinné úzké prostranství za zámkem. Stála tam malá zelená doávka, v ní byly na sobě naskládány mrtvoly zajíců a divokých králíků.

„Vidíte,“ ukázal bradou Václav, „vezou je z naší obory, to je na zítřejší hostinu pro představitele Visegrádu. Pár jich unesete, doufám?“

Zpozzdálí nás pozoroval voják. Václav neznatelně pokýval hlavou, a tak jsem taky přikývl a nechal si naložit pár zajíců. Zanesl jsem je do kuchyně, shodil na nerezový ponk, Václav udělal to samé. „Až si půjdete pro další,“ řekl tiše, „dávejte pozor, jestli se tamhleten na vás dívá. Pokud se dívat nebude, vlezte si do auta a o víc se nestarejte.“

Šel jsem ven a voják hradní stráž ze mě nespouštěl oči. Nechal jsem si naložit další dávku masa, spadlo mi to všechno v kuchyni na zem. Václav tiše zaklel, nechal jsem ho, ať si poradí, a přitočil se k mrazáku. Pootevřel jsem dvířka a nahlédl dovnitř: mé paquiňáky tam byly, box byl naplněn odspoda nahoru. Přišlo mi divné, že tady vzácné zboží vůbec nikdo nehlídá – ale patrně nikdo kromě prezidenta a pár zasvěcenců nevěděl, že to nejsou obyčejné houby. Zaškrábal jsem nehtem na jeden z hermeticky uzavřených balíčků, ale obsah byl ztvrdlý na kámen. Roztrhl jsem obal a odlomil kousek houby velký jako čokoládový bonbon a vložil ho do úst. Byl nejvyšší čas, protože mě Václav čapnul za paži a prudce odvedl stranou. Zavřel mrazák, stoupl si před něj a tvářil se jako podvedený obchodní parták.

Zahříval jsem zmrzlé sousto na jazyku a vyhlédl ven. Voják mluvil se závozníkem. Vyběhl jsem na dvorek a plavmo skočil k divokým králíkům. Hned se za mnou zabouchla dvířka a nastala tma. V autě páchl les, krev a zpocená srst. Posadil jsem se a dumal, jestli vydržím nezvracet. Trnuly mi zuby a horní patro, ale postupně se mi podařilo zmrzlou houbu ohryzat a po ždibcích spolknout. Pak jsem čekal, jak všechno dopadne. Dodávka se dala do pohybu, zatočila vpravo a já spadl vlevo, zůstal jsem ležet, abych si neobouchal hlavu. Nikdo nás nezastavil a nekontroloval.

Z úkrytu nebylo vidět ven, ale po chvíli se korba přestala naklánět a nadsakovat, vůz jel hladce a asi i rychle, byli jsme na dálnici. Jeli jsme necelou hodinu. Hádal jsem, že do Prahy a pak i po ní, auto často brzdilo, zastavovalo a znova se rozjíždělo, až se mi opět udělalo zle.

Dodávka konečně zůstala stát a já mohl ven. Bylo větrné dopoledne, sluneční světlo se odráželo od letících plochých mraků a bodalo do očí. Z čerstvého vzduchu se mi zatočila hlava.

Stál jsem před jednopatrovou šedou budovou, obklopenou stále ještě zelenou zahrádkou s dětskými prolézačkami. Nějaká školka nebo škola. Závozník neřekl ani slovo a odjel. Ze dveří budovy vyšel chlápek v obleku a vyzval mě, ať jdu za ním. Následoval jsem ho do tmavé haly, odkud vedlo několik bíle natřených dveří a schody nahoru. Za jedněmi dveřmi byla malá třída plná dětských lavic. Ukázal mi, ať se do jedné posadím a čekám. Když odešel a zavřel za sebou, uslyšel jsem v zámku cvaknout klíč.

Zjistil jsem, že okna se dají otevřít, ale jsou zamřížovaná. Na tabuli zůstaly napůl smazané barevné čmáranice a nástěnku zdobila vybledlá koláž papírových květín, rozesmátých dětských hlav, žlutých polí, slunečníků a mořských lastur. Nad ní se klenul oblouk z vystřižených písmen: ZAČÍNÁJÍ PRÁZDNINY! DĚKUJEME NAŠIM MILÝM UČITELŮM ZA -. Další písmena se válela na podlaze. Složil jsem z nich zbytek nápisu: ŠKOLNÍ ROK. Následoval předloňský letopočet. Přejel jsem prstem po nejbližší lavici. Ulpěl mi na něm mastný prach. Otřásl jsem se hnusem.

Do třídy vešel chlap, který se musel ve dveřích sehnout, bodyguard Václav byl proti němu jako mladší bratr a já patřil do úplně jiné antropologické kategorie. Přesto nepůsobil sebevědomě, spíš jako člověk, jehož vlastní výška ho v pubertě zaskočila a on se s tím ještě nesrovnal. Starý mohl být jako já. Měl dlouhý obličej se špičatou bradičkou, tenké brýle na tenkém nose a podivné čelo, jež šlo pod zježenými vlasy do šířky, a uprostřed bylo vypouklé a úzké. Tvářil se, jako by se mu chtělo na záchod, a tenhle svůj útrpný výraz neměnil.

Dívali jsme se na sebe mlčky. Čekal jsem, že se představí, ale nepředstavil. Zjevně nevěděl, jak má začít. Když konečně spustil, poznal

jsem, že se snaží mluvit hlubším tónem, než je mu přirozené, jako to občas dělají Američané. Měl svěšenou hlavu i ramena a ruce sepnuté před tmavým oblekem jako pohřební řečník.

„Je nám líto, pane Marty, že jsme zklamali vaši představu o romantickém útěku.“

„Já žádnou neměl.“

„Obávám se, že nějakou dobu budete muset zůstat tady, v naší škole. Já vím, že oproti prezidentskému zámečku to není nic moc, ale na druhou stranu budete mít k dispozici celou budovu i s tělocvičnou. Jen ven vás pustit nemůžeme, to jistě chápete, je to pro vaši bezpečnost.“

„A kdo mi čím hrozí? Nejsem si ničeho vědom.“

„V rukou prezidentových lidí byste si brzy opravdu nemusel být vědom vůbec ničeho. To svinstvo, co vám píchli... My vám nic takového dělat nebudeme. Nalijme si čistého vína. Chceme jen to, co chtějí všichni.“

„Ale kdo? Za koho mluvíte?“

„Myslel jsem, že mě znáte z médií.“

„To jste byl na omylu,“ zalhal jsem, ale ne zase tolik, protože jméno jsem si vybavit nedokázal.

Zatvářil se ještě nešťastněji. „Pan Bitr, předseda naší strany, která je toho času v opozici –“

„Socialisti.“

„– tak tedy náš pan předseda si velmi oblíbil houbový prášek, který umíte tak dobře sehnat.“

„A nemůže bez něj být.“

„Samozřejmě může, ale proč by měl, když si ho dopřávají všichni napříč politickým spektrem.“

„Tomu nerozumím.“

„Čemu nerozumíte?“

„„Napříč politickým spektrem.““

„Tím se myslí představitelé všech politických stran. To takhle říká každý. I náš pan –“

„Já to neříkám. Takhle může mluvit jedině vůl.“

„No... Přece se nebudeme urážet. Nabízíme jen spolupráci.“

„Už zase. To už jste třetí, kdo mi něco takového navrhuje.“

„To je možné, ale teď jste u nás a tak to už zůstane.“

„A jak si to představujete? Budeme spolu jezdit na houby? Procházet se po lese?“

„Budu vás tam vozit a to, co najdete, pak předám předsedovi.“

„A co když vám podstrčím prašivky? Muchomůrky?“

„Pracuji pro nás školení odborníci. Pokud byste se pokusil pana Bitra otrávit, museli bychom sáhnout k určitým represáliím.“

„To je paráda. Po každém návrhu spolupráce následuje výhrůžka. Možná se v téhle zemi dělá byznys právě takhle.“

„Budte ujištěn, že naše strana s tímhle typem jednání nepřišla jako první. Potom se ale musela přizpůsobit.“

„Počkejte, sehněte se a nehýbejte se,“ řekl jsem a on poslechl; ten služebný upír byl zvyklý poslouchat. Došel jsem k němu, vyskočil do výšky a vlepil mu facku.

Hlavička v podobě zúženého válce se zatřepotala. „Mám školení v bojových technikách, pane Marty,“ pohladil si zarudlou lím. „Už to raději neopakujte.“

Jenomže já měl v sobě *arcanus*. Rozžhavené zlato mi z žaludku prýštilo do celého těla. Připadal jsem si jako profesionální boxer.

Asi to na mně bylo vidět, protože zaujal postoj karatisty. Zvedl ruce, zaťal pěsti, snížil těžiště těla a předsunul jednu nohu před druhou asi o dva metry. Tím se jeho hlava ocitla v dosažitelné výšce, já vykopl vzhůru a nabral ho špičkou boty do spánku. Ztratil jsem rovnováhu a plácl sebou na linoleum, ale nešel po mně. Ztěžka dosedl na miniaturní židličku, hlavu v dlaních.

Jeho brýle ležely pod lavicí. Vstal jsem a rozdrtil je patou, podobně jako to onedhdy udělal Konstantin s mým mobilem. Sáhl jsem poskokovi do kapsy a vytáhl odtamtud klíče. Šel jsem ke dveřím, ale zase se rychle vrátil, ve zmatku náhle propadlý do školních let. Na chodbě zaklapaly kroky.

Chvilé čekání. Potom do třídy někdo vešel. Nebyl to učitel, ale Václav.

„Podívejme, dvojité agent. Přizabil jsem vám tady toho podržtašku, nevadí? Začínám v tom vynikat. Dávejte si na mě bacha.“ Mluvila ze mě houba.

Václav zbledl. Na okamžik zaváhal a pak vytáhl z podpažního pouzdra malou zbraň, která se mi zalíbila. Byl to revolver Colt Detective podobný mému. Měl jsem chuť mu ten smrtomet vzít a aspoň jedním obyčejným nábojem mu provrtat játra, ale něco mi říkalo, že by se to povedlo jen stěží.

„Vy už neděláte pro dědka?“

„Cože?“

„Pro pana t. č. prezidenta České republiky.“

„To vás nemusí zajímat. Přivezl jsem dvě a půl kila houby ze zámku, teď to potřebuju někde uložit, aby se to nezkazilo.“

Postavil jsem se v lavici. „Vy jste okradl o houbu nejdřív mě ve prospěch prezidenta a potom jste lup čórnul jemu? Ha ha. Vy jste čistá esence podfukáře, Václave. Kam se tady podržtaška na vás hrabe.“

Schoval zbraň, popadl poskoka pod pažemi a dovedl ho k umývadlu v rohu místnosti. Pustil vodu a začal mu ji šplíchat na hlavu. V ten moment jsem vyklouzl z lavice, po špičkách přecupkal ke dveřím a tiše je zavřel. Klíčů bylo pět a já je jeden po druhém zkoušel vrazit do zámku. V teorii náhody je důležitá až sedmička, ale já měl větší štěstí, napočtvrté vniklo železo mezi železa a dvakrát se otočilo.

Lomcování klikou, div že ji neurval. Chechtal jsem se jako školní darebák.

„Otevřete, Marty! Vy vůbec nechápete, o co tu jde, je to všechno ve vašem zájmu! Já nepracuju ani pro Bitra!“ To mě zaujalo. „A pro koho pracujete, Václave?“

Dlouhé váhaní. „Pro speciální útvar vyšetřování, pane Marty,“ huhlalo to zpoza dveří. „Policie...“

Ale to už jsem ho přestával slyšet – hala byla velká. U prosklených venkovních dveří jsem našel oranžovou mrazicí tašku. Musela mít přes dvě kila, možná i ke třem. Vyšel jsem z budovy s taškou v ruce a jako

pečlivý školník po sobě zamkl. Klíče jsem vyhodil do výšky. Opsaly ob-
louk pod syrým nebem a dopadly na plochou střechu.

Audi vjelo do areálu školy tak tiše, že jsem ho zaznamenal, až když
jsem stál pět metrů před ním. Po něm druhé, potom třetí. Z prvního
vylezli tři v oblecích, řidič zůstal. Taky z třetího vylezli tři, i tady řidič
zůstal za volantem. Když se náležitě porozhlíželi a sdělili své dojmy do
mikrofonků, co jim vedly od pravého ucha, vystoupil z prostředního
auta opocení tlustých. Nebyl to nikdo jiný než Bitr, poskokův předseda
a bývalý premiér, co ve své ztučnělé fantazii premiérem nikdy nepře-
stal být.

Ucítil jsem smrad, že by se o něj dalo opřít; směs hořkokyselého po-
tu a silné kolínské, která ho přebíjela silou sbíječky.

Bitr ukázal na mrazicí tašku, co se mi houpala v ruce. „Ale ale. Kde-
pak je Václav s Jardou?“

Mávl jsem za sebe. „Čekají ve třídě. A tohle,“ ukázal jsem na přenos-
nou mrazničku, „je moje.“

„My jsme se už viděli, ne?“ prohodil Bitr, otřel si obličej červeným
kapesníkem a po straně tiše promluvil k jednomu z bodyguardů. Ten
někam odběhl.

„Neviděli,“ řekl jsem rozhodně. „Jmenuju se Gregor Marty. Kdo jste vy?“

Bitr ztmavl a jeho navoněný pot zamořil školní zahradu. „Tak podí-
vejte, nebudeme si tady hrát na neviňátka, pane Marty, my dva se zná-
me, já tady, doufám, nejsem za kašpárka.“

„Já taky ne.“

„Tak vy jste tady především v našich službách a já –“

„Ve službách vaší strany?“

„Prostě v našich službách.“

„Ale já bych nic takového nepřijal. Nikdy.“

„Jak to? Václav to s vámi neprojednal?“

„Václav je na hanbě.“

„Ale prosím vás. Václave...“ zavolal na někoho za mnou. Ohlédl jsem
se. Stál tam Václav i s upírem Jardou, bodyguard je právě pustil na svo-
bodu.

„Václave,“ pokračoval Bitr, „převezmi si tady pana Martyho a tentokrát si dávej lepší pozor, aby ti nepláchl.“

„Omlouvám se, už nebudu chybovat,“ kál se příslušník speciálního útvaru a postavil se vedle mě. Netvářil se nijak výhrůžně, jen lhostejně a odhodlaně zároveň. Napadlo mě, že bych se měl ten výraz naučit; že by mi to potom šlo mezi lidmi líp.

Mrazničku s houbami dostal na starost Jarda.

„Ručíš mi za ni hlavou,“ řekl Bitr a zkusil se usmát. To ale jeho narvané tváři nešlo. Pak promluvil ke mně a ke všem zároveň. „Tak aby bylo jasno: uděláme si teď malý výlet do lesa, chci vidět tady odborníka v akci. Největší výskyt houby byl zaznamenán v lese pod hradem Houška, ale to je moc daleko, já nemám tolik času. Do úvahy spadá Kunratický les. Blbé je, že tam bývá spousta lidí i ve všední den, to máte po Praze všude. Zkusil bych možná Klánovice, ale houbaři budou i tam, na to je potřeba se připravit.“

Špičkou prstu jsem se dotkl nosu. „Cítím, že by to mohly být Klánovice.“

„Výborně,“ zasmál se Bitr, „vyrazíme do Kunratic. Já vás mám přetčeného, pane Marty, na to vemte jed. Pojedeme jenom jedním autem, to nebude tak nápadné. Všichni připraveni? Pojedme.“

Václav mě dovedl k jedné z limuzín, musel jsem tam zalézt, on si sedl z jedné strany a jiný ramenáč z druhé. Bitr nasoukal pupek na místo spolujezdce, uvelebil se a pokynul, že můžeme jet.

* * *

Auto zůstalo u lesního hostince. Dovedl jsem Bitra a jeho družinu k potoku, na rozdíl od ostatních ho přeskákal po kluzkých kamenech a vymáchal si nohy až po kolena. Z druhé strany jsem sledoval, jak si vedou bodyguardi a Václav. Bývalý premiér, co zase chtěl být premiérem, hrdě odmítl nabídku přenesení. Kameny ani nezkoušel a v nejmělkším místě potok přebrodiv. Proč ne.

Nad námi se zvedala šikmina kopce, ze stromů padalo suché listí pomaleji než ve zpomaleném filmu. Zeptal jsem se Bitra, jestli mu to

nepřipadá úžasné, a taky jsem se otázel, jako který z těch suchých listů se cítí; já tedy rozhodně jako ten, co klouže po ostatních dolů k potoku. Nějak mi nerozuměl. Otřel si čelo červeným kapesníkem a oči měl jako dvě černé bubliny – nic než nakvašené prázdno.

Cítil jsem v sobě plnou sílu arkanického hříbu a rozeběhl se proti stráni. Rázem jsem byl o deset metrů výš a žasl, jak se to tu podobá stržím a svahům pod Houskou. Bodyguardi šplhali za mnou. Václav začínal ochabovat, musel si svléknout sako a dát ho přes ruku. Bitr se hrabal po čtyřech a špinavýma rukama si stíral z čela pot. Když se konečně vystrachal až ke mně, byl mrtvičně rudý.

„Proč lezeme zrovna sem?“ zachroptěl a popadal dech.

„Myslel jsem, že tu něco bude,“ řekl jsem a jeden z bodyguardů mě chytil za límec.

„Nech ho,“ hlesl Bitr, svalil se do listí a dlouho jenom oddechoval. Požádal jsem Václava o cigaretu a dostal ji. Tabák po století odříkání je lepší než vyslyšená modlitba.

Kouřili jsme a čekali, až se budoucí bývalý premiér vydýchá. Díval jsem se, jak mu ze špičky nosu odkapává jedna kapka potu za druhou. Už jsem se na něj nechtěl dívat.

„*Boletus...* Cítím ho tamhle odtud,“ ukázal jsem do hustého smrčí a odklusal. Suita spolu s Bitrem supěla za mnou, cítil jsem se jako pes cvičený k vyhledávání lanýžů. Houby tu opravdu voněly, až se mi ježily chlupy na krku. Pach lákal, provokoval a odrazoval zároveň a já teď už nemusel nic předstírat. Přestal jsem myslet a šťastně běžel přes kamenný mostek do podrostu, kde se po obou březích potůčku bělal dobrý tučet pravých paquiňáků. Byly výrazně světlé, slunce se sem jen těžko dostávalo, ale jejich duhový třen je spolu s vůní na dálku prozrazoval.

Pak tam spolu se mnou stáli všichni ti Bitrovi chlapi a čuměli na mě jako bezvěrci.

„Tady to máte,“ rozmáchl jsem se. „Už můžu jít?“

„Já nevím, o čem mluvíte,“ zamračil se Bitr. „Tohle má být ono?“

„Vy o ně nestojíte?“ podivil jsem se.

„Tyhle myslíte, ano?“ Bitr se s námahou sehnul a utrl nazelenalou holubinku, kterých tu bylo asi třikrát víc než hřibů. „To asi nebude ono, že?“

Stál jsem mezi tou hojností, která by mi vydržela na stovky nebezpečně vydatných dávek. Ale bařtipán viděl jen holubinky.

„Tak ochutnejte sám,“ řekl jsem a vmáčkl mu jednu z plevelných hub do ksichtu.

Václav byl nejbliž, jeho dlouhá paže se mi mihla před očima a já se uklonil do strany, až mi vrzly mezižeberní obratle a v těch krčních to píchlo, jako bych se pokoušel sám sobě přetnout vaz. Úder mě minul, zahrabal jsem nohama v úrodné půdě a šlo to dobře, byl jsem v mžiku za Václavem, a zatímco se otáčel, vší silou jsem ho praštil do šíje. Skácel se jako podřátý. To se povedlo, zaradoval jsem se, dal se do běhu, přeskočil potok a po spodní hraně zarostlého vršku utíkal někam na Roztyly. Neslyšel jsem Bitra, že by jim zakázal střílet, nicméně nikdo nevystřelil, snad i proto, že tady u hlavní cesty byla spousta lidí, hlavně matky s kočárky. Do těch se nechtělo střílet ani bitrovcům; jak by to vysvětlili u příštích voleb?

Dusot za mnou, ale ty kroky se s Paquinem nemohly měřit. Pak pronásledování ustalo, asi na pokyn vysílaček nebo něčeho, čím si takoví zdatní mládenci telefonují. Zvolnil jsem krok a vrátil se na asfaltovou cestu, brána lesoparku už byla na dohled. Vyšel jsem mezi paneláky, dřevo a bující život vystřídala mrtvolnost obytných kvádrů. Ocitl jsem se na obrovském sídlišti a spěchal k nejbližšímu metru.

* * *

Domů jsem se bál, tam na mě určitě čekají. Unavený po dvojím útěku jsem si šel odpočinout do redakce, smířen s tím, že si tam pro mě přijdou lidé buď od Bitra, nebo od prezidenta.

Ale nepřijel nikdo. Usnul jsem v křesle, probudil mě telefon. Už toho odpoledne začala nejdelší noc mého života.

Šéf se doslechl, že jsem se uráčil konečně přijít do práce, a zavolal si mě. Jako obvykle předpokládal, že jsem si vzal pár rukopisů domů

k pročtení, ale tentokrát se jako z udělání začal vyptávat. Odbyl jsem ho výčtem rukopisů, na kterých dělám, ale on jeden po druhém zkontroloval v databázi a oznámil mi, že už jsou dávno odeslány do sazby. Byl nepříjemný. Chtěl vědět, co konkrétně jsem doma načítal a co si o tom myslím, a ať mu koukám pořádně odpovědět, jinak se se mnou nakladatelství za ty nehorázné absence rozloučí.

Lapal jsem po odpovědích, ale létaly si kdovíky. Měl jsem chuť vpálit mu do ksichtu, že se na tu otravnou práci můžu vykašlat, ale nešlo to. Kdybych si měl ještě před nedávnem vybrat mezi kariérou redaktora a kariérou profesionálního houbáře, pomyslel bych si, že se na mě konečně usmálo štěstí a už bych si balil kufry a stěhoval se někam k lesu. Ale od té doby se toho změnilo tolik, že příprava textů k vydání se jeví jako má poslední životní jistota. Útočiště.

Mlčení se protahovalo a Volf vrtěl hlavou. A pak jsem nazdařbůh plácl jméno autora, který u nás vycházel před lety. Miloš Mach. Rukopis jeho nového románu zatím nemá pojmenování.

Volf zbystřil. „Miloš Mach? Ten, co přestal psát někdy před deseti roky? Sem s tím, Gregore. Konečně přicházíš s něčím zajímavým.“

Slíbil jsem, že mu to přinesu co nejdřív, a doufal, že to pustí z hlavy. Ale než večer odešel domů, staval se ještě u mě v kanceláři a připomněl mi to. Slibuje si od Macha thriller, na němž by se dalo něco trhnout.

Tak jsem si pěkně naběhl na vidle. Začal jsem se probírat došlými rukopisy v zásuvkách a políčkách. Byla to samá poezie, nesmysly o blížícím se konci světa, upovídané vzpomínky na to, jak to chodilo za totáče v šedé zóně i v disentu, upírské fantasy čtrnáctiletých slečen, na internetu propagované jejich podezřelými otci, thrillery z pohraničí, rodinné trampoty odehrávající se v New Yorku, v Tokiu nebo v Riu, dílka zabývající se kosmologií a teorií strun a vlastně úplně všeho, románky o tom, jak hrdinka opustila manžela, žila postupně s krásným Italem a pak s mužným Španělem, ale nakonec se vrátila domů a bylo jí odpuštěno.

Měl jsem chuť hodit to všechno do koše. Ze samého zoufalství jsem přešel ke knihovně s vydanými tituly a vyhledal tituly od Miloše Macha,

kterého jsem v nakladatelství kdysi pomáhal prosadit. Redigoval jsem mu tenkrát prvotinu, další knihy měl na starosti někdo jiný, psal knihu ročně a za mnou už nechodil. Pak nám nabídl svůj jedenáctý titul. Ten bohužel přistál na stole mně. Nelíbil se mi, nedočetl jsem, napsal jsem mu to. Urazil se. Od té doby jsem o něm neslyšel, knížka nevyšla ani nikde jinde.

Ted' jsem však zíral na fotografii na záložce a shledal, že jsem ho přece jen vídal, ale nepoznal ho. Chlapík, jehož jsem potkával při běhání a který se tak udiveně díval na mšenském koupališti, byl on: Miloš Mach. Na snímku mu je kolem třiceti, v ruce cigaretu, kterou drží jako tužku. V očích má rozmrzelé napětí, jako by ani fotografován být nechtěl. Sáhl jsem do zásuvky pro zrcátko, pohlédl na sebe a pak na něj.

Vypadal jako já. Vypadal jsem jako on. Možná proto jsem odpoledne vyslovil jeho jméno. Jako by ta podoba neustále číhala v mém podvědomí a já na ni až v okamžiku zoufalství dovedl ukázat prstem.

Uvařil jsem si kávu, pak druhou i třetí. Četl jsem Machův druhý román od poslední kapitoly k první, což je nejlepší cesta jak zjistit, jestli má syžet vnitřní logiku. Knížka měla přes dvě stě stran a vydržela mi až do noci, i tak jsem přeskakoval.

Když jsem dočetl, nebyl jsem si jistý, co si mám o textu myslet. Na chodbách svítily studené zářivky, v budově bylo až na tiché předení přestárých počítačů ticho. Zkusil jsem rozcvičit ztuhlé tělo, udělal na zaprášené podlaze dvacet kliků, vypil půl litru vody. Za okny bylo černo.

Líbí se mi ten román? Nevěděl jsem. Měl jsem k němu sto plus jednu výhradu a ta největší zněla: hrdina je fatálně pasivní. Ani ne chcípák, spíš člověk, který nechce nebo snad neumí někam či někomu patřit. Je to typ, který se chce na život jenom zpovzdálí dívat, jenomže právě to se mu nedaří – život si pro něj dojde a přinutí ho k činu.

Měl jsem chuť to Machovi přepsat. Změnit zápletku. Zasadit ji do reálného rámce. Ubrat na nesmyslech a fantasmagořinách. Udělat z nedomrlého hrdiny zapáleného bojovníka za... Kdybych tak věděl za co.

Pokud se na další týden zdejchnu, uvažoval jsem, sotva mi to u šéfa projde. Ale když mu přinesu aspoň část nového Machova rukopisu...

Autorem budu já sám. Snad. Jestli mi to půjde. Začnu slibně, ale někde na straně padesát to trestuhodně zkoním a tohle torzo předložím na poradě k úvaze. Titul bude zamítnut, dočíst to nikdo chtít nebude.

Probudil jsem počítač, zapnul Microsoft Word a založil nový soubor. *Miloš Mach: Román (název neznámý).*

Psát jsem začal bez váhání. Věděl jsem, že houba to napíše za mě, stačí jen dostatečně chtít. Psal jsem asi hodinu a pak zapomněl na svět.

Hodina se propadla do noci, objalo mě nebytí a čas hrál *Honzo, vstávej* někde na druhém konci vesmíru.

Když jsem zvedl hlavu od obrazovky, byla hluboká noc a já měl tři stránky expozice, plné pravopisných chyb. Došlo mi, že účinky poslední arkanické dávky musely už dávno pominout, a pocítil něco jako hrdost: ty tři stránky jsem napsal já sám?

Nato mě euforie přešla tak rychle, jak začala. Nebýt Macha, nemohl bych začít s tímhle *remakem*. Nebo je to spíš *rethink*? Znova jsem si to přečetl, nic nepůvodního jsem tam neviděl. Ale poznal bych to, když nemám odstup?

Dostal jsem hlad. O dvě ulice dál byla herna s celonočním provozem, zamířil jsem tam pro balený sendvič.

Byla to chyba. Jen co jsem stoupl na chodník a udělal několik kroků, vystoupily z tmavého esúvéčka parkujícího přes ulici dvě postavy a pustily se za mnou. Jedné zasvítíl v ruce mobil. Zrychlil jsem krok, oni taky. Dal jsem se do běhu, nejdřív pozvolného a oni nonšalantně klusali za mnou. Pak jsem zrychlil, oni též, ale jako by mě ani nechtěli dohonit, jen nespustit z očí.

Proběhl jsem kolem herny a utíkal dál, hlad už jsem neměl, zato se mi krátil dech. Ulice se stáčela doleva a úžila se, oranžové lampy tu stály řídce a mezi oranžovými ostrovy světla byla skoro tma. V šeru před sebou jsem viděl, jak se u jednoho z automobilů u chodníku otevřely dveře. Zpomalil jsem, kroky za mnou ještě chvíličku nebudou slyšet. Rozhodoval jsem se, jestli přeběhnout na druhou stranu, nebo v klidu dojít k těm otevřeným dvířkám.

Ten v autě rozhodl za mě, protože nastartoval a automaticky tak rozsvítil. Měl jsem pocit, že zahudrání motoru, přestože ho řidič nevytácel, musí probudit celou ulici. Pospíšil jsem si a popoběhl k autu. Bílé Porsche Panamera. Nakoukl jsem do kabiny, od volantů se na mě smála mladá žena v bílém vlněném svetru a úzkých černých kalhotách. Někomu mi připomínala.

„Ahoj,“ řekla Kristina. Na hrudi se jí třpytil náhrdelník.

Ohlédl jsem se. Dvě postavy se právě objevily zpoza rohu. Nasedl jsem a sotva za sebou stačil zavřít, obří auto už elegantně vyhučelo do prostřed vozovky a za chraplotu osmiválce zkrátilo ulici na setinu původní délky. Dvě mátohy, které mě sledovaly, jsem ani nezahlédl. Oči jsem měl jenom pro interiér luxusního vozu. Celý byl obšitý červenou kůží.

„Připoutej se,“ řekla Kristina. Její hlas byl jiný. Hlubší, sebevědomější, rozhodný. Slyšel jsem z něj i pobavení. Podobal se tím hlasu jiné ženy. Té, která už není.

„Ted' když mám mondeo v zastavárně v Lánech,“ zabubnoval jsem prsty na palubní desku, „bych si možná mohl pořídit nové auto.“

„Nevytahuj se, že jezdíš do Lán.“

„Fakt. Hráli jsme tam poker a já tam pak musel nechat auto.“

„Víš, Gregore,“ usmála se a chrup se jí leskl jako ten náhrdelník, „že neznám žádného nakladatelského redaktora, který by byl takový magor do aut jako ty?“

„A kolik redaktorů znáš? Náhodou jsou všichni jako já, akorát předstírají, že je víc baví čtení.“

„Víš, kdo byli ti dva, co tě před chvílí naháněli?“

„Lidi z pracovního úřadu? Chtěli mi nabídnout místo obecního houbaře pro Prahu 3? To se mi ted' stává pořád.“

„Marcel s Richardem.“

„Nepovídej. To jsem taky mohl přijít o zuby.“

„Tak promiň, mysleli jsme si, že jinak s námi nepojedeš. Ublížovat ti nechtěli.“

„Ty sis myslela, že bych se nechal prosit, abych laskavě nastoupil do tohotohle auta?“

„Vždyť říkám, že jsi autošuk.“

„Kolik stálo?“

„Nevím přesně. Dva osm? Vlastně skoro tři, ten červený interiér byl na zakázku. Zařizoval to Marcel.“

„To tě musí hodně milovat.“

„Spíš je to taková reklama na krásu a úspěch, znáš to.“

„Prostě se předvádíte.“

„Jo, nejlíp to zabírá na Rusáky a ti mají nejvíc peněz.“

„A děláte pro Konstantina, jo?“

„Jo.“

„Konkrétně?“

„Tak třeba já jsem něco jako modelová absolventka kosmetického programu a celostní houbové terapie. Když mě mají ty báby před očima, chtějí všechny vypadat jako já.“

„A to ti dělá dobře.“

„To mi *dělá* dobře!“

„Ale je v tom figl.“

„Záleží na jejich peněžence,“ zasmála se Kristina, „na příjmech jejich manželů a partnerů...“

„Kteří ovšem taky chtějí vypadat úžasně...“

„Ano. Bud' jako Marcel, nebo jako Richard. Máme samozřejmě celou řadu přípravků i pro muže.“

„Měla by sis na ně dávat pozor.“

„Na kluky?“

„Asi nevíš, že mě Richard vydíral. Když neuzavřu smlouvu s Konstantinem, postará se, abys dostala zlatou dávku houby.“

Zahihňala se, ale jistota jí z hlasu na chvíli vyprchala. „To by nikdy neudělal, aspoň myslím. Taková dušička něžná. Jenom na mě žárlí.“

„Pak umí zapojit žárlivost do svých přesvědčovacích metod. Vzácná schopnost, to se musí nechat.“

„Vid'?“

„Kam jedeme?“

„Kam bys řekl?“

„Já bych řekl, že na Zbraslav.“ Položil jsem jí ruku na stehno a nechal ji tam. Když jsem posunul dlaň k břichu, odstrčila ji. „Já si to nechci hned nabourat, Gregore.“

„To jsou diamanty, co máš na krku?“

„Samozřejmě.“

„Taky od Marcela?“

„Dostala jsem je od prodejce jako bonus k tomu autu.“

„To není moc romantické.“

„Já o žádnou romantiku nestojím.“

„Opravdu ne? Takže houba sama ti změnila hlas, aby se podobal hlasu Emilie?“

Chvilí mlčela. A ještě chvilí. „To asi těžko,“ řekla nakonec. „Nikdy jsem ji mluvit neslyšela.“

„A přesto slyším její hlas, když mluvíš.“

„Já vím. Říkal to Konstantin. To je šílené.“

„Stejně jako ty a tví dva blondáci. Ještě s nimi spíš?“

„Ježíšmarjá.“

„Tak jo, nebo ne?“

„Už dávno ne.“

„Dávno‘ je slovo, které má pro každého jiný význam, všimla sis toho?“

„Byl to omyl. Ale na druhou stranu mi pomohli nahoru.“

„*Arcanus* ti pomohl nahoru.“

„Samozřejmě i ten. Pamatuješ si na tu holku, co ses s ní vyspal a druhý den už ji nechtěl vidět?“

„Matně.“

„Mám chuť tě zabít.“

„Tak to někam naper, támhle je strom.“

„Téhle rakve je pro tebe škoda.“

Přijeli jsme na náměstíčko ve Zbraslavi, Kristina zaparkovala panameru před bývalou sušárnou bylin. U zdi stála nová prosklená vrátnice,

vykoukly z ní dvě placaté čepice a zase zmizely. Právě jsme vcházeli dovnitř, když na parkovišti zakroužil další automobil. SUV Porsche Cayenne.

V hale mezi sušáky, lisovacími stroji, tabletovači a laboratorními zkumavkami stál ve svém světlém letním obleku McRoupolos. Jako dr. Jekyll prohlížel proti světlu kádinku s čirou tekutinou a pak ji do sebe obrátil. Nato do nádobky strčil prst, zašmidlal s ním a pak si jím důkladně potřel dásně.

„Zubní hygiena?“ řekl jsem a odmítl nabídnutou ruku.

„Chceš taky ochutnat?“

„Ne.“

„Půjdeme do kanceláře.“

Následoval jsem ho, a zatímco dával pokyny dvěma bílým pláštům, ohlédl jsem se po Kristině. Skláněla se nad nějakým zvířetem, schouleným ve velkém modrém koši na prádlo. Stáli tam s ní i Marcel a Richard. Zvíře se pohnulo a krátce zavylo. Šel jsem se podívat.

V koši ležela fena dlouhonohého teriéra, pokud takoví jsou, možná to byl podvrtaček, ve psech se nevyznám. U břicha se jí mačkala čtyři štěňata, celá pětice vypadala spokojeně. Štěňata byla velká, hladká a narůžovělá. Neměla žádnou srst. Neměla ani oči. Podobala se přerostlým krtkům. Jak jsem se sklonil ke koši, jedno se odlepilo od fencina břicha, dohrabalo se ke stěně, zvedlo hlavu a začichalo. Mělo divné tlusté vousky, které se hýbaly, jako by v nich byly tenoučké svaly. Tlapky tvořily čtyři prsty a jeden dlouhý vratiprst, vypadaly jako pařátky homunkula.

Ti tři stáli nad pazvírátky jako sudičky. Čekal jsem, že něco řeknou, že mi to někdo z nich vysvětlí.

Asi byli stejně šokovaní jako já. Richard si začal prohlížet své dlaně. Klepaly se mu.

„Gregore!“ zahalekal Konstantin jako na psa a zmizel ve dveřích kanceláře. Šel jsem za ním a posadil se do otáčecí židle.

„Co to je za příšerná štěňata?“ ukázal jsem do haly a přijal od něj půldeckovou lahvičku whisky značky Teacher's, kterou vytáhl z šuplí-

ku. Obrátil jsem ji do sebe a on už mi podával jinou, tentokrát Glenfidich. Sám se napil miniaturního Johnnieho Walkera.

„Vedlejší účinky,“ pokrčil rameny. „Není každý den posvícení, ostatně na té párty hospodářské komory jsi viděl sám, že zvrtnout se to může vždycky.“

„Ty psy taky postřílíš?“

„Když to bude nutné. Pořád lepší vyzkoušet preparáty z houby nejdřív na nich, nezdá se ti? Březí fena sežrala maso prorostlé housenicí a vrh dopadl takhle.“

Díval jsem se na něj, bezpečně ho poznával, ale zároveň viděl i rozdíly proti dřívějšímu. Vypadal teď absurdně mladě, sotva na pětadvacet, ale zvláště se leskl a jeho pečlivě zastřížené vousy vypadaly jako divadelní rekvizita, kterou si z rozmaru přilepil na bradu. I rozšířené zornice působily cize. Jako by si je vypůjčil od horečnatého dítěte.

„Ráno ti přivezou tvé auto,“ oznámil mi. „Máš radost?“

„Jak jsi to dokázal?“

„Paquiňák je teď univerzální platidlo. Neodmítne ho nikdo. Potřebuju ho víc. Mnohem víc. Musíš už začít lovit.“

„I když začnu, Konstantine, mám takové nepříjemné tušení, že houby nikdy nebude dost.“

„Je to s ní jako s penězi, že? Nebo se zdravím,“ zasmál se hořce a zmáčkl nějaký knoflík. Venku za oknem se rozzářily výbojky, chvíli jsem měl dojem, že se raketově rozednilo. Díval jsem se do dvora. Stála tam nová hranatá budova z tmavočervených cihel a pohledového betonu potažená ocelovou sítí. Měla malá okna připomínající střílny, spoustu úzkých průduchů a nahoře čtyři komíny s namontovanými cylindrickými filtry; vypadaly jako protiletadlové kanony.

„To je nová zásobárna, taková high-tech sýpka, dalo by se říct. Je z poloviny plná. Do konce sezóny ji naplníme celou.“

„Posledně jsi zmínil nové hledače. Doufám, že nechceš, abych to zastal sám.“

Natočil ke mně monitor počítače. Viděl jsem obývací pokoj, snímáný kamerou z rohu stropu. Někáký starší muž se díval na televizi, běžel

tam fotbalový zápas, který sledovali ještě dva výrostci. Starý něco říkal, nebylo slyšet co, mladí vypadali otráveně. V pokoji byly taky tři ženy. Jedna sotva dospělá dívka se svěšenou hlavou a dlouhými vlasy přes obličej něco kutila s mobilem. U jídelního stolu seděly dvě vyčouhlé šedesátnice – obě se strnulými zády a kostnatým zadkem na samém krajičku židle. Prohlížely si knihy.

McRoupolos zapnul jinou kameru a použil zoom, záběr přiblížil knihy. Nejdřív byly rozmazané, pak se obraz samočinně zaostřil. Byly to atlasy hub, všechny otevřené na stránkách s fotografiemi vzrostlých hřibů.

„To je nová reality show?“ optal jsem se, ale dobře jsem věděl, co to bude za lidi.

„Večer se snažím držet je pohromadě, podle Smoly se tím zvyšuje jejich senzibilita.“

Obraz se opět změnil, uviděl jsem velkou halu s přístroji, kterou jsem před chvílí opustil. U nerezového kotle stál švihák s dikobrazími vlasy. Měl široká ramena a paže tak svalnaté, že na něm bílý plášť div nepraskl.

„Ten se nám zase proměnil, co?“ podotkl Konstantin.

„Hotový superhrdina. Neříká si Mushroom Man?“

„*Vanitas vanitatum*,“ rozhodil McRoupolos ruce. Kamera opět zabírala skupinku shromážděnou v obýváku.

„Nedržíš je tu násilím, že ne?“

„Dobře je platím, Gregore. Odlov hřibů není zrovna bezpečný, ale jinde by to pro ně bylo horší. Koukni se na ty dva kluky. Koho vidíš?“

„No přece dva kluky, koho bych měl vidět?“

„Nejsou to kluci, jsou to dva myslivci. Jednomu je osmatřicet, druhému dvaatřicet.“

„Nevypadají zrovna jako myslivci.“ Hleděl jsem na jejich blembaté kšiltovky, pruhované mikiny, kalhoty, do nichž by se vešli dvakrát, na bakulovité tenisky.

„Maskují se, ale jsou to myslivci. Pracovali v polesí pod Houskou začátkem léta, krátce po tom, kdy začaly vyrůstat první paquiňáky a kdy ses tam objevil ty. Myslím, že tys byl ze všech první. Teda letos.“

„A tím úplně prvním nálezcem byl Paquin?“

„Ta odpověď se nabízí, ne? *Arcanus* rostl vzácně, vědělo o něm pár lidí, drželi jsme to v tajnosti. Ale to letos při té šílené úrodě už nejde. Muselo se to provalit a my se jen snažíme té houbové kalamity využít.“

„A k tomu jsou dobří ti myslivci...“

„Taky to našli. Jeli s nálezem za Smolou, přesně jako ty. Jenže kapacita mezi mykology už byla v trapu. S houbou, kterou ti ukradla. Přijal je nějaký Smolův kolega, ten plešatý.“

„Setkal jsem se s ním.“

„Představ si, že o *arcanu* věděl. Koupil tu houbu od nich, nakukal jim, že je prudce jedovatá, a poslal je domů. Něco si nechal pro sebe, ale protože tužil vedlejší účinky, byl opatrný. Dost toho prodal.“

„Komu?“

„To nevím. Ale asi tři neděle nato se pohyboval v tvém rajonu, u těch špičatých šutrů.“

„Cítil ty houby, jak jinak.“

„Možná. Ale někdo ho tam stopoval a rozstřílel samopalem. Plešoun toho nesnědl dost, a tak mu náboje samozřejmě ublížily. Byl na místě mrtvý. Tělo jsem odklidil já se Smolou.“

„V těch místech se střelil v jednom kuse. Je to tam horší než v Praze.“

Vyprávěl mi, jak jeden z myslivců lezl na posed a někdo ho sestřelil ranou z automatické pušky, když byl v půlce žebříku. Náboj byl normální, kulka vnikla levou stranou žeber do těla a pravou vyletěla ven. Druhý to dostal za volantem džípu, střelec se trefil pod klíční kost. McRoupolos je našel a s pomocí houby uzdravil. Pomohla mu Emilie.

„Nevěděl jsem, že ti Emilie takhle pomáhala. Neřekla mi to.“ Snažil jsem se udržet hlas jen při minimálním chvění.

„Emilie,“ povzdechl si, „nikdy nikomu neříkala všechno.“

Sáhl do náprsní kapsy a jako kouzelník z ní vyčaroval mobil. Podal mi ho. Z jiné kapsy vykouzil zbraň. Nebyla to jeho automatická pistole,

ale revolver, ten můj. Natáhl kladívko, namířil na mě, pak ohnul zápěstí a obloukem mi ho hodil. Chytil jsem ho opatrně plochými dlaněmi, abych náhodou nezavadil o spoušť. Zbraň nespustila. Vrátil jsem kladívko na místo a zkontroloval válec – byl prázdný.

„Nemůžeš mi ublížit, leda s tímhle,“ řekl Konstantin a podal mi můj houbářský nůž a škatulky se střelivem. „Pozdrav od Václava.“

„Tak on je dokonce trojitý agent?“

„Dokonce i prodejná děvka.“

„Jak dobří jsou ti ostatní? Noví hledači.“

„Někteří lepší než ty, mají výsledky.“

„Kdo třeba?“

„Třeba Mangafejs. Však uvidíš, až spolu budete v akci. Pokud se tedy zúčastníš.“

„Nic jiného mi nezbývá. Ale potřebuju aspoň občas do práce.“

„Když se nám pak vrátíš...“

„Taky si musím něco napsat.“

„Ve svém pokoji máš notebook. Dal ses na psaní? Já tě nepoznávám, chlape. A taky mluvíš jinak.“

„Jak?“

„Nevím. Spisovněji.“

„Kde budu bydlet?“

„Ukážu ti. Nejdřív by ses ale měl seznámit s ostatními.“

„Já nemám chuť se s nikým seznamovat.“

„Jen pojď, řekneš jim ‚čau, jak se máš‘ a pak můžeš zalézt. Ale jen na chvíli. Můžeme jít?“

Vyšli jsme na chodbu a vstoupili do dveří o kousek dál. Byli jsme v obýváku, který jsem znal z monitoru na Konstantinově stole. Spolu s námi vešla asistentka, na pojízdném servírovacím stolku přivezla láhev sektu a sklenice.

„Milé dámy, vážení pánové,“ šaškoval McRoupolos, „tohle je vynikající hledač Gregor Marty. Dá se říct, že pro mě dělal už před vámi, ale pak se někam ztratil.“ Zavedl mě k ženám u stolu. Když se toporně zvedly, vypadaly jako pracovnice dobročinného bazaru. Zatřepal jsem

jim suchýma rukama. „Tohle je Zuzka Kolenatá a tohle Helenka Kolenatá. Jednovaječná dvojčata. Představuju vám Gregora Martyho. Věřím, že si budete rozumět.“

„Jestli se divíte, proč nejsme mladé a krásné,“ zašvitořila Helenka Kolenatá, „tak to je kvůli našemu přesvědčení. My ten hřib v životě nevložíme do úst.“

„Ani jinam si ho nevložíme. Stejně jako cizí krev. Fuj,“ doplnila ji Zuzka. „Jakého vyznání jste vy, Gregore?“ zeptala se.

„Já ani nevím.“

„Takže jste ateista?“

„Ne. A vy?“

„My jsme Svědkyně Jehovovy.“

„A co tady děláte?“

„Plníme poslání. Taky byste měl.“

„Já žádné nemám.“

„To je ovšem špatné,“ pokývala Helenka hlavou.

„Ale pořád máte šanci,“ pokývala Zuzka. „Myslete na to.“

„Chce se nám spát, Konstantine,“ řekla Helenka. „Proč tady musíme být až do rána?“

„Spát můžete přes den, vyrazíme za svítání. Po šampaňském dostanete silnou kávu a sušenky. Za pár hodin jdeme do akce.“

Opět se zabraly do *Velké ilustrované encyklopedie hub* a občas po mně šlehly pichlavým pohledem.

McRoupolos mě představil nejstaršímu člověku v místnosti, tomu, co předtím sledoval spolu s kluky fotbalový přenos, ale teď seděl na židli u zdi, ruce utažené na prsou, v tváři zařezaný výraz.

Podal jsem mu ruku, ale dělal, že ji nevidí.

„A proč vy, pane, nevypadáte jako ti dva?“ Ukázal jsem na teenagery v kšiltovkách.

„Co je ti do toho?“ zavrčel stařík a dál trucoval.

„Jenom chci slyšet váš příběh.“

„Uslyšíš hovno.“

„Hynek je komunista,“ zašeptal McRoupolos, tak aby to muž slyšel.

Ten vyletěl ze židle a začal do něj strkat. „No a co, vole? Máš něco proti tomu?“

„Ale Hynku,“ chlácholil ho McRoupolos, „dobře víš, že komunisty přímo miluju.“

„Unesli jste mě! Starého člověka, co celý život jen dřel!“ křičel Hynek, až mu na čele nabíhaly žíly. Náhle jako by mu vyprchala energie. Ztěžka klesl na židli a zachrčel: „Kdy bude večeře?“

„Večeře už byla,“ podotkl McRoupolos. „Dostaneš sušenky.“

Odvedl mě stranou a rozpačitě pokrčil rameny. „Je pravda, že on to v tom domově důchodců měl rád. Já mu samozřejmě platím a zas ho tam vrátím, až bude po sezóně.“

„Jak jsi k němu přišel?“

„Na internetu se objevila zpráva, že důchodce z domova pro přestárle šel na houby a přinesl dva koše neznámého hříbu, o němž se v posledních týdnech píše v novinách a mluví v televizi. Jenomže nikdo nevěděl, že to je *arcanus*. Nechal v kantýně připravit smaženici pro své kamarády. Sám houby nejí, jenom je sbírá.“

„Proboha.“

„Jo. Ti, co to snědli – bylo jich asi deset –, vypadali po dvou dnech na padesát, cítili se naprosto zdravě a nemohli pochopit, co ještě dělají v domově důchodců. Přišla na ně třetí míza, všichni se sbalili, šli na vlak a odjeli na výlet do Brna. Ukázalo se, že utrácení svou penzi po bordelech.“

„To jsem nevěděl, že v Brně jsou taky bordely.“

„Tři z nich se do domova důchodců už nevrátili. Nikdo neví, kde jsou.“

„Pěkná vzpoura.“

„Vid'? Tohle se mi na *arcanu* líbí nejvíc: nikdy nevíš, co s lidmi udělá.“

„A ty sis pro toho houbaře dojel...“

„Možná to byla chyba, výsledky má mizerné. Podezřívám ho, že lovit tajně bojkotuje – jen tak se prochází po lese, o paquiňáky zakopává, ale předstírá, že nic nevidí. Včera mě poslal do městské knihovny pro *Reportáž psanou na oprátce*.“

„Co bude s tím šampusem?“ zeptal se kluk ve žlutobílé čepici.

Asistentka otevřela láhev, rozlila sekt do sklenic a všechny nás rozdělila; až na vlasatou dívku se skloněnou hlavou, která ji ignorovala a dál se věnovala mobilu.

„My jen symbolicky,“ ubezpečila nás Helenka a pak jsme se napili.

„Gregor je vítanou posilou našeho týmu,“ řekl McRoupolos. „Pracuje jako redaktor v nakladatelství. To zní jako zajímavé povolání, že? Je velkým milovníkem literatury.“

„To teda nejsem,“ ohradil jsem se.

„Ne?“

„Ne.“

Myslivci se začali pochechtávat.

„A my jsme milovníci lesa,“ řekl ten žluto-bílý.

„A křovin,“ doplnil modro-bílý.

„A houštin.“

„A buše.“

„Já četl knížku naposled na vejšce,“ řekl modro-bílý a podal mi ruku. „Honza.“

„Já na střední,“ trumfoval žluto-bílý. „Petr.“

„Hovada,“ ozval se Hynek od zdi.

„Takže,“ zamnul si Konstantin ruce, „ted', když jste se vzájemně poznali, soustřeďte se na svůj ranní úkol. Krátce po občerstvení můžeme vyrazit.“

Asistentka přinesla sušenky a kávu, všichni pokukovali po hodinách. Napil jsem se a sedl si vedle dívky s mobilem.

„To bych radši nezkoušel,“ upozornil mě Petr.

Při jeho slovech sebou cukla, ale jinak zůstala, jak byla.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Nezvládá houbu. Vlezlo jí to na palici,“ zatřukal si na čelo.

„Kdyby jen na palici,“ poznamenal Honza a oba se zachechtali.

Šťouchl jsem do ní ramenem. „Čau, já jsem Gregor. Ty jsi prý Mangafejs. Zvláštní jméno.“ Holka nic. „Ty se mnou nemluvíš?“ Nereagovala, něco jí píplo v mobilu.

„To fakt nemusíš, Gregore,“ zahalekal Honza. „Ona za tebou přijde sama!“

„A nejen za tebou,“ dodal Petr.

Měl jsem jich plné zuby. „Dobrou noc,“ rozloučil jsem se a vyšel z místnosti. Ve velkém sále už nikdo nebyl, nenašel jsem ani Konstantina. Hlídače u vchodu jsem se zeptal, kde bych se mohl ubytovat, a on ukázal na železné schodiště. Vystoupal jsem do podkroví. Protínala ho chodba, vedlo z ní na obě strany po sedmi dveřích. Všechno tu vonělo dřevem a novotou, taky po nedávném malování. Na podlaze nebylo ani smítko.

Procházel jsem chodbou a nahlížel do dveří. Pokoje byly malé, viděl jsem osobní věci hledačů. Nebylo těžké uhádnout, který patří komu, největší nepořádek byl samozřejmě u myslivců. V každé mansardě bylo okno, prostá postel, stůl a židle, malý televizor a laptop. Všechny měly titěrnou koupelnu. Dveře pokojů se nedaly zamknout, na dveřích koupelen byla zevnitř petlice.

Zapadl jsem do místnůstky, která byla prázdná. Osprchoval jsem se a nahý si sedl k laptopu. Internet fungoval, otevřel jsem si zpravodajství a na všech deníkových serverech našel články o *arcanu*. Málo fotografií. Hřib na nich vypadal vcelku obyčejně a v některých případech jsem měl pocit, že jde o jinou houbu. V mnoha příspěvcích nechybělo varování, ať lidé exemplář za žádných okolností nesbírají a ihned nález nahlásí. Houbařská senzace.

Zapnul jsem textový procesor a dal se do psaní. To, co jsem začal odpoledne a večer v kanceláři, jsem teď nedovedl reprodukovat slovo od slova, s prvními dvěma stránkami jsem se trápil hodinu, ale bavilo mě to, dokonce provokovalo. Když jsem to po sobě přečetl, měl jsem pocit, že teď to je napsané o něco lépe, ale pak mě přepadly pochybnosti, celou jednu stránku jsem smazal a začal ji psát potřetí.

Pak jsem konečně zvedl hlavu od monitoru a obrátil se od stolu, abych se došel do koupelny napít, a vyjekl jsem. Dva kroky za mnou stála ta holka s vlasy přes obličej. Možná tam byla už dlouho a mlčky mě přes ten živočišný závoj pozorovala. Přikryl jsem si dlaněmi klín.

„Potřebuješ tohle,“ řekla nevýrazným, vcelku normálním hlasem osmnáctileté dívky. Natáhla ruku, bylo v ní ocucané lízátko. Průhledné, jako z jantaru. Mělo tvar malého hříbku.

„To se vyrábí tady?“

„Jo. Dej si, je to dobrý.“

„Dobře. Tak si aspoň odhrň ty vlasy z ksichtu. Stojíš tady jako duch.“

Pokrčila rameny, zvedla ruku a zvedla vlasy.

Ten pohled mě vypéroval ze židle. Holka měla vlasy zvednuté jako hledí středověké přílby.

Nemohl jsem od ní odtrhnout zrak. Nebyla ohyzdná, nenesla žádné stopy nemoci ani emocí, nebyla stížena houbovou zhoubou, aspoň ne tak jako mrtvé tělo mé Emilie. Přesto byla ta tvář strašná. Nesla v sobě otisk celé duše své majitelky, a mě napadlo, jak je dobré, že lidské obličej dokážou tak dobře skrývat, co je za nimi.

Protože tato náhle odhalená, zcela otevřená tvář člověku nepatřila.

„Ještě čteš komiksy?“ zeptal jsem se.

„Proč?“ Strčila si do pusy, nebo spíš do tlamičky jantarový hříbek a sála.

„Že bych si od tebe nějaké půjčil.“

„To by šlo.“

„Jak dlouho jsi takováhle?“

Mlask. „Od července.“

„Kolik jsi toho snědla?“

Mlask. „Kila.“

„A lízátko ti dává kdo? Konstantin?“

„Můžu si je brát sama.“ Mlask. „Moc destilátu v tom není, hlavně glukóza, javorový sirup, šťáva z angreštu, vlastně co si naporoučím. Konstantin tomu říká odvykací kúra.“

Vytrhl jsem jí upatlané lízátko z ruky a mrštil jím proti zdi. Rozletělo se na kousky.

„Já tomu říkám pád do pekel, akorát že na padáku.“

„Ty jsi trochu na nervy, co?“

„Zničí tě to. Konstantin je parchant, jenom tě využívá. Je ti sedmnáct, jo? A vypadáš takhle.“

„Já jsem tak chtěla vypadat. Hledala jsem lysohlávky. Našla jsem hříby.“

„A jak jsi věděla, že v nich je arkánium?“

„Chtěly jsme je s mámou zavařit do sklenic. Lák jsme chystaly každá v jednom hrnci, ale já tam zapomněla dát sůl. Přišla jsem na to, až když byly houby ve sklenicích zalité. Musela jsem z každé ochutnat a buď dosolit, nebo ne. Pak jsem málem umřela, ale po dvou dnech už jsem v lese byla znova. A znova si paquiňák našla. Tak to šlo celé prázdniny, akorát v srpnu přestaly růst, ale měla jsem nasušeno. To už jsem ale vypadala takhle, připravená odejít z domova. Pak zastavilo před naším barákem černé auto.“

„Konstantin?“

„Vyčuchal si mě.“

Díval jsem se na tu tvář. Jako by schválně naprogramovala křivé zrcadlo a pak si odraz ponechala. Vystouplé vlhké oči s šedomodrou duhovkou a zornicí jako střelecký terč. Malý nos, brada jako lískový oříšek, lícní kosti od ouška k oušku. Jen dlouhé, narovno zastřižené vlasy jako by se zapomněly v minulosti a teď jako jediné kazí iluzi komiksové kočkoholky s tváří bezmocného dítěte.

„Kdos byla před Mangafejs?“

„Neptej se, to už se nedá vrátit. Chceš mě vidět celou?“

„Ale já tě vidím celou.“

„Všichni, co jsem s nimi byla, mě pořád a pořád chtěli vidět celou. Postavu mám přesně jako v těch japonských pornoanimacích.“

„Na mě jsi moc umělá.“

„Nejsem. Žádný silikon.“

„To nemusí být jenom silikonem.“

„Tak já jdu zase za klukama.“

„Jim se to líbí?“

„A co jako?“

„Co jsi se sebou provedla.“

„Píchají se mnou každou chvilku, tak asi líbí.“

Schovala kočičí obličej do vlasů a šla. Nedovedl jsem se nepodívat na její malý kulatý zadek, a když se ve dveřích otočila, na nepřírozeně nabobtnalá prsa pod tričkem. Možná jsem udělal chybu, že jsem ji odmítl. O co je Mangafejs umělejší, než byla Emilie? Oblékl jsem si džíny a vyšel za ní na chodbu. Už tam nebyla. Všechny pokoje měly zavřené dveře a já nevěděl, který je její. Byl jsem rád, že to nevím.

Vrátil jsem se do svého a zaklínal kliku židlí, posbíral kousky rozbitého lízátko a rozkousal je. Křupalo to a já měl pocit, že to musí být ve vedlejších pokojích slyšet. Lepkavou tříšť na zdi jsem nechal být, ale nedalo mi to, abych v ní neviděl nouzovou dávku pro příště.

Sedl jsem ke kompu a psal ještě chvíli. Šlo mi to náramně.

* * *

Někdo zaklepal, otevřel jsem a uviděl Smolu alias Mushroom Mana. Řekl jsem „dobré ráno“ a vzal si od něj sklenici džusu s houbovým práškem. Vybidl mě, abych se oblékl jako do lesa. Vzhledem k tomu, že mě prezidentovi lidé zhaftli právě v lese, nemusel jsem si s ošacením dělat hlavu.

Sešli jsme dolů do společenské místnosti. Mangafejs už tam byla, navlečená do maskáčů, na hlavě černý šátek uvázaný na piráta.

McRoupolos všem potřásl rukou, oznámil, že po návratu nás tu bude čekat vydatná snídaně, a popřál lovu zdar. Mně nechal v dlani klíčky s modrým oválkem.

Vyšli jsme před továrnu. Stála tam řada aut a mezi nimi mé mondeo. Umyté, nablýskané, navoskované. Nahlédl jsem dovnitř – čisto jako v pokojíčku. Vypadalo novější, než když bylo nové.

„Tady náš Gregor,“ obrátil se Konstantin k ostatním, „bude tak laskav a některé z vás svezte. K smrti rád řídí.“ Pohlédli na mě jako na exotické zvířátko, ale nevšímal jsem si jich, nastoupil do vozu a položil ruce na kůží potažený volant. Jedna z mála věcí, které jsou pořád opravdu moje. Zbytek mé někdejší vůle.

Nastartoval jsem. Nádrž byla plná, zvuk motoru za svítání mě naplnil radostí a odhodláním.

Dozadu se posadili oba myslivci v hip-hopových hadrech, v rukou plátěné tašky a nebezpečně vyhlížející vystřelovací nože, s nimiž si neustále hráli. Pozval jsem na přední sedadlo Mangafejs, ale ta to z nějakého důvodu odmítla. Na zádech měla vojenský batoh a v pravé ruce potěžkávala otřískaný kalašnikov.

McRoupolos ke mně poslal starého komunistu, ale ten nechtěl kvůli těm dvěma, co seděli vzadu. Nasedla tedy Helenka. Natěšeně se usmívala, jako bychom jeli na výlet. Na klíně měla proutěný koš, na dně se blýskala stejná zabijácká kudla, s jakými si pohrávali myslivci. Připadal jsem si jako taxikář, jehož se chystají obrát. V kapse jsem měl svůj revolver, nabitý byl na střídačku.

„Tak kam to bude, paninko?“ zeptal jsem se Helenky.

„Prostě pojeděš za zeleným nebo bílým teréňákem,“ řekl Petr.

Zuzka, Mangafejs a komunista spěšně nastoupili do zeleného landroveru, který řídil Konstantin. Počkal jsem, až vyjede, a zařadil se za něj. Jiný landrover, bílý, s mlčenlivou posádkou zamračených strážných, vyrazil za námi. Nakonec se od tovární zdi odlepilo Porsche Cayenne s Marcelem a Richardem. Kristinu jsem neviděl, asi vyspávala.

Cesta trvala přes hodinu. Vůbec jsme nejeli na sever do lesů pod Houskou, ale na jih, někam do okolí velkých přehrad, kde jsem to neznal. Nakonec jsme zastavili u polní cesty, v příjemné mírné krajině, daleko od velkých měst.

Jeden ze strážných z bílého landroveru zůstal u aut, zbylí tři si navlékli na záda velké proutěné nůše, stejně tak Marcel a Richard. Pak jsme šli husím pochodem k tmavému lesu. Na jeho okraji nás Konstantin rozestavil do rojnice a nabádal nás, že ji máme držet co nejdéle, a až se vzájemně vzdálíme z dohledu, musíme zůstávat v kontaktu. V některých roklích není telefonní signál, a tak nám do kapsy strčil elektronikou štěnici, každou s rozdílnou frekvencí. Podle té nás v lese najde. Měl gépéesku, strážní také. Vysvětlil nám, že tyto přístroje bohatě stačí a my je nepotřebujeme, máme se soustředit pouze na co nejrychlejší odlov *Boletu arcana*.

Pustili jsme se do lesa. Zuzka vedle Helenky, myslivec vedle myslivce, Marcel vedle Richarda. McRoupolos šel se mnou uprostřed, ale brzy jsme se od sebe vzdálili. Měl jsem ho po levici. Po mé pravici si razil cestu řídkým podrostem Hynek; rozmachoval se mačetou jako nikaragujský partyzán, spěchající džunglí svrhnout režim. O kousek vedle se borovým líně ploužila Mangafejs. Občas zatočila samopalem jako mažoretka hůlkou.

Staroch zabodoval jako první. „Mám!“ zaskřehotal do podzimního ticha a my se k němu rozběhli jako děti na houbách. Pyšně očistil houbu, která měřila nejméně třicet centimetrů a podobně široký měla i klobouk. Byl to nádherný hřib bez jediného červa.

„To není *arcanus*“ řekl jsem a Konstantin přikývl. „To je hřib dubový, nejspíš jeden z posledních letošních. Ale krasavec.“

Mluvil jsem opatrně, abych nálezce nějak neranil, ale ten si z mých řečí nic nedělal. „No a? Víš, co tohle je?“

„Vždyť říkám, hřib dubový.“

„To je moje večere,“ triumfoval Hynek a schoval houbu v mošně. „Udělám si ho na sádle a ty možná taky dostaneš,“ ukázal na mě nožím, „pokud odpovíš správně: Kohos naposled volil do parlamentu?“

„Zelené.“

„To nic nedostaneš,“ utrousil komunista a s mačetou v pohotovosti vyrazil na další lov.

„Tamhle,“ ukázal jsem do tmavého kouta pod duby a borovicemi. „Budou tam. Víc než deset.“ McRoupolos mě poplácal po rameni, šli jsme se tam podívat. V tmavé půdě se bělalo patnáct paquiňáků. Neodolal jsem, pár těch nejmenších jsem promnul v dlaních a nasál tu kořenitou vůni. Pak jsem kousky rozdrcených hub snědl a setkal se s káravým pohledem Konstantina McRoupolose. Ale ani necekl. Zatímco strážný sbíral houby, já se otáčel po větru a čichal po dalších. Pak se mi nohy samy vydaly lesem za novou vůní, byl jsem jako proutkař, který jde za vodou a nemůže se zastavit.

Na dalším místě jich bylo pětáctýřicet. Podtínal jsem jim nohy a při tom se rozhlížel po dalších. Dostal jsem se do nízkého hájku, který byl hříbů plný. Bezohledně jsem je kosil a pak se pro ně podle vůně vracel.

Z lovecké euforie mě probralo jakési lusknutí a následný rachot samopalů. Ozval se docela blízko, následovala druhá, delší dávka.

Opodál se opírala o strom Mangafejs a rozebírala kalašnikov.

U nohou jí klečel starý komunista, v zádech měl krátkou ocelovou šipku se zarážkou, která jí zabráňovala proniknout hloub do těla. Hynek se nehýbal, vypadalo to, že usnul. Mangafejs ukázala mezi modřiny, šel jsem se tam podívat. Na světlezeleném mechu ležel chlap, vedle něho nějaká speciální puška. Otvory jako noty na stupnici stoupaly od pravého boku přes hrudník až k levému rameni. Byl mrtvý.

Vrátil jsem se k Mangafejs. „Trochu jsi to přehnala. Chtěli ho jenom unést.“

Doběhli k nám McRoupolos, Marcel a dva strážní.

„Kolik jich bylo?“ zeptal se Marcel s pistolí v ruce.

„Tři.“

„Na dědu si troufli, ale to nevěděli, že naše Mangafejs není daleko,“ prohodil Konstantin a plácl ji po zadku. Spokojeně mňoukla. „Posledně se pokusili o ni,“ řekl na vysvětlenou. „Byli dva a zřídila je pěkně, ale nechala je naživu. Tohle bude mít bohužel následky.“ Pak vydal pokyny strážným, aby mrtvolu zakopali a Hynka odnesli k autu.

„Budeme pokračovat?“ zeptal se Marcel.

„Dnes už ne, zavolali by posily. Pokračování zítra a jinde.“

Táhli jsme zpátky, nejlepší skóre jsem měl já.

Po zbytek dne jsme měli volno, já zkoušel psát. Bez houby to nešlo snadno, ale nechtěl jsem jí brát moc – bál jsem se třeba i podvědomého tíhnutí k nějaké změně. Text přibýval stránku po stránce a já se snažil nemyslet na to, že se možná snažím marně; vidina, že bych se ještě vrátil do nakladatelství, se začínala rozplývat.

* * *

Lovili jsme každý den. Světla ubývalo, textu přibývalo, čas se táhl a televize vysílala zprávy o rozkladu společnosti, zakládání krizových výborů a rad. Státní správa si s fenomenální drogou nevěděla rady; neuměla ji ani analyzovat. Zakazovalo se všude možně. Nikdo však restrikce nebral vážně. Ukázalo se, že s *arcanem* už kšeftuje armáda, policie i diplomatický sbor. Do země se sjížděly smažky z celého světa. V Boubínském pralese se ztratil americký filmový štáb s herečkou, o níž jsem nikdy neslyšel. Byla pojištěná na miliardy korun. Nikdo z těch Američanů se už nenašel.

Na náhlou státní návštěvu přiletěl ruský prezident a setkal se s tím naším. Při uvítacím ceremoniálu se prezidenti políbili a média si na tom náležitě smlsla. Byl to nejdelší polibek dvou státníků, jaký kdo pamatoval, tak milostně oddané splynutí se nevidalo ani za časů sovětského impéria.

Vzpomněl jsem si, co prezident říkal o tom, že houba musí zůstat v Čechách. Možná už nade vším ztratil kontrolu. Nebo ji vždycky jen předstíral.

Myslel jsem na psaní, na příjemné, bezpečné úteký do fantazie; v těch dnech ještě bezpečná byla. Rozptýlení mi poskytovala Mangafejs, která s ostatními nemluvila a soustředila se na mě – byli jsme kamarádi, co spolu spí – a na Honzu s Petrem, s nimiž nekamarádila, ale nechala se od nich několikrát denně opíchat, protože bez toho nemohla být a oni taky ne. Ráno mi nosila snídani a než jsem se pustil do jídla, rychle na mě hupsla. Nebylo to nepříjemné, jen naprosto blbé: spojovat své pohlaví s pohlavím člověka, k němuž cítím soucit. Přesto jsem to s ní dělal často, rychle se z toho stala rutina. Jednou nás přistihla Kristina – zrovna jsme se s Mangafejs tahali o mé trenýrky, které si chtěla obléct a nosit celý den, přestože já je chtěl strčit do pračky. Kristina nás chvíli sledovala s kamenným výrazem a potom za sebou tiše zavřela dveře. Mrzelo mě to. S touto krásnou dívkou jsem se uměl leda míjet.

Pátý den McRoupolos vyhlásil dnem klidu, zůstali jsme v továrně a každý si dělal, co chtěl. Četl jsem Mangafejs Dostojevského a Bunina, vypadala překvapeně, že na světě něco takového existuje. Chyběly jí tam obrázky.

Četl jsem do odpoledne, jazyk se mi už lepil na patro. Mangafejs únavou usnula, ale když jsem se zvedl a oblékal se, procitla a nechtěla mě nikam pustit. Řekl jsem, že se půjdeme projet.

Zastavil nás Konstantin a trval na tom, že za námi pošle landrover se dvěma bodyguardy. Souhlasil jsem, chvíli za námi jeli, ale na pražském okruhu jsem na to šlápl a snadno těžkému terénnímu vozu ujel. Nejraději bych odjel domů a druhý den šel v klidu do práce, tak jako dřív. *Arcanus* mi ukradl obyčejný život, jako by to byl udělal nejobyčejnější pervitin. Nabídl místo něj vzrušení, nejistotu, nebezpečí a Emilii, kterou teď nahradila tahle komiksová kráska.

Zaparkoval jsem pod multiplexem, vzal Mangafejs za ruku a odvedl ji nahoru podívat se, co hrají. Zdálo se, že je šťastná. Vlasý měla zastrčené za ušima a vyjevených obličejů kolem si nevšímala.

Z obrazovky nad pokladnami jsem vybral něco o robotech, ona ale chtěla na americký animák pro děti. Sál byl poloprázdný. Film už běžel, lidi se zrovna něčemu smáli. Dovedla mě do druhé řady, posadili jsme se a já zavřel oči a dumal jsem nad svou pozicí.

Zaprvé: v továrně už být nechci, ale riskovat návrat do svého panelákového bytu? Jak rád bych se v té šedivé krychli zas zabydlel.

Zadruhé: Mangafejs jsem vyvezl do kina proto, abych se s ní rozloučil nějak jinak než prostým oznámením, že už to pro mě skončilo. Bylo mi jí líto, i když zároveň jsem z ní měl strach. Zabíla člověka, já taky. Báł jsem se pomyslet, co bychom si mohli vzájemně udělat třeba při hádce.

Když jsme se vraceli k autu, hlídači v landroveru nás pozdravili zablikáním. Mé auto bylo samozřejmě vybavené štěnicí, McRoupolos mě znal a nehodlal riskovat víc, než musel. Mávl jsem na ně. Co jiného se s fízly dá dneska dělat? Jsou součástí demokratického systému.

V hlavě mi hrál Delibesův duet květin, mimořádně pro dvojitý mezosoprán. Elina Sarkana a...

Pokud měla houba nějakou vlastní mimolidskou vůli, pak jednu věc nezvládala: obyčejné lidské emoce.

* * *

Po návratu do továrny nás čekal překvapivý výstup. Byl jsem unavený a chtěl jsem si jít rovnou lehnout, McRoupolos vyhrožoval velkým houbařským lovem, který se měl odehrát následující den. Ale už dole v hale nás zastavila Kristina. Dala si ruce přes prsa. Zeptala se, jak si to představujeme, takhle trhat partu.

„Jakou partu?“ podivila se Mangafejs a já se hluše zasmál. Při tom jsem pozoroval Kristinu a proti své vůli musel uznat, že je ještě krásnější než předtím. Jestli někdo dokázal arkanickou moc houby využít k rozkvětu své podoby a postavy, byla to ona. S povahou to tak slavné nebylo.

„A co tvoje parta?“ řekl jsem. „Kde máš Marcela s Richardem?“

„Ty vážně chodíš s touhle karikaturou?“ odpověděla otázkou.

„Žádné konflikty, Kristino. Nemám na to energii.“ Chtěl jsem ji obejmít.

„Jakou karikaturou?“ zasyčela Mangafejs.

„No přece s tebou,“ řekla Kristina mile. „Akorát nevím, co je tu vlastně karikováno: člověk, nebo pišišvor z nějaké mangasérie?“

Mangafejs něco hlesla a předvedla efektní karatistický kop, který mířil Kristině na hlavu. Ale Kristina vymrštila levou ruku, snadno kopanec vykryla a pravačkou vlepila Mangafejs facku.

V obavě o další zubní ztráty jsem se rozhlédl po Marcelovi s Richardem, ale nebyli tam. Vzadu v laboratoři něco kutil Smola a teď nás se zaujetím pozoroval. Na druhém konci sálu u recepcce seděl v bílém koženém křesílku McRoupolos, pil espresso a starostlivě se usmíval. Akustika tu byla dobrá.

Jak rychle rvačka začala, tak i skončila. Mangafejs byla natolik vyvedená z konceptu, že začala brečet.

Kristina se rozhodla pro přednášku. „Všichni tady děláme na jedné věci. Máme každý své důvody. Každý své, ale stejné: prachy, sex, mládí, pocit moci, pocit, že máme víc než ostatní – víc života. Ale tahle nána si namlouvá, že je na nějaké misi, tak ze sebe udělá zrůdu a jako přidanou hodnotu si k tomu objedná palčivou nymfománii. Vždyť se na sebe podívej! Jsi všem akorát k smíchu – nejvíc těm dvěma trotlům, co jim furt lezeš do postele.“

„Jemu nejsem k smíchu,“ ukázala Mangafejs na mě a vysmrkala se.

„Mně to zase tak nevadí,“ řekl jsem s vědomím, že tím přileju olej do ohně. „Já bych ji totiž sám nezvládl. Má arkanické libido.“

„To říkáš jen tak?“ vrtěla Kristina hlavou.

„Jen tak,“ zvedl jsem ramena a zase je nechal klesnout. „Mně na tom totiž nezáleží.“

Mangafejs to ranilo, svezla se na podlahu a opřená o zed' znova začala vzlykat. Smola si naše malé melodrama s gustem užíval a Konstantin se tvářil čím dál tím ustaraněji. Sklonil jsem se k ní a odhrnul mokré vlasy. Po tvářích a bradičce jí crčely komiksové potoky, v obrovských očích se odehrávala potopa světa.

Řekl jsem Kristině, ať nechá tu holku propříště na pokoji.

Šel jsem psát a docela mi to šlo, vyplodil jsem třeba: „Je podzim, mlhy se od rána až do poledne drží nad řekou, všude je pološero a svítíme i přes den, stěží se poznáváme v zrcadle a stane se, že zmáčkne vypínač a divíme se: on už někdo před námi rozsvítil a my teď zhasli... Ale o to víc září lustry v pokojích imaginace.“ A přestože ve mně hlodaly pochyby, že je to odněkud opsané, byl jsem s náladou textu spokojený. Nepsal jsem o bídě, kterou prožívám skrze své smysly a uvažování. Psal jsem jakousi divnou krásu, román, který měl pro mě zásadní důležitost.

Přišla za mnou, četla mi přes rameno, nechal jsem ji.

Sdělila mi, že zítřejší velký lov se odkládá, neboť Konstantin se uvolil přijmout vládní poselstvo.

„Tak to je konec,“ poznamenal jsem a vybídl ji, ať řekne víc.

Ale ona víc nevěděla. Chtěla, abych Konstantina podpořil, abych před těmi lidmi řekl, že jsem tu dobrovolně, tohle prý musíme udělat všichni. Táhnout za jeden provaz. Bála se o osud továrny. Že dojde k jejímu prodeji, nebo dokonce záboru. Že stát už na to nějaké páky najde.

„No a?“ namítl jsem, „proč by ti to mělo vadit? Ty a tvoji dva kámoši z toho určitě budete mít podíl, když tě všude ukazují, jak jsi krásná a dokonalá. Založte si novou firmu.“

„Já ale chci zůstat tady. Sem patřím. Nikdy mi nikde nebylo líp.“

„Já tě nepoznávám, Kristino, a taky se ti dívím, že necháš Smolu, aby na tobě prováděl pokusy.“

„Všechny jsou úspěšné, jak dobře vidíš. Já nedopadnu jako Mangafejs.“

„Pff. Je to jen na chvílku. Zase to skončí. Najdi si něco jiného.“

„Ale já chci mít jistotu na léta dopředu, Gregore. Na desítky let, možná stovky. Jako Emilie.“

„Emilie byla na houbě od roku devatenáct set osmdesát šest. Předtím *arcanus* neexistoval.“

„Chci žít déle než Emilie.“

„Ty ses zbláznila. Víš, jak jsou houby vrtkavé? Přejde suché léto a ty zestárneš trojnásobnou rychlostí, než kdybys *arcanus* nikdy neokusila. Je to obrovské riziko. Důvod, proč já houbu už skoro neberu.“

„Skoro?“ Zatvářila se pochybovačně. „Byls v háji z toho, že ani ve čtyřiceti nevíš, co se sebou, a tak jsi začal psát. Ten román se čte docela dobře, ale bez houby by nic nebylo, že? Byl bys dál redaktor v nakladatelství a četl rukopisy autorů, mezi něž nikdy nebudeš patřit. Mně to nevadilo, Gregore, v červnu ses mi líbil i tak. Ale teď je podzim a oba jsme úplně jiní.“

„Ty jsi někdo jiný. Stačí se na sebe podívat.“

„Ale ty taky, Gregore. Stačí si to jen přiznat.“

„Tak dobře. Jestli tomu dobře rozumím, chceš, abych spolu s tebou zítra tlačil na Konstantina, aby továrnu neprodával?“

„Za žádnou cenu.“

„Co když ho budou nutit?“

„Postavíme se na odpor.“

„To by mohlo dopadnout dost ošklivě, uvědomuješ si to? Pošlou na nás policii, možná armádu.“

„Budeme se bránit.“

„Nehodláš, doufám, spáchat něco jako sebevražedný atentát?“

Usmála se. „Proč by musel být sebevražedný?“

Hleděl jsem jí do očí, žádná ironie tam nebyla. Vzal jsem ji kolem krku a přitáhl hlavu k sobě. Políbil jsem ji.

„Tímhle to do autu nezahraješ,“ řekla mi do úst.

„Chci to zahrát do tebe. Když má zítra všechno vyletět do povětří...”

„Zůstaneš tedy s námi?”

„Budu stát za tebou. Za továrnou. Za Konstantinem. Ale...”

„Ale?”

„Hned teď mi půjčíš svou panameru.”

Chvilí na mě zírala, pak se začala smát. „Přece jen jsi to alespoň trochu pořád ty. Pojedu s tebou.”

Políbil jsem ji ještě jednou. „S tím jsem počítal.”

„Tak pojďme. Má to systém start-stop. Víš, co to znamená?”

„Ccc.”

„Já jen, aby tě to nepřekvapilo.”

„Budeš mi přesně říkat, co mám dělat, kam sáhnout, kdy přeradit.”

„Je to automat.”

„To jsem si mohl myslet.”

„Ještě se převlíknu.”

Počkal jsem na ni dole. Když se vrátila, namísto svetru a bílých džínů měla na sobě krátký chlupatý kožíšek a kostkovanou sukni.

Auto se odemklo a celé se rozsvítilo, nasedli jsme, kůže sedadel voněla, zploštělý volant mě chytil za dlaně. Zvedl jsem hlavu, jestli tu náhodou neuvidím i křišťálový lustr.

Překvapilo mě, že se stroj nestartuje knoflíkem, ale klasicky. Motor zahučel jako vysavač, Kristina pohnula lesklou pákou mezi námi, vůz začal obloukem couvat a já kočíroval. Zabrzdil, rozjet se, ne tak rychle, nechat Zbraslav za sebou a patnáct centimetrů nad asfaltem plachtit nahoru k dálnici. Měl jsem chuť zakousnout se do červené palubky jako do bifteku.

„Kluci říkali, že to není pravé porsche, stejně jako cayenne,” řekla Kristina. „Pravá je třeba devětsetjedenáctka.”

„Vsadím se, že tohle je o něco pohodlnější. A bezpečnější.”

„Ano, budu v něm vozit dítě do školy.”

„Ty čekáš dítě?”

„Ne, ale právě to jedu zařídit.”

„Jo takhle.“

„Ano, tak.“

„Já děti nechci. Sežrala by je houba.“

„Jsem ochotná to risknout. A ty budeš jenom dárce.“ Zastavil jsem na odpočívadle pod Cukrákem, ale stála tam auta. Zabočil jsem tedy do zákazu vjezdu a vyjel po cestě k vysílači. Tam nebyl nikdo. Vyhrnula si sukni, já se jen rozepnul. Kabina byla nízká, ale do šířky ani do délky nám místo nescházelo.

Sex byl rychlejší než to auto, tiskla se ke mně a tahala mě za košili, abych jí v poslední chvíli neutekl. A já neutekl.

„Za jak dlouho můžeš podruhé?“ zeptala se. „Marcel to dokáže po deseti minutách.“

„Proč sis nepůjčila jeho?“

„Ty voníš jako vhodnější dárce.“

„To je pro mě čest. Ale podruhé to po mně nechtěj.“

„Mám s sebou houbu. Kdyby sis řekněme dal dvě sousta, budeš to chtít ještě dvakrát.“

„A tobě se narodí dva srostlí paquiňáčci.“

Cesta zpátky byla rozpačitá, vůz úplně ztratil své kouzlo. Koho taky baví jezdit silným autem z kopce?

Když jsem vyměnil fiata za mondeo, měl jsem z jízdy větší radost.

Představa prázdné dětské sedačky, připevněné na zadní sedadlo bílé panamery s červenou palubní deskou, se mi pak vracela ve snech.

* * *

Nad komínem továrny nekroužil čáp, ale policejní helikoptéra.

Přijeli přesně v devět. Šest automobilů a jeden minibus, čtrnáct či patnáct lidí. Ten minibus až na řidiče prázdný, tak k čemu ho potřebují?

Televizní reportér jménem Koleslaw, který zkusil štěstí v politice se svou novou stranou nazvanou KK, uspěl a stal se ministrem vnitra. Pak čtyřčlenná hudební formace – říkali si Gekon – nevím, jestli byli členy strany KK, ale ochotně jí hráli na předvolebních mítinzích. Byl tam i obstarožní zpěvák, z něhož se v posledních týdnech stal zázračně

omládly hudební producent, přijela s ním nějaká prsatá zpěvačka, od níž si myslivci nechali podepsat předloktí. Přijely i čtyři blond'até poslankyně za Koleslawovu stranu. Zbytek tlupy tvořili právní zástupci s naditými aktovkami.

Seděli jsme v zasedací místnosti v rohu tovární haly. My v jedné řadě: Smola, Marcel, Richard, McRoupolos, Kristina, já a naši dva právníci. Od protistrany nás dělily stolky s minerálkami. Koleslaw mluvil skoro hodinu a pil jednu kávu za druhou. Tvrdil, že v zemi se zvedá anarchie, zázračná houba je nejoblíbenější drogou a lidi se pro ni okrádají, dokonce přibývá loupežných vražd, policie situaci nezvládá, ale prezident republiky z nějakých svých osobních důvodů odmítá povolát na pomoc armádu, jako by mu krizový stav vyhovoval. Zeptal se nás, jestli jsme prezidenta v posledních dnech viděli. Nic jsme neříkali a jeden z cizích právníků podal Koleslawovi iPad. Ozval jsem se, že prezidenta jsem nedávno viděl, a dokonce s ním mluvil.

„Pan Marty, že? Výborně,“ pousmál se Koleslaw jedním koutkem úst a začáral prstem po iPadu. Nechal ho kolovat po místnosti. Tabulka šla z ruky do ruky. Bylo ticho. Někdo ji hned poslal dál, jako by už to na obrazovce viděl, jiní si ji zaujatě prohlíželi.

Když doputoval iPad ke mně, běžela na něm dokolečka obrázková prezentace. Pět fotografií opatřených datem v pravém dolním rohu. Na všech byl prezident republiky.

Na prvním snímku byla vidět retušovaná tvář známá z oficiálních portrétů. Na druhém, pořízeném evidentně potají, vypadal prezident bledě a odule, jako by mu bylo špatně nebo byl vyčerpaný. Třetí obrázek ho ukazoval takového, jakého jsem ho poznal já v Lánech – na jakési hostině sedí v čele stolu, září zdravím a spikleneckou spokojeností; kníř si nechal narůst do nezvyklé délky, stejně tak vlasy, jako by se tím porostem maskoval. Čtvrtá fotografie: prezident sedí v automobilu vedle svého poradce, záběr je veden zvenčí. Prezident je blíž k objektivu a měl by poradce zakrývat, jenomže nezakrývá. Celý je jako ze zašpiněného, ale pořád ještě dostatečně průhledného skla, skrze něj dobře vidíme druhého muže. Datum staré čtyři dny.

Poslední snímek byl starý dva dny. Prezident v rozevřeném rudém hábitu se kochá svým odrazem ve velkém zrcadle s dřevěným rámem. Na zkadeřených, po ramena dlouhých vlasech září korunka ze žlutého kovu. Obličej je omládlý a hladký, bujný knír mu spadává z brady jako slovanskému vladykovi. Historizující dojem kazí nahá hrud'. Prezident má ženská ňadra velikosti 4, možná 5, a očividně se z nich raduje – drží je v rukou, jako by zkoušel, které je těžší a kulatější.

„To je fotoshop,“ řekl Richard a McRoupolos mu dal za pravdu, ale Koleslaw a jeho právníci nás začali přesvědčovat, že ne, že to vyfotografoval jimi nasazený agent, který se pohybuje v prezidentově blízkosti. Odkášlal jsem si.

„Pokud ten snímek znamená to, že v čele státu teď stojí žena, tak já s tím žádný problém nemám.“

Poslankyně se na mě usmály a začaly kývat blond'atými hlavami. Ale Koleslaw se rozčlílil.

„Ta houba,“ rozkřikl se jako pouliční kazatel, „musí zmizet z trhu. Je to nepředvídatelná droga měnící věk, povahu, fyziognomii, systém hodnot... dokonce i pohlaví a sexuální orientaci – dělá si s člověkem, co chce.“

„Sexuální orientaci ne,“ ohradil se Richard.

„Drž hubu,“ zašeptal Marcel.

„Ta droga,“ ozval jsem se, „jen vychází uživateli vstříc. Ona jen uskutečňuje to, co už je v něm předem skryto: v jeho vědomí, podvědomí, skrytých touhách a tendencích.“

„To je možné, co říkáte. Ale jak to, že na vás, pane Marty, se houba nepodepsala? Pokud vím, našel jste ji jako první, experimentoval jste s ní, patříte tady s ostatními k lidem, co se na ní nejvíce obohatili.“

„Ona se na mně podepsala,“ řekl jsem klidně. „Ale dávám si pozor, abych jí příliš nepodléhal. Mám rád věci pod kontrolou. A ona to cítí a tu kontrolu mi ponechává. I tak se přiznám, že z ní mám strach.“

„Vidíte – máte strach. A přesto ji sbíráte a oni ji prodávají. To je vám jedno, co to dělá s celou společností?“

„Milý pane ministře,“ promluvila Kristina, „já nechápu, proč jste sem přijel. *Boletus Paqueni* je zázrak, kolosální objev pro lidstvo. My ho umíme zpracovat a prodat, je toho málo, ale máme tady vědce,“ – ukázala na Smolu, který s dlouhými vlasy a v zeleném tričku, pod nímž se nadouvaly svaly, seriózního badatele moc nepřipomínal –, „a ti zkoumají všechny její projevy a možnosti.“

„Ale zatím zní po lesích střelba, co?“ poznamenal Koleslaw a luskl prsty. Jedna z blondýn vstala a podala mu iPad. Něco natukal, obrátil ho a ukázal nejdřív Kristině a potom nám. Na obrazovce byla Kristina z dřívějšíka: nosatá studentka se špatnou pletí. „Tuhle fotku máte v občece, ne? Tak jak je možné, že vypadáte, jak vypadáte? Co když to nejste vy? Co když jste izraelská špionka?“

„Nebo ruská,“ řekl jeden z Gekonů a druhý dodal:

„Anebo děláte špionáž pro Čínu.“

„Berte to tak,“ řekl Koleslaw, „že jsme skupina lidí, co se s tou vaší houbou nehodlá smířit. Začali jsme pořádat mítinky po městech nad deset tisíc obyvatel a kapela Gekon je tak laskavá, že nám dělá hudební doprovod. Aby to přitáhlo lidi.“

„Já si drogama prošel a vím, co je to za svinstvo,“ prohlásil frontman. „Drogy jsou svině.“

„Nejde mi o žádný politický kapitál,“ pokračoval Koleslaw, „jde mi jenom o bezpečí národa. Lidi se chovají jako zvířata, jenom aby se dostali k *arcanu*. Tomu musíme zabránit a začneme úplně nahoře. Je nutné dát nějaký příklad.“

„Je nutné odvolat prezidenta republiky – s okamžitou platností ho zbavit svéprávnosti,“ řekl jeden z právníků.

„Na to brzy dojde,“ přikývl Koleslaw. „Ale my jsme tu proto, aby se droga nedostala k většině obyvatel. Já vás asi těžko přesvědčím, abyste své zásoby Paquinova hříbu spálili. A nechci ani, abyste nám ho odevdali...“ McRoupolos se zasmál a Koleslaw pokračoval: „My jsme vám přijeli udělat nabídku. V kombinaci zdrojů ministerstva vnitra pro nepředvídatelné výdaje a taky soukromých financí od spřízněných podnikatelů jsme dali dohromady částku, za niž požadujeme všechny vaše

zásoby hříbu, stejně jako váš okamžitý odchod z továrny, kterou vám samozřejmě vrátíme, až bude prázdná a dezinfikovaná. Naše nabídka je dvě stě milionů korun a nebude se zvyšovat. Pokud ji nepřijmete, tak stejně o všechno přijdete; podle mých informací už má jednotka pro speciální úkoly povolení proti vám zasáhnout a veškeré vaše zásoby zabavit, stejně jako počítače a všechna data v nich a samozřejmě všechny vaše zbraně – ty, o nichž víme, i ty ostatní. Dám vám čas na rozmyšlenou.“

„Jak jste přišli na hodnotu dvě stě milionů?“ zeptal se Richard.

„Nabízíme, co můžeme. V současné situaci je to nejlepší řešení, všechna ostatní by měla právní, anebo mnohem horší důsledky.“

Členové naší skupiny se po sobě podívali. Pak se všichni podívali na mě. Jako bych já měl povědomí o zásobách a jejich hodnotě a ještě to někde někomu vykládal.

„Já bych to klidně prodal,“ řekl jsem suše. Kristina zavrtěla hlavou a Konstantin se pobaveně uchechtl.

„Jistě, pan Marty si beztak pro svou potřebu může najít další *arcany*,“ usmál se Koleslaw. „Ale on to neudělá, protože je rozumný – a protože ho ta houba koneckonců ani tak nezajímá, umí jí vzdorovat. Skvělý příklad, pane Marty. Pánové, vezměte si ze svého nejúspěšnějšího lovce hub příklad.“

Připadal jsem si jako kolaborant.

Promluvil McRoupolos, pobaveně se už netvářil. „Když už prodat, tak za pět set milionů. Neumíte si představit, kolik jsem do toho byznysu vrazil.“

„Jistě to můžete doložit,“ poznamenal jeden z právníků.

„Ano, ale dokládat to nebudu.“

„Budeme si to zjišťovat přes finanční úřad.“

„To vám nějakou dobu potrvá.“

„Tři sta padesát milionů a ani o korunu víc,“ řekl frontman Gekonu a já si až teď všiml, jak podivně vyhlazené má rysy. Přestože jeho plet' nesla dávné stopy po akné, vyhlížela tvář s kulatýma očima a dlouhými řasami jako z plakátu.

„Řekli jste, že nebudete navyšovat,“ poznamenal Marcel. „A najednou je tu k jednání tři sta padesát. No, pořád lepší než dvě stě.“

„To nemyslíš vážně!“ okřikla ho Kristina. „Nic se prodávat nebude. Částka je směšná. Tohle je náš život. Máme tady takovou malou komunitu a chceme v ní žít dál.“

„Vybudujete si ji jinde,“ mávl rukou Koleslaw.

Frontman Gekonu řekl: „Už ses vykecala, krásko?“

Kristina zrudla a chvíli to vypadalo, že kolem sebe začne kopat. Pak tiše řekla: „Já s tím prodejem nikdy souhlasit nebudu.“

„Taky do toho nemáš co mluvit,“ usadil ji Marcel. Blondáté poslankyně se po sobě podívaly a Koleslaw se na scéně pásl poťouchlými očima bývalého reportéra.

Kristina odstrčila židli a odešla.

Koleslaw hleděl na své spojené ruce, Konstantin si čistil sluneční brýle, Marcel s Richardem se tiše přeli.

„Já tady myslím taky nemám co dělat,“ řekl jsem a vstal.

„Než půjdete, musím učinit nabídku i vám, pane Marty,“ zastavil mě Koleslaw. „Vzhledem ke krizi, jež zachvátila naši zemi, vám nebudu nabízet post vládního zmocněnce pro oblast drog. Ale až krizi překojíme, to místo bude vaše.“

„Já o drogách nic nevím. Co bych s takovou funkcí dělal?“

Právníci a blondýny se po sobě podívali, jako by se ujišťovali, že dobře slyší.

„Jde mi jen o *arcanus*. Budete ho pro nás vyhledávat, dáme vám celý tým lovců. Všechno, co najdete, musí být zničeno.“

„Můžu se přihlásit do služby?“ ozval se Smola hlasem tenkým jako toaletní papír. K jeho robustní, houbou napumpované figuře se vůbec nehodil. „Na Paquinův hřib jsem odborník.“

„Možná se najde uplatnění i pro vás, pane docente,“ řekl Koleslaw blahosklonně. „Pokud ovšem přežijete důkladnou detoxifikaci.“

„Vy opravdu chcete Paquinův hřib zcela vymýtit?“ otázal jsem se.

„Samozřejmě,“ odpověděl Koleslaw.

„Já pořád nevím, jakým právem. Proč zrovna vy?“

„Protože stát,“ řekl a rozhodil ruce, „nemá účinné prostředky, jak se proti takovému moru bránit. Než parlament odsouhlasí nový zákon, vy už tím svým svinstvem naleptáte i děti. Berte to tak, že jsme jakási společensko-politicko-kulturní fronta a hájíme zájmy občanů.“

„Vy jste vlastně takoví hrdinové, co?“ řekl jsem s rukou na klíce. „A my jsme padouši.“

„Bohužel to tak je,“ řekl Koleslaw.

Zavřel jsem dveře kanceláře a vydal se halou ke schodišti. Továrna byla jak po vymření. Nahoře jsem zaklepal na dveře Kristinina pokoje a nahlédl dovnitř. Nebyla tam. Prošel jsem kolem pokoje Mangafejs – ta prováděla tělesně-meditační cvičení. Zcela pohroužená do sebe a úplně nahá zpomaleně bojovala s neviditelným nepřítelem.

Zavřel jsem se ve svém pokoji, spustil notebook a plynule, bez nejmenšího zaváhání navázal na poslední větu. Měl jsem sedmdesát pět stran a s dalšími se propadl do slastného časoprázdna.

Stal jsem se spisovatelem. Ani jsem si nevzpomínal, kdy naposled jsem měl kousek houby. V těch posledních chvílích předtím, než mělo mé provizorní blaho skončit, jsem byl sám sebou.

* * *

Jednání trvalo celý den. Helikoptéra dávno odletěla. Oni se hádali, já jsem psal. Nakonec jsem byl po deseti hodinách práce tak vyčerpaný, že jsem padl na gauč a pomyslným kartáčem si čistil mozek od dalších představ, fantazií, zápletek a jejich kombinací, z nichž se mi dělalo zle a já chtěl mít od nich pokoj. Pochopil jsem, že když člověk začne psát v pokročilém věku, učí se něčemu novému stejně jako dítě. Ponořit se do příběhu je snadné, ale zbavit se ho pak aspoň na pár hodin, aby se dalo existovat i mimo psaní, jsem zatím neuměl.

Toho dne mě psaní vypilo jako houba. Stal jsem se jeho vězněm i dobrovolnou součástí. Aby se dalo vydržet, bylo nutné se ho na chvíli zbavit.

Vypil jsem sklenici vína, v níž jsem rozpustil špetku arkanického prášku. Dobrovolný vězeň s privilegií.

Toužil jsem spát a bylo mi vyhověno. Stál jsem v černém lese naproti Emilii, ze smrků kapala voda a já se díval, jak se Emiliina postava v bílých šatech rozdvojila, roztrojila, rozmnožila. Všechny nové podoby byly průsvitné. Pevná Emilie byla ta původní, ta, co stála uprostřed. Nepevná byla její tvář, neboť začala klouzat po té, co byla ukrytá pod ní.

Otevřel jsem oči do jasného světla lampy. Ležel jsem ve svém pokoji v továrně. U zdi seděla na bobku Mangafejs. Na sobě měla fialové tílko, jinak nic. Třásla se.

Posadil jsem se, promnul si obličej a pořádně se na ni podíval. Odhrnula si vlasy rozechvělými rukama, oči jí plavaly v estrogenu, už bylo jasné, co chce, a tak jsem ji na sebe pustil a nechal ji, ať se vyrajtuje, bylo mi to jedno, ta největší slast byla v tom, že hlavu jsem měl úplně čistou – žádná droga, žádné blouznění z houby nebo z příběhu.

Když byla hotová a začala mě žmoulat a ocucávat, odstrčil jsem ji a schoval se pod příkrývku. Dělal mi dobře, že se umím ovládnout; že si dokážu odepřít to nejpříjemnější.

„Mnichu,“ zavrtěla zadkem a já ji pleskl.

„Dole se ještě jedná? Kolik je hodin?“

Zasmála se. „Ne, už se nejedná, někdo jim to překazil.“

„Takže jsou pryč?“

„Jo, ale někteří jsou pryč jinak.“

„Tomu nerozumím.“

„Vždyť jsi to taky zaspal, moulo.“

„Co jsem zaspal?“

„Třeba to, jak ty blondýny byly moje...,“ zasmála se, zvedla nohu, pokrčila ji a opřela v koleni o druhou. Prostředníkem si rejčila v podbřišku, pak ho strčila do pusy, pak do ucha. Byla sjetá *arcaniem* ještě víc než kdy předtím. „Stejně jako dva jejich právníci a jeden z těch pitomců – těch muzikantů, nebo co to bylo za stresáky. Hele, tady jsem ho začala kropit,“ ukázala si na bradavku pod tílkem, „a takhle šikmo dolů měl ještě čtyři díry, jako ten v lese. Právníky jsem trefila do srdce, jeden na mě vytáhl pistoli, nejdřív jsem mu uštěřila prsty, co v nich držel pažbu, no a teprve pak to srdce; jsem někdy tak přesná, Gregore. Ale řeknu ti jeden trapas,“

zahihňala se, „já si zapomněla oblíct spodárky. Prostě mi Konstantin zavolal a já tam vlítla. Myslím, že to netrvalo ani dvě minutky.“

* * *

Vyprávěla mi vše a později mi to potvrdili Smola s Kristinou.

Nemuselo se to prý stát, kdyby Koleslaw a jeho tým zachránců národa tak netlačili na pilu a neudělali jednu tragickou chybu: tu, že přivezli peníze rovnou a v hotovosti.

Během vyjednávání se McRoupolos s Marcellem šli poradit. Když se vrátili, tvářili se, že na nabídku přistupují. Koleslaw dal pokyn třem svým právníkům a ti vysázeli bankovky na stůl. Ve dvou aktovkách byly bankovky ze hry Monopoly, v jedné skutečné pětistícovky. Do poslední chvíle právníci nevěděli, který z nich má peníze a který jen potištěný papír.

V tu chvíli ještě nemuselo ke krveprolití dojít, i když na Marcelovi prý bylo vidět, že jakmile jsou peníze na stole mezi oběma skupinami, on už je považuje za své.

Koleslaw vyslovil podmínku, o níž předtím nepadlo ani slovo: všichni hledači opustí továrnu minibusem, který čeká na parkovišti před továrnou, a propuštění budou až po důkladném pohovoru a pokusu získat je do služeb ministerstva vnitra. McRoupolos a jeho suita se vzdálí na dvacet čtyři hodin, peníze si vezmou a nebudou je ukládat na žádná bankovní konta, ale nakoupí za ně cenné papíry. Až se vrátí do továrny, už nikdy ji nesmí používat ke zpracování arkanických silic ani k výrobě derivátů. Každý z nás si může ponechat pět set gramů pro osobní spotřebu. Pokud podmínky nebudou splněny, zaútočí na továrnu jednotka zvláštního nasazení.

Konstantin chtěl záruku v podobě rukojmí, které bude navraceno týden po transakci. Koleslaw souhlasil, ale požadoval, aby jeho lidé mohli hledače odvézt hned. Konstantin zatelefonoval Mangafejs, neboť, jak později vysvětloval, ji nechtěl vyplašit. Hodlal ji pouze připravit na transport na ministerstvo vnitra a následný výslech.

Je otázka, zda mohl její reakci předpokládat. Protože ji to pořádně rozrušilo.

Následoval neplánovaný atentát na ministra vnitra. Holka ve fialovém tílku a bez kalhotek vešla do dveří s kalašnikovem v rukou a začala posílat ocelové kulky do těl návštěvníků. První se uhníždila v Koleslawově hlavě a zůstala tam.

Blondáté poslankyně nevřeštěly, jen sáhly do kabelek pro pistole a opětovaly palbu, než je Mangafejs zkosila jako čtyři žluté narcisy. To už byl Koleslaw mrtvý. McRoupolos dostal čtyři zásahy, ale protože byl plný houby, zranění se do pár hodin zahojila. Podobným způsobem vyvázl i hudební producent a zpěvačka; byli impregnováni houbou. Gekoni zemřeli až na jednoho, kterému se podařilo utéct. A o život přišel i Richard – prodělával zrovna celostní detox a drogu neviděl nejméně týden; hlavou mu proletěly dvě zbloudilé střely, o nichž Marcel tvrdil, že je do éteru vyslala Mangafejs. Chtěl ji zabít, ale nebála se ho a naprosto klidným hlasem ho vyzvala na souboj.

Některé z přeživších odvezla sanitka, ostatní nechal Konstantin jít. Nebyl vrah ani gangster, aby se jich potichu zbavil někde v lese a nechal naházet někam do přehrad. Po tomhle incidentu byl beztak s továrnou konec.

Mrtvol se zhostil Smola a jeho vědecký tým, někam je odtáhli a v něčem rozpustili.

Byli jsme bohatší o tři sta padesát milionů a spravedlivě podělení, dostal jsem na ruku deset, ostatní hledači o dva méně. Nikdo z nás nevěřil, že si ty peníze budeme moci někdy užít.

Potom jsme čekali na konec svých příběhů. Ale jednotka zvláštního nasazení se neobjevovala, ani jiné komando s podobným zadáním. Helikoptéra už nepřiletěla.

Z města za zdmi továrny se dvakrát ozvala střelba a nějaký hlas dlouho volal o pomoc. Začal vypadávat internet, už hodiny nevysílala veřejnoprávní televize, v soukromých běžely reklamy, telenovely a talentové soutěže.

McRoupolos požádal hledače, aby zůstali s ním i v případě, že se celá houbová manufaktura bude muset stěhovat někam daleko, možná za hranice. Až na Mangafejs jsme to odmítli, vzali své peníze a jeden po

druhém se vytratili. Kristina a Marcel se rozhodli zůstat s Konstantinem. A samozřejmě Smola – hlavní biolog, lékárník, chemik.

Sbalil jsem si svých pár věcí, tři flashdisky – na každém byla stejná kopie rozepsaného textu –, peníze, batoh s ošacením a taky revolver s municí. Laptop mi Konstantin daroval.

Políbil jsem Kristinu, nechtěla mě pustit. Rozloučil jsem se s ostatními. Nabídl jsem ruku i Marcelovi, smrt partnera ho potrestala až dost. Nechal však svou dlaň v kapse.

Vyšel jsem z továrny. Bylo pěkně a v kopečkách nad městem o sto šest zpívali ptáci jako na jaře.

Vyběhla za mnou Kristina, v očích slzy. Nesla mi sáček s nasušenou houbou. Ještě jednou jsem ji políbil a řekl, že s tím svinstvem končím.

I tentokrát jsem se pletl.

„Neodcházej,“ prosila mě Kristina. „Co můžu udělat, abys zůstal?“

„Ty nic, Kristino. Je mi to líto.“

* * *

Praha byla jako vyjedená, aut málo, opuštěné chodníky budily dojem, že je víkend v polovině prázdnin a ne listopadová středa. Smrákalo se a bylo vlhko, zaslechl jsem bzučení hmyzu. Pokud se někdo v ulicích objevil, plízl se podél stěn činžáků jako za stanného práva. Zahlédl jsem vyděšené děti a jejich uplakanou učitelku. Přecházely Lazarskou, měly zelenou, troubil na ně řidič cisterny, vyklonil se z okýnka a něco na ně řval.

Na kolejích stály prázdné tramvaje. Obchody zavíraly brzo, jakmile se ve Spálené ulici spustila jedna drátěná roleta přes rozsvícenou výkladní skříň, následovaly ji mříže v sousedství. Světla v obchodech postupně zhasínala.

Vjel jsem do zákazu vjezdu a nikomu to nevadilo, v zóně vyhrazené tramvajím nejela ani nestála jediná. Obchodní dům My byl potažen bílou blánou. Jako by ho do ní zabalil výtvarný performer, který zároveň nechal zmizet všechny strážníky a policisty z širokého okolí a uprostřed vozovky rozlil širokou rudou kaluž.

Před klášterem na Národní stálo pět uršulinek, měly zakloněné hlavy a upřeně pozorovaly svůj kostel. Zastavil jsem u krajnice a šel se podívat. Po červené fasádě pod korunní římsou se táhlo něco jako bělavá pavučina. Bobtnaly tam jakési plesnivé žemle. Na chodník pršela vlhká omítka a jeptišky se křížovaly.

Sledoval jsem ten hnilobný pás po fasádě kostela až k vedlejší budově, pohledem přeskočil na Novou scénu Národního divadla a uviděl hmotu i tady, o něco šedivější a pevnější; její chapadla se rozlézala po skleněném opláštění.

Zahoukal automobil. Jednou, dvakrát, pak táhlé ječení klaksonu. Za mým mondeem stál žlutý taxík a divoce troubil. Ukázal jsem řidiči, aby můj vůz objel, provoz byl téměř nulový. Ale on se vysoukal ven. Měl buldočí hubu a zapadlé, téměř neviditelné oči. Začal křičet podobně jako prve řidič cisterny. Uršulinky se ohlédly a jedna z nich pozvedla ukazovák ke rtům. Znova se rozštěkal, vyklonil se do auta a zatroubil. Poklepal jsem si na čelo. Jako by na to čekal, hmátl do kabiny a vytáhl nějakou tyčku, švihl s ní a ona se protáhla do délky, byl to teleskopický obušek. Šel k nám.

Jeptišky se pohnuly k portálu, jedna otevřela dveře a kynula mi, abych se tam schoval s nimi. Ale taxikář už byl u nás, nahrbený a zubatý jako zvíře, z huby mezi laloky tváří mu stříkaly sliny. Napřáhl se, já vytáhl z kapsy revolver a vystřelil na něj.

Kulka ho zasáhla do prsou, ale jako by to necítil, mávl kýtou a železná tyčka mě zasáhla do nastaveného předloktí. Bolest mě ohnula k zemi a byl bych dostal druhou ránu přes hlavu, možná fatální, ale jedna z jeptišek zatím obludu obešla a veškerou svou silou ji nakopla do prdele. Pak upalovala ke kostelu a taxikář za ní. Vypálil jsem znova, trefil ho do kříže a nepozastavil ho v zuřivém rozběhu ani o píd'. Dostal třetí ránu, tenhle náboj už byl chlupatý, vykousl mu v hrudním koši díru, jako by tam proletěla dělová koule. Část trupu, pravé rameno a pravá paže i s obuškem narazily do zdi kostela, torzo buldočlověka vychrlilo veškerou krev na chodník.

Stál jsem nad tělem taxikáře a podíval se, k jakým proměnám jsou lidi schopní houbu použít.

„Nevíte, prosím vás, co se to v Praze stalo? Nebo je to všude takové?“ ptal jsem se jeptišek, ale neodpověděly.

„Nezbývá než se modlit,“ řekla ta, co uměla tak dobře nakopávat.

Jiná se po ní podívala a vzala ji za loket. „Už zase mluvíš pro sebe? Pojd', vrátíme se dovnitř.“

„A to tu necháme toho mrtvého? Někdo ho musí pohřbít.“

„Mrtvého?“ pozvedla obočí druhá jeptiška.

Pak vešly do kostela a zamkly se tam.

Levá ruka mě bolela a byla nateklá, stěží jsem ohnul prsty kolem volantu. Revolver jsem ponechal v pohotovosti na sedadle spolujezdce.

Když jsem jel po prázdném nábreží, mou pozornost upoutala mlžná silueta Pražského hradu. Celý komplex byl šedohnědý, věže se nakláněly jedna ke druhé, jako by se sám do sebe bortil. Připomínal mi starý vykotlaný pařez, z něhož v podobě obří a odporně zvrásnělé, nahoře zcela zelené věže vítězně vyrůstá hadovka smrdutá.

Phallus impudicus.

* * *

V nakladatelství šlo všechno dál svou cestou, i když ta už zdaleka nebyla tak rovná jako dřív. Vrátný mě pozdravil, jako bych si byl jen odskočil na oběd, a když jsem prošel kolem sekretariátu, holka ani nezvedla oči od monitoru. Zastavil jsem se ve své kanceláři, byla jako dřív, jen vrstva prachu na psacím stole a knihovnách teď vypadala jako pokrývka šedého sněhu. Přehrál jsem text rozepsaného románu do počítače a poslal šéfredaktorovi e-mail nadepsaný *Ten vyžádaný kus Macha*. Text jsem dal do přílohy. Byla to pětina, možná i čtvrtina románu, který jsem měl celý v hlavě. Byl jsem si jistý, že za chvíli dostanu odpověď ve smyslu: je to dobré, kde je zbytek?

Jenomže Volf neodpovídal, a tak jsem za ním zašel. Dveře kanceláře byly otevřené, uvnitř burácel rock. Klepl jsem na zárubeň, i když on si na zdvořilosti nikdy nepotrpěl, a vešel dovnitř. Za stolem seděl mláde-

nec, poslouchal hudbu a houpal se na židli. Málem jsem se zeptal, jestli tady dneska Volf není, ale pak jsem ho poznal a tu radost mu neudělal.

„Vypadáš jako ajťák.“

„Proč jsi s tím přestal, ty vole?“ zahlaholil a poplácával si kolena. „Vždyť ty vypadáš jako nebožtík můj fotr!“

Ucítil jsem marihuanu. Vypadal na pětadvacet, nos se mu vyrovnal, tváře vyhladily, vlasy mu zhoustly.

Zatykal mi bez ptaní, a tak jsem se rozhodl zahrát to po kamarádsku.

„Vypadáš jako z reklamy. Co tomu říkají holky z obchodního?“

„Měl jsem všechny tři,“ mávl rukou, „i tu z propagace. Ale řeknu ti, Gregore – jsou líný hejbnout prdelí, jestli mi rozumíš.“

Zakýval jsem neurčitě hlavou. „Otevři si poštu. Máš tam část toho Macha. Trochu jsem mu to upravoval – opakující se slova, interpunkce, znáš to. Ale jinak je to docela dobře vydatelné. Podíváš se na to hned?“

Vztyčil palec, zabubnoval do klávesnice a začal číst z monitoru: „Výhled z okna mi předpověděl počasí na celý dlouhý den: slunce se nebude schovávat za mraky, nakonec zapadne, nastane tma. Nic mezi –“

„Čti si to jen pro sebe, prosím.“

„Proč?“

„Nesnesu takhle to slyšet.“

„Proboha, ty děláš, jako kdyby to bylo tvoje vlastní psaní,“ protáhl otráveně, ale aspoň při dalším čtení zmlkl.

Po patnácti minutách se na mě zkoumavě podíval. „Tohle že napsal Mach?“

„Ano.“

„Tys mu to jenom redigoval.“

„Pracoval jsem na tom doma.“

„Ale tys přece nebyl doma, Gregore. Je to lhaní nutné?“

Vypadal nově, ale teď to byl zase ten starý Volf. Nevěděl jsem, co říct. Zatímco se pásl na mých rozpacích, začal jsem se v duchu loučit se svou redaktorskou kariérou.

„Tys na mě poslal kontrolu?“ zeptal jsem se, abych něco řekl.

„Ne. Když už by k tomu došlo, poslala by ji ředitelka. Ale to přece vůbec není nutné, Gregore, jak sám dobře víš. Poznal jsem, že nejsi v Praze, i když zase tak daleko jsi nebyl. Je to tak?“

„Je. Kdo ti prodal houbu?“

„Distributor, co nám rozváží knihy po obchodech.“

„Kde ji shání on?“

„To by mě taky zajímalo. Ale špatné je, že zdroje vysychají. Ty sám to víš lépe než já. Takže...“

„Takže?“

Ukázal na monitor. „Je mi jedno, jestli jsi to napsal ty nebo Mach. Já většinou poznám podle první věty, jestli je věc dobrá, anebo ne, ale tahle první věta neprozrazuje vůbec nic, ani celý ten úvod. Řeknu to na rovinu: když od tebe dostanu kilogram houby, klidně si to tady vydej, napiš, zrediguj, udělej s tím, co chceš. Tak co ty na to?“

„Ještě to není dokončené.“

„To je mi fuk.“

„Teď bych měl říct, že tvůj přístup mi bere poslední iluze.“

„Ale neřekneš, protože už žádné nemáš.“

Cítil jsem, jak rudnu vzteky. „Jaks to poznal? Já sám jsem netušil, že to chci psát. Že chci psát vůbec.“

„Ale to je o tobě všeobecně známo, že jsi nepraktikující literát. Konečně jsi začal. Tak co – vydáme to? Na jménu autora nezáleží.“

„Takže bys vydal cokoliv.“

„Ano. Dokud tady budu, chápeš. Protože mě to tady baví ještě míň než tebe, nemůžu knížky už ani vidět.“

„A co budeš dělat?“

„S pomocí houby cokoliv. To bys nevěřil, jak tenhle ksicht a ty fousky zabírají na holky na Facebooku.“

„Ale věřil.“ Zvedl jsem se. „Vážně je to mé psaní vhodné k vydání?“

„Kolik toho u sebe máš?“

„To, co je v mailu, víc jsem nenapsal.“

„Myslím houbu.“

„Aha. Hm. Nemám nic.“

„Tak mi obstarej to kilo a román posviští do sazby, jakmile ho odevzdáš.“

„Jsi nakladatelský cynik.“

„Jsem nakladatelský pragmatik, stejně jako ty. Ale chápu, že jako autor v naději to vidíš jinak.“

* * *

Návrat domů byl jiný, než v jaký bych doufal.

Před panelákem jsem zůstal v autě a čekal, odkud se vyrojí strážci zákona. Uběhly dvě minuty a přijelo policejní auto. Uvnitř seděli dva, chlápek a ženská v košilích s výložkami. On vypadal jako plastový manekýn z výkladní skříně, s dlouhým krkem a vysoustruženou bradou, stoprocentně na houbě. Ona byla normální, celkem hezká třicetiletá policistka s vlasy sepnutými do culíku. Pátravě se po mně ohlédl. Neuhnul jsem pohledem, naopak jsem se jim díval do očí. Pokud měli můj popis, museli poznat mě i auto. Přesto nezastavili.

Nabil jsem do válce revolveru chlupatě střely a šel k domovním dveřím. Klíč pořád pasoval. Tlačítko výtahu se po zmáčknutí oranžově rozsvítilo, tak jako dřív. Když zhaslo, otevřel jsem železné dveře a za nimi neuviděl zoufalé narkomany ani členy jednotky zvláštního nasazení, ani žádnou housenicí prolezlou příšeru. V zrcadle jsem tam byl jen já.

Zmáčkł jsem šestku a vyjel nahoru. Chodba byla špinavá, všude ležel prach.

Zámky byly vylomené, dveře křížila lepicí páska, na níž visela policejní pečeť a lístek s informací, že byt byl vykraden a majitel nechť zavolá na tu a tu obvodní policejní stanici.

Strhl jsem pásku s pečeti a vstoupil. Přivítal mě známý domácí pach a vůně arkanické houby. Šel jsem do obývacího pokoje, strhl pléd z křesla, vyndal podsedák, otevřel zip čalounění a zašmátral uvnitř. Jen vycpávka, žádná obálka. Tohle tedy naši.

Přešel jsem k příborníku a zkontroloval dna šálek na espresso a širokých sklenic. Před časem jsem tu nechal stopové množství sušeného

prášku. Kdyby se sebralo ze všech nádobek, na jakous takous dávku by to stačilo.

Šálky i sklenice byly jako vymetené.

Ted' knihovna. Sáhl jsem po zeleném svazku ve výši očí: *Trapné povídky* Karla Čapka. Nalistoval jsem stranu sedm, pak třináct, pak sedmáct, pak dvacet čtyři, třicet, třicet tři, čtyřicet a tak dál v tom skákavém logaritmu „sedmička plus o jedničku menší číslo plus jeho polovina plus nová sedmička“. Až do strany sto třináct, tam byla poslední dávka, vsypaná mezi listy v tenkém proužku u samé vazby. Jen tak obrátit knihu hřbetem vzhůru by znamenalo přijít o spoustu výtečného materiálu. A tak jsem ty povídky raději vyšňupal.

Jak jsem listoval knihou, lámal jsem jí hřbet a nasliněnými prsty smazával houbový prášek a vtíral si ho střídavě do dásní a do kůže na poraněné ruce. I tak něco zbylo. Sesypal jsem vše do krabičky od mentolových bonbonů a strčil ji do kapsy. Jen jsem Čapka zaklapl, sval přestal bolet, kůže dostala normální barvu a otok splaskl. Léčba literaturou.

Nahlédl jsem do baru, bourbon tam ještě byl. Začal jsem nalévat, když jsem z chodby uslyšel nějaký zvuk; jako by podrážka šoupla o schod. Okamžik poté zavibrovala kabina výtahu a její dveře se otevřely.

Pohárek jsem postavil na parkety za prosklené dveře mezi předsíní a obývacím a nechal je pootevřené. Ukryl jsem se za podokenní zídkou na balkoně, tak jako tehdy, ale z druhé strany. Rozstřelené okno jsem nikdy nezasklil, ted' jsem si za lenost pogrataloval. V tichosti jsem si připravil zbraň.

Dlouhé ticho mě přimělo zvednout hlavu. Vyhlédl jsem přes parapet a uviděl dva stíny v předsíni, jeden se blížil k proskleným dveřím. Ty se prudce otevřely a narazily do pohárku, který jsem tam narařčil. Slyšel jsem, jak sklenice odletěla ke stolu a narazila do dřevěné nohy, nebo ji rozstřelili. Jedna rána a hned za ní druhá, tyhle samonabíječky jsou proti mému starožitnému kvěru hodně rychlé. Do toho křičel ženský hlas: „Policie, policie, ruce nad hlavu a padej k zemi, sráči!“ pak znova ticho.

Jeden z nich šlápl na střep, na cestě k balkonu tedy stačilo obejít stůl. Musel jsem ven. Rozhodl jsem se, že budu mířit právě nad roh stolu, vysunul hlavu i hlaveň nad parapet a střelil po bližší figuře v placaté čepici.

V ten okamžik byl pokoj vymalován na rudo, po zdech stékaly zbytky člověka a já znova natáhl. Za křeslem stála rudá ženská, ruka s automatickou pistolí jí telegrafovala, z hlavně kapal růžový sliz. „Polož to, přece tady nechcípíme všichni,“ řekl jsem klidně a v duchu se podívil své chladnokrevnosti. Začínám si na zabíjení zvykat.

„Nemělo mu to ublížit,“ pronesla hlasem holčičky, kterou podvedli při nějaké hře. Upustila zbraň na koberec, ochotná riskovat, že bude podvedena ještě jednou. Začala brečet a hned nato zvracet, čepici posunutou do týla. Vlasy pod ní byly čisté, ale obličej měla zacákaný svým mrtvým kolegou.

„Chlupatý náboj by rozerval i slona,“ řekl jsem a vyhlédl ven. Nikde nikdo, jen v dálce se honily děti a pes. Vyndal jsem z obou pistolí zásobníky a zabavil i náhradní. Čekal jsem, jestli policistka bude chtít utéct, ale ani se o to nepokusila, byla v šoku. V pokoji to páchlo střelným prachem, zvratky, krví a smrtí.

Vybídl jsem ji, ať se jde umýt, já jí zatím dám do pračky oblečení. Obývák nemělo smysl uklízet.

Když se zabalená do osušky přišourala z koupelny, seděl jsem v kuchyni u druhého drinku. Řekl jsem, že jí nic neudělám a až bude mít vypráno, může jít. Požádal jsem ji o vysvětlení, proč a na čí příkaz mě přišli zabít.

„Nechtěli jsme vás zabít. Poslala nás pro vás Společnost. Sbalili jsme chlapa, co vypadal jako vy. Zavřeli jsme ho do zadržovací cely. Ale přišla si pro něj rodina. Byl to někdo jiný. Bydlí tady nedaleko.“

„Nejmenuje se náhodou Miloš Mach?“

Přikývla. „Když jste přijel, nebyli jsme si jistí, jestli to zas není on. Má dokonce i stejné auto jako vy.“

„Ale registrační značku má jinou, ne?“

„Registrační značky už nikdo nepoužívá, je to nebezpečné. To nevíte?“

„Ale jste přece od policie? Vy i tamten...“ ukázal jsem na dveře do obýváku.

„Ano, policie přešla pod Společnost; nebo aspoň některé její složky.“

„To přece nejde.“

„Kde jste byl v poslední době? Copak nevíte, co se stalo? Praha osm patří pod Severní okruh. Ne všichni policajti jsou u nás. Snažíme se fungovat i v době krize a uklidňovat mocenské skupiny, co jdou proti sobě. Nejhorší je skupina Hradu.“

„A kdo vám šéfuje?“

„Expředseda vlády.“

„Bitr...“

„Je to v té bídě nejlepší volba, aspoň myslím. Ted', když je ministr vnitra v tahu...“

„Víte se o něm?“

„Nejspíš je po smrti.“

„Nejspíš ano. A armáda?“

„Zatím zůstává podřízená prezidentovi, ale slyšela jsem o nějaké vzpouře.“

„To vy jste mi prolezli byt?“

„Někdo od konkurence. Nejspíš vojáci.“

„Takže tu máme regulérní mafiánskou válku o moc.“

„To ne. Bitr se snaží nastolit zase pořádek. Ale je to těžké. Lidi jsou jiní.“

„Ano, někteří už ani nevypadají jako lidi.“

„Přesně.“

„Chcete taky nalít?“

„Že se ptáte.“ Pili jsme spolu. „Není to jenom v Čechách,“ řekla po chvíli. „Houba se dostala i na Slovensko a do Polska.“

„Slyšel jsem něco i o Německu.“

„To je dost dobře možné.“

„A všechno je to kvůli mně.“

„Nikdo nemohl vědět, že to dopadne takhle. Jedna blbá nová houba, a co způsobí!“

„To ale musela strašlivě klesnout její cena. Nevěděl jsem, že ji budou brát všichni.“

„Všichni ne. Já si nevzala nikdy.“

„Měla jste nějaký důvod?“

„Dva.“

„Zdraví? Náboženství?“

„Ne. Jednak jsem vždycky nesnášela houby a pak jsem asi před měsícem uviděla v televizi soutěž Československo má talent.“

„Jak to souvisí s *arcanem*?“

„Vystupovala tam taková krásná holka. Byla asi dvacetiletá, až na bikiny nahá. Její číslo spočívalo v tom, že si do úst strčila živého hada hlavou napřed, začala ho polykat, nasoukala ho do sebe dobrou polovičku a pak ho zase polomrtvého vytáhla ven. Nekousl ji, a tak slavila velký úspěch.“

„Nechte mě hádat: byla to vaše dcera. Ne, sestra. Starší sestra?“

„Byla to moje matka.“

Zapípala pračka. Policistka si navlékla vlhkou uniformu a já ji nechal jít.

Musel jsem za Emilií.

* * *

Šedé mondeo plulo k severu aprílovým podzimem. Jel jsem, co to dá, žádná dálniční hlídka se stejně neobjeví. Napadlo mě: kdo teď bude dálnice opravovat? Když bylo na rychloměru 210, vůz přestal akceleroval. Sundal jsem nohu z plynového pedálu, zařadil neutrální a poddal se volnému plachtění, dokud se v odstavném pruhu neobjevila stopařka. Byla celá v bílém, ztracená nevěsta. Pak jsem se ale přiblížil a viděl, že není mladá ani hezká. Jak jsem kolem ní proletěl, zašklebila se prázdnou hubou. Klimatizace vehnala do kabiny mrtvolný puch. Otevřel jsem okýnka a vůz zašvenkoval, jak jím proletěl burácející náraz větru. Vrátil jsem motoru otáčky a zas okna zavřel. Budíky červeně svítily, stěrače automaticky zbavovaly čelní sklo vody. Zkontroloval jsem v zrcátku čistotu zadního skla. Držel se ho nějaký šlem podobný mléčnému škra-

loupu. Páčku za volantem jsem přitáhl k sobě, zadní stěrač se zakomíhal, nabalil na sebe to svinstvo, ještě třikrát se zpomaleně pohnul vpravo vlevo a pak se zadřel. Z levého pruhu jsem přešel do pravého a málem smetl z dálnice malý renault. Řidič divoce troubil a hrozil, zablikal jsem na omluvu a zpomalil, červené autíčko vyrazilo kupředu jako kámen z praku. Nechal jsem blinkry zapnuté a zastavil v odstavném pruhu. Vystoupil jsem a obešel vůz. Zvedl jsem stěrač a strhával z něj bílou texturu. Nebyl to závoj smradlavé stopařky, ale nějaká houba. Slizká a těžká, plihla mi v ruku jako do tenka vyválené těsto. Zvedl jsem hlavu. Pod mraky se třepotaly tenké dlouhé šmouhy, putující povětřím jako tažní ptáci. Létající chalupy. Houboví draci. Cáry jedné z těch věcí jsem držel v ruce.

* * *

Odbočka k Mělníku. Na dvojité čáře jsem se nechal předjet bílou panamerou. Podívejme, Kristina si jede pro paquiňáky k černým kamenům. O to kilo, které jedu nasbírat pro Volfa, se možná ještě popereme.

Ohlédl jsem se, jestli se za ní neřítí Konstantin, ale silnice za mnou zůstala až do Mělníka prázdná. I tohle město, stejně jako Praha, působilo jako zasažené morovou ranou. Před Teskem se shromáždil houf lidí. Někdo tam stál na skládacím stole a se zvednutou rukou něco vyvolával. Zastavil jsem a stáhl okénko. Muž měl v ruce houbu a evidentně ji dražil, v davu se hlásili zájemci. Dohlíželi na to strážníci a hlídali taky dřevěné přepravky plné hřibů. Ceny tu byly lidové, větší houby šly za tisícovku, menší za méně. Známou vůni jsem ale necítil. Kdo ví, jestli šlo o dražbu paquiňáků, nebo o pouliční podvod.

Podél druhé strany silnice vedly koleje. Stál tu osobní vlak. Za okýnky byli krásní mladí lidé. Nedívali se ven, ale na sebe navzájem, někteří s mobilem v ruce. Jeden pár se vášnivě líbal, jiní dva sympatáci zapomněli na svět a oddaně se na sedadle milovali; slečna za oknem pérovala nahoru dolů jako opička na gumě.

Potom jsem v jiném vagonu zahlédl starou tvář – jedinou v celém tom vlaku mládí a naděje. Patřila slepé ženě. Bílýma očima zaujatě pozorova-

la svou temnotu, zahnutou rukou klovala ve žlutém sáčku, strkala si do úst smažené brambůrky a otírala si z tváří drobky. *Boletus arcanus* jí nikdo nenabídl, nikomu nestála za to, aby jí vrátil mládí a zrak. Přesto vypadala se vším smířená. Lupínky z pytlíku ji naplňovaly blahem.

Po zbytek cesty do lesů pod Houskou jsem ji měl před očima.

* * *

Nechal jsem vůz u hospody v podhradí, parkovalo tam několik aut; černé BMW 750i, bílé Porsche Panamera. Taký šedé mondeo, stejné, jako mám já, ale bez registrační značky.

Obešel jsem pás chat a chalup lemující úzkou silnici a za zvuku cirkulárky jsem podél špinavého dvora plného drůbeže mířil k ústí lesa. Bylo tam hospodářství, a když se jím prošlo, člověk se ocitl mezi stromy.

Za chatrným plotem u nízkého stavení štěkal pes. Mohl se zbláznit, že jde někdo kolem. Z dřevěné kůlny vylezl chlap s násadou v ruce a chtěl vědět, co tam hledám. Byl zarostlý a špinavý, žádný lufták z Prahy, co přijel posekat poslední trávu roku. Řekl jsem, že jdu do lesa, je tady přece cesta. Odpověděl, že to je jeho cesta, ať se vrátím, odkud jsem přišel, jinak na mě pustí psa. Přistoupil k brance, za níž ten čokl tak vyváděl, a dal ruku na kliku. Namířil jsem mu na čelo revolverem a počkal, až tu ruku zase sundá. Šel jsem dál.

Všude byly houby, plantáž barevných hlaviček se prostírala po celé stráni. Ale zatímco čechratky (*Tapinella*), závojenky (*Entoloma*), helmovky (*Mýcena*), čepičatky (*Galerina*), choroše (*Polyporus*), šťavnatky (*Hygrophorus*) nebo bedlovnice (*Phaeolepiota*) vystavovaly svou houbovou krásu, nikde jsem neviděl jediný hřib, který by zůstal celý. Tu a tam trčel ze země třeň, ale hlavičky byly ukopnuté a rozdupané. Někdo tu marně slídl po *arcanu* a obyčejným hřibům se za to mstil.

Na terénním valu rostly buk a bříza, opodál se střídal smrk s modřínem, rozhrábl jsem špičkou boty spadlé listí smíšené s jehličím a kapesním nožem vylouppl ze země mimino. Nešlo určit, co přesně je to za druh, ale když jsem je očistil, odřízl kousek nohy a ochutnal, cítil jsem

na jazyku a patře oříšky a taky pronikavou, kamenitě zemitou vůni. Snědl jsem hříbek, tak jak byl. Žádný arkanický účinek se nedostavil.

Byly tam taky holubinky (*Russula*), některé znamenité za syrova; jejich mandlovo-olivová chuť dovede zvednout náladu spolehlivěji než alkohol nebo tabák. Našel jsem i pět malých lišek (*Cantharellus*), které jsem spořádal na místě, byly trochu začerněné od lesního rumu, ale to mi bylo fuk. Ukojil jsem hlad a pokračoval obloukem vzhůru k dolmenu.

Pak jsem byl na místě. Ploty byly pryč, skalky vypadaly menší, než jsem si pamatoval; vcelku obyčejné místo, kdyby tu v kruzích nerostlo tolik barevných hub.

V houštině pořád ležel ten starý kmen. Rostly na něm placaté rezavé houby, které jsem neznal, a tenké lodyhy housenice.

Vyhoupł jsem se na kmen a udělal pár rychlých kroků. Klouzalo to, ale taky podivně dunělo. Poklepal jsem na vlhkou kůru.

Vchod do stromu ucpával chorošovitý špunt. Řízl jsem do koláče nožem, suché maso se drolilo ven, vrstva byla tlustá až deset centimetrů. Dlabal jsem do ní, dokud čepel neprorazila skrz. V houbě teď vězel černý otvůrek. Vsunul jsem tam prsty a zatáhl. Zátka se vyvalila, byla překvapivě lehká.

Za ní byla druhá: klacky, kamení, mech a hlína, házel jsem to ven jako pes, co se vrátil pro starou kost. Pak jsem uviděl chumel hadrů. Byla to shnilá uniforma a vypadala jako prázdná slupka. Tkáň i kosti mrtvého byly pryč, jako by je někdo vyžral. Černá vlákna byla všude, procházela textilií i dřevem jako pevná armatura. Přeřezal jsem ta, jež pojila uniformu s kmenem, a mladou haluzí vymetl plesnivé svinstvo ven.

Nahlédl jsem do tummy. Dál uvnitř stromu se něco běhalo. S nožem v ruce jsem se položil do dutiny. V trouchnivých stěnách zimoval hmyz, některým broukům se ale ještě spát nechtělo a prchali přede mnou do skulin a spár. Posunul jsem se dál a uzavřel si tak přístup světla.

Nohy jsem měl venku, tělo uvnitř a s nataženýma rukama jsem jen tak tak dosáhl na bílou hmotu vzadu ve stromě. Nejdřív jsem se jí dotkl nožem, byla poloměkká. Přešel jsem po ní zlehka, po čepeli žádná stopa

nezůstala. Zkusil jsem mělce říznout; špička nože přejela po něčem tvrdém.

Dotkl jsem se bílé hmoty prsty, roztáhl je, přiložil dlaň. Hlava byla překvapivě vlhák. Zasunul jsem do vrypu ukazovák. Rozchlípl se tam nějaký povlak, na jednom konci řezu pukl. Ucítil jsem pach houby. Dotkl jsem se prsty toho, co bylo pod povlakem. Vlhká jemná vlákna. Houšence to nebyla.

Uslyšel jsem povzdech. Pak někdo zalapal po dechu, ta bytost přede mnou, hlava se začala třást a spolu s ní stlačená ramena. V kožovitém pouzdře byl člověk a právě se začínal dusit.

Vzal jsem za ta ramena, vsunul dlaně do podpaží a zatáhl. Ta hlava se dotkla mé hlavy v polibku temen. Udělal jsem jí místo, ucho se dotklo ucha ve vzájemném naslouchání. Kousek po kousku jsem se sunul ven ze stromu, táhl to tělo do podzimního dne a modlil se, ať se mi nedusí.

Když jsem byl venku od pasu dolů, zapřel jsem stehna a kolena o seřízlou hranu kmene a zabral. Tělo vyklouzlo ven a spadlo do listů. Rval jsem z něj rubáš z houboviny, nejdřív z tváře, pak z prsou a ramen, z břicha a boků, nohou a chodidel. Na vnější straně tohoto podivně organického tělopláště se uchytil hmyz, na mnoha místech jsem uviděl výdutě s nakladenými vajíčky. Ale tělo pod ním bylo chráněné. Nikdo se na něj od léta nedostal. Až teď já.

Narovnal jsem se a hleděl na arkanické novorozeně.

Krásná nahá žena klidně spala. Hrud' se jí zvedala a klesala pravidelným dechem, dlouhé tmavé vlasy byly zčuchané, chloupky v klíně husté.

Mezi prsy prosvítala z těla namodralá záře. Jako by solar plexus hostil nájemníka, který si tam svítí lampičkou.

Dostal jsem strach, že se žena podchladí. Byla mrtvolně bílá a ta přízračná modř to ještě zhoršovala. Ale zimou se netrásla, kůži na pažích neměla na omak studenou. Svlékl jsem si bundu a přikryl ji. Pak jsem si prohlížel její tvář.

Emilie to nebyla, i když něco z její podoby měla, nejvíc snad obočí a vlasy. Ústa byla jiná, jemná a jakoby zašpičatělá, s většími horními zuby. Viděl jsem je tehdy na té fotografii, patřila zrzavé dívce, která měla s Emilií společné oči. Ty však teď zůstávaly zavřené.

Žena sebou škubla a nato se pousmála, jako by se jí zdál příjemný sen.

Houbový prášek, který jsem si přinesl v krabičce od bonbonů, jsem jí nasypal mezi rty. Tak jako tenkrát. Ani teď to nepomohlo. Zkusil jsem jí ústa otevřít, ale byla plná ztuhlé pěny. Žena začala kašlat, dusila se, ramena a hrudník se jí zazmítaly v křeči a z očí se vyřinuly vazké slzy. Obrátil jsem ji na břicho, podebral ji pod pupkem a trhem zvedl. Zlomila se v pase a začala dávit, pěna jí padala z úst jako žmolkovité zvratky. Pach houby byl téměř nesnesitelný.

Pak jsem ji položil na bundu. Žena spala. A já tam s ní najednou nebyl sám.

Za kmenem stála stará žena v černém kabátě. Dívala se na mě, ne na ni, a ten pohled mě mrazil v kostech. Její oči byly jako dvě černá mříž křídla, která se třepotala v obličejí, jakoby v marné touze uletět.

Nemohl jsem se pohnout. Poznal jsem ji. Vypadala opět jinak než za plotem v Lánech. Jinak než na té dálnici. Ale byla to ona. Cítil jsem myšinu.

Našel jsem v sobě odvahu promluvit. „Nemusela jste se převlíkat. Mohla jste zůstat za nevěstu.“

„Chtěla jsem vám napovědět. Ale vy jste to už věděl, že?“ zapálila si cigaretu a vykouřila ji na jediný šluk. Prsty měla žluté jako starý sýr. Od nedopalku si připálila další.

„Proč jste stará, když nemusíte být?“

Zasmála se. „To se mě ptáte vy? Už mě ty věčné proměny přestaly bavit.“

„V Lánech, za tím plotem, jste vypadala o mnoho mladší.“

„Nechtěla jsem vás vylekat, tak jsem se takovou udělala. Koupila jsem si občas *arcanus* od vašeho kamaráda.“ Najednou zmizela. Tam,

kde předtím byla její hrud', byl vidět jen šedý kouř. Potom se objevila a v omluvném úsměvu ho vypustila z úst.

„Kdo jste?“

„Za chvíli se to dozvíte.“

„Jak to, že jste chvíli nebyla vidět?“

Pokrčila rameny. „Já jsem s ním chtěla zestárnout, Gregore. To chce každá ženská, která miluje svého muže.“

„Představoval jsem si, jaké by to bylo zestárnout s ní,“ ukázal jsem na spící krásku. Nazvat ji Emilií mi nešlo.

„To je mi sympatické. Proto jsem vás chtěla varovat před houbou a lidmi, co se kolem ní motají od začátku.“

„Myslíte Konstantina?“

„Samozřejmě,“ přikývla, „že myslím mého Philippa.“

Došla mi slova. Zmohl bych se na „počkejte“, „vy jste“, „takže“ a podobně, ale nechal jsem si to pro sebe a čekal, až mi to poví.

„Konstantin McRoupolos se kdysi jmenoval Philippe Paquin a já byla jeho žena. Objevil se první *arcanus* a rozdělil nás. Odešli jsme do Francie. Manžel mě brzy nato podvedl, šlo mu to náramně, balit ženské – zatímco já jsem se od čtyřicítky propracovávala k padesátce, on zázračně mládl. Neřekl mi, jak to dělá. Přišla jsem pak na to sama, ale bylo už pozdě. Už měl úplně jiné zájmy.“

„Už tehdy znal Emilii?“

„To až později.“

„Povězte mi, jak je možné, že když jste za mnou přišla poprvé, byla jste jí tak podobná.“

„Ale to ona byla podobná mně, Gregore. I v tom, jak ho milovala. Bála se, že se ke mně vrátí, byl pořád nespokojený, pořád na cestě odnikud někam, to znamená nikam. A tak mi ukradla moji podobu z mládí a jeho to pobavilo. Jenomže nakonec opustil i ji. Ženy ho nikdy nezajímaly tolik jako ta houba.“

„Byl vědec, ne?“

„Na začátku ano. Po revoluci se vrátil do Čech, já taky, nikdy jsme se nerozvedli a aspoň formálně jsme spolu pořád žili. Ponechal si dvojí

občanství, ale o jeho vědecké úspěchy tady nikdo nestál, akademie věd vyhazovala lidi, najednou chtěl zas odjet do Francie, ale jeho pozice už byla obsazená, už nebyl nikde doma. Snad tehdy si vymyslel Konstantina McRoupolose, začal čarovat s houbou, vydělal nějaké peníze a změnil si identitu. Ale hříbu měl vždycky málo, nehledal jen houbu, ale taky jejího ideálního hledače. Trvalo to roky, letos jste přišel vy. Philippe se konečně dočkal a mohl rozjet svůj sen o kosmetickém zázraku.“

„Zabila jste Emilii?“

„Já?“ V hlase jí zaznělo dotčení, možná i ublíženost. „Myslím ze žárlivosti. Pochopil bych to.“

„Copak je mrtvá?“ zasmála se, sklonila se k dívce na zemi a křivými prsty jí přičísla vlasy.

„Byla mrtvá, to můžu odpřisáhnout.“

Mávla rukou a ukázala někam za mě. „Smrt si teď přichází i pro vás, Gregore. Blíží se můj milovaný nepřítel. Chtěla jsem se tu s ním sejít.“

Ohlédl jsem se, všude jen tmavý les. A pak postava pomalu procházející mezi stromy. Směšný hejsek ve světlém obleku. Až na ten malý samopal v ruce.

„Řekněte mi ještě o Emilii. O její minulosti.“

„Zeptejte se jí sám, až se probudí.“

„Prosím.“

„A o kterou z jejích sezón máte zájem?“ zasmála se škodolibě.

„Když vypadala jako vy.“

„Tu podobu si ponechala dlouho. Byly jsme dvojnice. Lidi mi pořád říkali, kde všude mě viděli s Konstantinem, měla jsem toho už po krk a vysadila prášky.“

„Myslíte *arcanus*.“

„Pochopitelně.“

„Jak to, že vás to nezabilo?“

„Ale ono mě to zabilo.“

„Žertujete. Vlastně je obdivuhodné, co jste udělala – lidi si dnes neumí jen tak říct ‚dost‘.“

„Zrovna vy patříte k těm, kteří se o to pokouší, ne?“

„Snad máte pravdu.“

McRoupolos se k nám pomalu blížil. Musel o nás vědět, ale beze spěchu pokuřoval a předstíral, že hledá houby.

„Škoda, že jste si neuměl říct ‚dost‘ s Emilií.“

„Nemohl jsem jí odolat.“

Soucítě se na mě podívala těma strašnýma očima. „Ano, držel jste se jí pevně. Jak jsem ji znala, pustila by vás k vodě po měsíci. Milovala Konstantina.“

„Ne. Byl pro ni minulost.“

„Možná si něco takového namlouvala. A co já vím, možná to s vámi myslela dobře.“

„Určitě. Víím to.“

„Věřte tomu.“ Otočila se a vykročila vstříc Konstantinu McRoupolosovi, svému manželovi. „Milý Philippe,“ usmála se na něj jako matka na syna, „dlouho jsme se neviděli.“

I on se usmál a svěsil samopal, ale držel si od ní odstup, jako by se jí bál.

„Právě tady jsem před lety našel první *arcanus*,“ ukázal k černým kamenům. Pak se zadíval na dutý kmen a na mladou ženu u mých nohou. „Bravo, Gregore, to se ti povedlo. Bylo tam ještě druhé tělo, že?“

Přikývl jsem. „Housenice ho vyžrala, Emilii nechala být.“

„Ba ne, spíš si ji vyživila.“ McRoupolos přidřep l k ležící ženě a nahlédl pod bundu, již byla přikrytá. „V symbióze s *arcanem* se jí vždycky dařilo. Akorát že tohle už asi nebude Emilie, Gregore, ani Elina. A nejsem si ani jist, jestli se kdy probudí. Je mi to líto.“

„Přišel jsi zase zabíjet, Philippe?“ zeptala se ho paní Paquinová.

„Odpustilas mi?“ otázal se a snažil se vyhnout pohledu jejích očí.

„Už ti nezbývá moc času. Takže ano, odpustila.“

„To mě hluboce uklidňuje, drahá,“ ušklíbl se a zkontroloval samopal. „Kristina se neobjevila?“

„Vy jste nepřijeli spolu?“

„Trochu se zas pohádala s Mangafejs a já se odmítl přidat na její stranu. Nemůžu živit tolik hladovců, když je houby tak málo a sezóna

u konce. Propustil jsem ji. Pokud tu někde je, radši by ses měl schovat. Má špatnou náladu.“

Začichal ve vzduchu a pozvedl zbraň. Lesem práskl výstřel a téměř současně spustil Konstantinův samopal. Chlupaté střely vybuchovaly na kmenech smrků a borovic, kůra se trhala a já se schoulil na zem. Paní Paquinová se ani nepohnula. Zalezl jsem za ležící kmen, Konstantin už tam byl a páčil v krátkých dávkách směrem k dolmenu. Kašlání samopalu se ze všech stran vracelo ozvěnou.

Pak nastalo ticho. Vyčkali jsme, pak jsme se zvedli. Paní Paquinová stála vedle nás, napůl průhledná, podobná hologramu.

U dolmenu někdo ležel. Běželi jsme tam. Byla to Emilie.

Emilie z doby před Elinou.

Nedívala se na nás, ale do korun stromů. Z pravého ramene kanula do mechu hustá krev. Paže byla pryč. Oči se stočily ke mně, ale nepoznávaly. Potom se pevně zavřely, jako by nechtěly nic vidět.

„Podruhé tohle prožít...“, řekl jsem tiše. „Tohle by mi neuchystal ani d’ábel.“

„Gregore, počkej,“ křičel Konstantin. „To není ona. Vzala si podobu Emilie kvůli –“ Výstřel.

Nezbylo po něm nic, jen cáry nesmyslného obleku a cucky těla rozvěšené po stromech.

„Kvůli vám, Gregore,“ dopověděla paní Paquinová za svého muže a pustila se lesem pryč. Její tělo bylo průhledné a stromům se nevyhýbalo, procházelo jimi. „Už vás nebudu strašit,“ zaznělo odněkud z dálky. „Stejně to nebylo k ničemu.“

Nebylo mi do pláče, cítil jsem jenom zmar. Svlékl jsem z Kristiny kabátek s uštěřeným rukávem a pohřbil ji v dutém stromě. Pak jsem si oblékl bundu, do kabátku zabalil spící ženu, zvedl ji do náruče a nesl ji k pěšině.

* * *

Netušil jsem, co budu dělat. Došel jsem po cestě k malé tůni, tohle místo jsem nepoznával. Byl jsem vyčerpaný. Položil jsem dívku na břeh

a přidřepł k vodě. Na hladině leželo listí, když jsem ho rozhrnul, spatřil jsem na hladině svou ztrhanou tvář. Voda chutnala po hlíně a po kamení. Opláchl jsem si obličej a mnul ho dlaněmi, jako bych z něj chtěl vymýt všechny své rysy.

Něco za mnou zapraskalo. Otřel jsem si tvář a sáhl za opasek pro revolver. Když jsem vstal a otočil se, měl jsem ho pevně v ruce.

Muž stál ode mne asi sedm metrů. Měl loveckou kulovnici, držel ji skloněnou, ale pažbu nechal opřenou o rameno a prst na spoušti.

Byl jsem to já, svůj vlastní dvojník neboli Miloš Mach. Čekal jsem, že se tu se sebou setkám, a tak nechci lhát o nějakém překvapení. Natáhl jsem revolver.

Ale stejní jsme nebyli. On byl teď mladší a mužnější, jako já, když jsem byl poprvé na houbě.

„Jdete si pro mě,“ řekl jsem oznamovacím tónem.

„Pro svého dávného redaktora,“ odpověděl mým vlastním hlasem.

„Nebyl jsem špatný redaktor.“

„Nebyl jste špatný, i když znám lepší. Mou práci jste ocenil mizerně.“

„Myslíte ten jedenáctý román.“

„Odmítl jste se se mnou sejít. Napsal jste mi po mailu, že jsem plagiátor a že knihu nevydáte.“

„Možná jsem se mýlil.“

„Prý že opisuju od Čapka. Nikdo mě nikdy neurazil víc než vy.“

„To už jsem někde slyšel.“

„Řekla to postava, kterou jsem napsal. Ted' už je mrtvá.“

„Je mi líto.“

„Ted' už nikoho urážet nebudete.“

„Nedělejte hlouposti.“

„Ted' se snad trefím líp než posledně.“

„Už tomu rozumím. To vy jste zabil Emilii?“

„Špatně jsem mířil. Chtěl jsem zabít vás. Ale mezi tím jsem poctivě trénoval.“

„Ale proč jste mě nevyhledal dřív? Celé roky jste v sobě živil tu uraženou pýchu, potkávali jsme se při běhání, aniž bych vás poznal. To jste mi nemohl normálně rozbít hubu?“

„To udělal někdo za mě. Došlo mi až na tom koupališti, Marty, že je něco špatně. Vzpomínáte si? Čtu dětem pohádky Josefa Čapka, zvednu hlavu, a koho nevidím – můj bývalý redaktor, co mě obvinil z opisování od Karla Čapka, mašíruje k šatnám s nějakými lidmi, má rozbitou hubu a já na něj civím jako na zjevení. A víte, proč mě to tak překvapilo?“

„Ne.“

„A jak byste mohl, když jste to ani nedočel? Přesně tahle scéna je totiž v tom románu, co jste mi hodil na hlavu jako nějakému začínajícímu pisálkovi. Myslel jsem, že dostanu infarkt. No jak by bylo vám?“

„Asi bych dostal strach.“

„I já ho dostal. Jestliže skutečnost začne napodobovat staré texty, opisovat z nich... jestliže někdo vykrade staré texty a pak je žije, pak se přiblížil konec světa.“

„A tak jste chtěl udělat konec mně.“

„Věděl jsem, že vy jste zlo mého života a že vás musím zastavit. Odmítl jste můj text, uzmul si ho pro sebe a udělal z něj svůj život. Protože vy žádný skutečný život nemáte. Iluzi života vám dala ta houba.“

„Takže za smrt Emilie můžu já.“

„Kdo jiný? Jenom se mi neměly třást ruce. Jste epigon nejhoršího druhu, Marty. To se neodpouští.“

„Ale dá se to pochopit. Chtěl jsem psát, ale neodvážil se. Umožnil mi to až *arcanus*.“

„Vždycky jsem chtěl být postavou ve svém románu, Marty. Umožnil mi to až *arcanus*.“

„Škoda, že nevím, jak ten váš jedenáctý nepodarek skončí, Machu. Prostě se to nedalo dočíst.“

Zmáčkl jsem spoušť v téměř okamžiku jako on.

Když tohle říkám, měl bych se přiznat, že už nejsem ten, který se tu snažil něco vyprávět. Moc si vyskakoval, nebo málo, nevím, ale málem všechno pokazil. Už je chválabohu pryč. Tahle kniha je moje.

Psaní je dobrodružství, které prožívám nerad, neboť s sebou nese utrpení. Je lehčí uběhnout maraton. Je snadnější získat přízeň krásné ženy, než napsat něco kloudného.

Ale teď mám vše opraveno a dopsáno. Je zima, všude bílé závěje, lidi po sobě nestřílejí na setkání, pomalý rozklad všech a všeho utěšeně pokračuje, společnost k tomu nakonec žádnou arkanickou houbu nepotřebuje.

Když běžím stezkou vyšlapanou ve sněhu podél Vltavy a někoho potkám, uhnu já jemu nebo on mně z pouhé slušnosti, jako to bylo dřív. V tvářích lidí vidím klid. Zdá se, že stárnou normálně, tak jako se stárlu vždycky.

Vrátím se domů, v pracovně s kulatým modrým kobercem mě čeká ta bytost. Říkám jí Emanon. Neprobouzí se, ale jako by ani nespala. Někdy si povzdychne, někdy leží jako mrtvá světice a vychází z ní zelenavá radioaktivní záře, která mi neškodí – naopak.

Ta samá záře byla pozorována v lesích od roku devatenáct set osmdesát šest, kdy na Východě vyletěla do vzduchu jaderná elektrárna a celý půlrok nato vítr foukal západním směrem. Četli jsme tehdy ve škole Karla Čapka. Říkali jsme pak, že bouchl krakatit.

Houby ten podzim rostly jako šílené, objevily se teplomilné, exotické a úplně nové druhy. Spousta lidí se otrávil smaženými hříby. I pravými. Těmi nejpravějšími. S houbami člověk nikdy neví. Jsou nejtajemnějším fenoménem přírody, tak jako lidé.

Dívám se na dívku, leží na posteli vpravo ode dveří. Vlevo mám kůži potažený gauč, kde odpočívám, když jsem unaven prací. Postel ani gauč

nejsou u stěn, ale uvnitř kruhu koberce a jedním rohem se dotýkají jeho okraje, zatímco čelem míří k oknu, před nímž je psací stůl; naproti dveřím. Pomyslné podélné osy postele a gauče se protínají na okraji koberce pod okenní tabulí. Tady je vrchol rovnoramenného, téměř rovnostranného trojúhelníka, jehož zbylé dva vrcholy tvoří pravý zadní roh postele a levý zadní roh gauče. Musím to tak mít. Tohle jsou hranice mého světa a povědomí o nich mě uklidňuje. Pomáhá mi lépe utkávat věty. Od dětství trpím obsedantně kompulzivní poruchou. Takový či podobný neduh má každý spisovatel. Jak bylo mnohokrát řečeno, normální lidé nepíší.

V zavařovací sklenici na polici mám nasušený Boletus arcanus, vydalo by to na pár slušných dávek, ale cvičím si vůli a neberu, ani když nejde psaní. A já nemusím psát pořád, jako jsem to zkoušel dřív. Alespoň v tomhle jsem moudřejší.

Nejlepší droga je ta, která dovolí všechno – i se sebou šetřit.

Miloš Urban

Boletus arcanus

Edice Současná česká próza
Redakce Slávka Járová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 6. 2. 2018

ISBN 978-80-7587-701-7 (epub)
ISBN 978-80-7587-702-4 (pdf)
ISBN 978-80-7587-703-1 (prc)
ISBN 978-80-7587-704-8 (html)